

MAMUT TOUR

Honzis – Ve znamení drkotajících zubů

Budík 3:50, kouknout na radar – těžké rozhodnutí – Trek a závodit nebo Schwinn a hákovat? Vyhrává varianta dvě, stejně jsem marnej. 7:15hod, Přerov, vedro, polojasno, že já nevzal tu Madonu ... Puding, přežral jsem se. Naředit moučkovou cukr v bidonech, pozdravit šlapky a stoupnout si někam do středu balíku. Ostrý start bude až za městem, nehrotím to, asi chyba. Úvod je svižný, zámkovka, flekovačka, sprint, jsem slušně vyšitej už po 5km. Pařím se jak blbec ve vestě, hřejivka na nohou tvoří krásné potoky potu, do toho jsem pořád nejmíň na 100tým fleku až za babama. První hup Pavlovice, jdu před Vabrouška, dobrý, ale dávám si a cca 3kg nadváhy Schwinna + balóny 28mm nejsou zrovna náčiním pro práci na čele. Tepy 160+, vedro jak v prádelně, jsem nedochrápanej, občas spurt, někde na 12km Kolikáč před magnetem shazuje řetěz až pod malou a jenom slyším do pr*. To si nezasloužil. Já taky myslím, že si nezasloužím být pořád na gumě a blít si na řídítka za čelem. Léňa točí španěla, ale v krizový okamžik tam vždy je. Že já vůl si nenechám top 50 odjet, takhle jsem vyprášený už v Bystřici. Zas odpadám, asi po desátý ... Tesák se najíždí ostře, pak chvíle oddechu, takže tam přes doprovodný auta doskáčem. Dolítá i Vabroušek a v kopci jede svoje wattý, až nám s Jirusem a Léňou odjede. To je trošku ostuda, ale nemám sílu, jedu 39/21 a leje ze mě na 170tepech. Vestu už mám v kapse a ještě si povoluju zip u dresu. Troják na velkou, pak svist pod Kašavu, kde pohltneme Vabrouška, který leží na hrazdě a tahá pěkný špice. Díky tempu skoro dolítneme elitu, 10% rampu jedu nejlíp z grupy, ale stejně mi chybí na horizontu 30m, abych se svezl s úplným čelem. To nakonec docvakneme pod Hadovnou, ale to už jsem na šrot. Začíná foukat, ochlazuje se a vypadá to na čekáný déšť. Hadovnu docela trpím, ale jsem pořád s Jirusem a Léňou. Rusava, Grapy bolí, hodně. 39/24 sraabácky střídá kašpar – 27z pastorek. Mám vymleto, není čas na hrdinství. Vítr se zvedá, obloha černá a za chvíli prší. Zatím lehce, ale i to stačí, abych byl ve sjezdu do Bystřice marnej. Dal mě i Jirus. Já jen stihl sníst endurošneka, páč cítím, že energie ubývá. Piju cukrovou ionťák, déšť nabírá na síle, stejně jako vítr. Voprúz, lámu velkou, dojedu Jiruse a dva ze střední, takže točíme ve 4 až k rozdělení tratí. Pěkný terezínky, jsem zmrzlej, ale není kdy navlíct vestu. Bufet musím projet, zbylo mi 0,3l pití, co budu dělat dalších 50km nevím ... Liják už deptá, tepy spadly o 20-30, začínám se klepat. Po rozdělení jsme zbyli s Jirusem dva, za námi nikdo, před námi nikdo, až defektčí Maliňák. Má ten kluk ale smůlu! Jedeme dost zoufale, ale já v lijáku a vichru v neustálých brdkách fakt neumím. Jirus je lepší dolů, já nahoru a to občas lámu velkou a jedu 16km/h. No woser. Jenže jeď hák když nevidíš přes brejle. Depka se prohlubuje, zoufale si prohlížím oblohu, která je černá všemi světovými směry. Konečně Rajnochovice, už jedu spíš hlavou než fyzickými silami, klepu se celej a těším se na Tesák. Jenže max 148tepů, víc to nejde a já se nezahřeju ani za 6km kopec! Nastupuji si, konec 39/21,24, odjíždím Jirusovi, ale ten mě sjede v padáku pod Troják. Svorně pak dojedeme na bufet, kde asi vypadám tak blbě, že mi nabízí gel. Dík. Dám si kofolu, rohlík se salámem, tyčku, jsem ale furt v pr*. Dolů mi Jirus odjíždí, do první točky se málem nevejdu, nekontrolovatelně mi drkotají zuby, tepy už nejdu vůbec ani na špici. Dojede nás nějaký týpek, ale jede citelně rychleji, takže ho stejně necháme ujet. Ratiboř, nemůžu nic, hlava říká stop. Mám zavolat tátovi a zabalit z relativně slušné pozice? Jsem totál K.O., ve stoupaní zastavuju u klece s plasty. Vyhrabu igelitku, strčím si ji mezi dres a vestu v zoufalé situaci. Močím přímo ve vsi a všecko je mi ukradený. Do cíle 50, no ty woe, k tomu Lázy, přejezu je vůbec? Nějak řadím a pohybuji se vpřed, skoro nevím jak. Jiruse nevidím, hold už ho nesjedu. Všimám si šipek z Drásala, 39/24, rychlost 10km/h, pořád se klepu. Horizont, nohy bez síly, teď jen sjet dolů, tam už bude líp. Plížím se, náš „tahač“ má defekt, Jirus není vidět, ale jsem dole. To už musím dát! Vstávám, drtím velkou, ale jedu pomalu, tepy skoro v kompenzaci. Poslední bufet, zas gel, kofola, doplnit bidon a jet trestat hlavu i tělo 40km. Fouká spíš do zad, aspoň tak, stejně skoro parkuju. Paršovice jedu 15, prostředkem silnice, déšť ustal, teplota furt 13C, v tretrách ledový bazén. Pavlovice, už se vidím v cíli, jenže následuje „výmrď“, jak někdo hezky napsal do knihy návštěv webu miko-cycles. 193km, sotva točím nohama, vytáhnu Kávěnky. Skoro je nemůžu rozkousat, drobky

padají všude, smrkám do dresu, chci jen být v cíli! Lázníky, poslední hup, 52/24, rychlost 15km/h, víc to nejde. Vítr si se mnou pohrává, v Buku musím dojit, nedá se nic dělat. Hurá, rovinka k Přerovu, sotva 33km/h, čas bude přes 7hodin, ale to je mi u pr*. Konec, jsem zničenej, i když jsem malinko rozmrzl. Wapkou беру kolo i nohy, pak do sebe naházet jídlo a zajet si na Stavařov na zaslouženou sprchu. Musím se dát do kupy, zítra v 10hod běžím na Radhošť – 6,5km / 734m, takže s radostí ještě nášup U Hrocha. Jo a P.S. v rámu bylo slušný jezero ...

Ivča – Zatím největší trápení v mém sportovním životě

Po euforii z Krále Šumavy 2011 jsem se na Mamuta docela těšila. Délkově a nastoupáním podobný závod (jsem si původně myslela), najeto podobně jako loni, tak snad vše dobře dopadne. Vyhlídky počasí nic moc. Že by se znova opakoval loňský KŠ. Už od středy tuším, že Strejda nepojede, což se v pátek potvrzuje. Začala jsem váhat, zda jet s nějakou skupinou nebo to prostě risknout a udržet se v nějakém balíku co nejdéle a potom se uvidí.

Sobota den startu. Ráno jsme se dopravili do Přerova. Počasí krásné, ale všichni tuší, že je jen otázka času, kdy se to změní. Na startu mluví o tom, že je možné trasu zkrátit, ale při své startovní nervozitě jsem tuto možnost nezaslechla. (Teď nevím, zda to bylo dobře nebo špatně). Kolem mě stojí samí známí Fenix, Fousáč, Josef, pan Minutka st., Mlhoš a Lenka. Fenix mě upozorňuje na konkurentku z kategorie. Popřejeme si pěkný závod a vyrazíme vstříc prozatím pouze trati a později vrtochům počasí. Už večer jsem se rozhodla riskovat a udržet se v nějakém balíku co nejdéle. Podařilo se mi to kousek pod Tesák (cca 25 km) potom už jedeme ve skupince asi 6 lidí, která se stejně ve stoupání na Tesák rozpadla. Ve stoupání už trochu lituji té zběsilé jízdy po startu, ale do cíle je daleko, ale je jasné, že kopce budou v mém podání velká bída. Asi v polovině stoupání mě předjel Aqua a nabídl mi spolupráci. Společně jsme dojeli až na rozbočení tras 120 a 218 km, což bylo myslím na 100. km. Aquovi za velkou pomoc děkuji, protože jsem ušetřila moc sil a hlavně měla zprávy o kopcích, které nás čekaly. Ve stoupání na Grapu mě předjela konkurentka Petra se svým doprovodem, ale díky spolupráci s Aquou jsme do občerstvovačky náskok dojeli a díky krátké pauze ji předjeli. Na občerstvovačce se k nám přidala Lenka s panem Mišutkou starším, které jsme tam také dojeli. Z občerstvovaly vyjíždíme v 5-ti a brzo pocítíme, že vítr, který se zvedl se změnou počasí, bude před výjezdem na 2. Tesák pěkně bolet. Na rozdělení tras střední a dlouhé jsem Aquovi trochu záviděla, že už je skoro v cíli. No nic my jedeme dál. Zatím to bylo rozjeté na 8h30 s cca půl hodinovou rezervou. Ta zvlněná krajina před 2. Tesákem byla opravdu výživná. Foukalo neskutečně, pršelo a byla obrovská zima (mně osobně ještě větší než na KŠ) a jelo se stále nahoru a dolu stále do kola skoro 30 km. Ten tachometr se vůbec netočil a já měla 100chutí ho schovat. Dost jsem se trápila. Lenka se stala velkým tahoun 4-členné skupiny ve složení Lenka, pan Mišutka st., já a jeden závodník, který jen visel. Pěkně mě tím štvál. Trápili jsme se všichni a on se jen vezl. Společně jsme to domotali pod Tesák a tam jel každý svoje. Lence celou dobu stoupaly nohy nejlépe, tak se nám brzo ztratila. Já s panem Mišutkou st. jsme utvořili Zoufalý tandem a snažili jsme se dotrápít do cíle spolu. Já v delší stoupáních ztrácela a kolo bych nejrady neviděla, po rovinách se to snažila dohánět. Jeli jsme sami a široko daleko nikoho neviděli. Tušila jsem, že když dojedu, budu asi první. Ten pocit, že bych mohla zajistit Šlapkám podium mě hnalo dál. Místy jsem byla opravdu zoufalá. Strejdovi jsem slíbila, že budu bojovat i za něho a Kolikáč mi ráno říkal, že mi věří, že podium bude. Nemohla jsem všechny tyhle lidičky zklamat a tak jsem neustále zaháněla myšlenku sběrného autobusu. Nohy mně vůbec nechtěly do těch kopců šlapat a kopce tam byly snad úplně všude. Aby toho nebylo málo, začal nám scházet čas do limitu. Dle průměru, který jsme jeli okolo 150.km, bylo jasné, že 18-tou hodinu nestihneme, a tak jsme po rovinách se snažili jet, co to šlo. Na štěstí točení nohou bez síly fungovalo dobře, a tak jsme jeli jako o život z posledních možných sil. Na poslední občerstvovačce jsme požádali, zda by časomíra na nás nemohla počkat a pán byl tak hodný, že zavolal do cíle. Říkal, že máme před sebou poslední

nepříjemné stoupání a jinak 41 km. Byl to boj s časem, ale pásku jsme přetínali v 17:45. Toto první místo bylo opravdu vydržené a to pro vás všechny. Za sebe bych to asi zabalila.

Ještě jednou velké díky Aquovi, panu Mišutkovi staršímu a Lence, byli jste skvělí a vůbec smekám před všemi, kteří se Mamuta účastnili a dojeli jakoukoliv trasu.

Kolíkáč – Doba ledová

Předstartovní rituály letos na Mamutovi provádím s Jirusem, dohodli jsme se na dopravě, nakonec skončil i na Stavařově vedle mě v posteli. Ráno při pohledu na sluncem zalitý Přerov mi nasadil brouka do hlavy, ať si vezmu vestu a návleky, ta slibovaná fronta, prý určitě přijde. Ani jsem netušil, že mi možná zachránil holý život, protože jsem zažil asi největší zimu na kole...

Start je trochu složitý, přes nový cyklo most, pak chvíli šterkem, vymotat se z Přerova, ale jsem tam, zdá se, že hlava funguje a posouvá mě do pozic, kde chci být. Malina na čele, Léna tak v 10. řadě, já kousek za ním, okolo Swaczyna, Kuda alias Indián, "brácha" Milan Sýkora, jo to by mělo jít. Zaváděcí auto čistí silnici, jede se mi dobře, i když menší nervozita je, jen neudělat chybu a dopravit se v klidu pod Tesák. Přichází ale pro mě bohužel osudný okamžik, který překloupí celého letošního Mamuta do propadliště dějin. Šišma a její "výmrdr", kde to asi šlo v klidu utočit na španěla, ale to bych nebyl já, abych si neulevil na malou a to tak dokonale, že řetěz se odpinkl až ke středové trubce a krásně zvoní v drátech. Pro mě je to umíráček, točím na prázdno a stěhuji se ke krajnici, vycvakávám a zažívám ty nejhnusnější pocity v hromadném závodě, kde to okolo vás frčí jak na běžícím pásu a jen slyšíte výkřiky: "Jsi v pohodě?" "Jo jsem, v naprosté pohodě!!!!" Navíc ještě obětavec Olin zastavuje a chce pomoci ... díky! Než řetěz nahodím, než nacvaknu, než se rozjedu do toho hnusného "výmrdu", no uplyne drahně času, vztek se mnou lomcuje, kleju jako dlaždič a snažím se vrátit zpět, ale na horizontu koukám, že to bude marnost nad marnost, je to slušně natažené, navíc minimálně 100 metrové díry mezi jednotlivými skupinkami, tam se člověk smaží a k čemu to bude? Dojedu pod Tesák v naprostém rozkladu a pod druhým Tesákem, taky můžu lehat do trávy v křečích... přehodnocuji situaci, koukám, že tu je Mišutka a Gejza, vítězí týmový duch a točím to s nimi. Asi to opravdu nemělo cenu, před Bystřicí již před námi nikdo v dohledu, sice to zkouší jeden borec se vyvážet za autem, ale to mi za to nestojí...

Takže první Tesák, tak si to zkusíme užít, Žiža v orange dresu fotí a fandí, díky, skvělý zážitek! Překulit se přes Troják a první bufet, vzít banán a svištět ke stojce za Kašavou, zvláštní jízda, po dlouhé době jedu v grupě, kde cítím, že mám na každé zrychlení, kopce nejedu na krev se strachem, že mě odpárou. Kecáme s Gejzou a Mišutkou a připravujeme se na Hadovnu. Ve Fryštáku si ještě jednou cvičně shodím řetěz, asi ten doraz by chtěl poladit... Hadovna, prokousám se na špičce grupy a snažím jet rychlejší tempo, Mišutka skvěle visí, Gejza již nedokáže reagovat, já chci do sjezdu najíždět z první pozice, ty vzpomínky na nehodu z minulého roku, jsou ještě hodně živé. Víím, že nejsem žádný sjezdač, ale někteří střelci, co ve stoupání nabrali ztrátu, se teď snaží bezhlavě útočit v nebezpečném sjezdu a ohrožovat ostatní, no to mi hlava nebere, stejně je pak úsek, kde se zase všichni sjedeme...

Grapy, řetěz se zakousne do 27 zoubků a už se jich na delší dobu jen tak nepustí, znovu určí tempo, jede se mi dobře, ani mi to letos nepřijde tak hrozné, navíc, když tu je oranžový doping v podobě fotografa Žiži... Tradiční kravský zvonec, ještě naposled se rozhlédnout po té čarokrásné přírodě, černé mraky na obzoru a zvedající se vítr totiž neomylně hlásí, fronta je tu. Mišutka nezaváhal a je tu, sjíždíme do Bystřice, blíží se druhý bufet, a s ním i první ledové kapky, zastavovat se nebude, nenecháme si takovou grupu ujet, navíc, když tu je docela dost čísel označených, že jedou dlouhou. A hele sjeli jsme si nějakou partičku, Kajman, "sestra" Lenka, Jirka Jiroušek, pěkně je to tu vybarvené, opravili tu silnici, ale to málokdo vnímá, jelikož vítr a dešť se spustil naplno, během chvíle jsme promočeni na kost a blíží se rozdělení tratí. A super, doprava odbočuje asi 7 kusů, to je naprostý zázrak, to jediné člověku dodává psychických sil, aby to neotočil na krátkou. Tempo je v kopru, ty brdky i za normálního počasí člověka rozhodí, natož dnes. Začíná mi tuhnout krk, neschopnost něco

vyndat ze zadních kapes, naprostá nechuť pít tu ledovou tříšť z bidonu, mrazivý vítr a voda mi navozují pocit, že jsem holé nohy dal do kryosauny, že já vůl si holil ty chlupy, aspoň něco mě mohlo hřát. Přes zamlžené brýle najednou proti nám rozeznávám dvě orange postavičky, no do háje, Malina s Léňou se vrací a jen bezradně mávají rukou .

Před Rajnochovicemi překvapivě dojíždíme naším hlemýždím tempem dvojičku a hele jeden z nich je Pavel Sovák. A hned je veselejší, Pavel jen tak hubu nezavře , takže to hezky utíká. Začíná se do mě dávat naprosto nekontrolovatelný třes, ruce na řídítkách vibrují, a tak se na Tesák těším jako nikdy. Navíc když hned od zdola jede Mišutka pěkně na hrubo, pak se mi svěřil, že chtěl rozehnat křeč, no způsobilo to ve skupině dobré zděšení Ale aspoň se v té apokalypse něco děje, Pavel si jede svoje vrchařské tempo a pomalu se nám vzdaluje k Mišutkovi, no nic, taky se zkusím zahřát a doskakují si Pavla, jede se mi zase bez větších problémů, asi by to chtělo jet rychleji, aby termoregulace začala fungovat, je mi furt pěkná zima. Docvakli jsme si Mišutku, a pokračujeme dál ve stejném tempu, skupina kousek za námi, no musím na záchod, na Trojáku si pěkně zastavím, ulevím si, sundám si i rukavičky a kouknu taky, co nám dobrého nabízejí na bufetu . Vrchol Tesáku se zapisuje do nádherných vzpomínek, znovu je tu obětavec Žiža, který fandí a fotí, musel to být od něj velký výkon tam stát v těch 9 stupních v plášťence a čekat na ty zoufalce až přijedou. Ještě jednou díky bejku!

Troják absolvuji podle plánu, úleva u krajnice a pak výborný salám, rohlík a hele oni to nějak všichni vzali hopem a zůstali jsme tu jen ve dvou . Ve sjezdu ale trochu postřídáme a v Ratiboři se znovu sprchujeme hezky ve skupině. Znovu se klepu, snažím se narvat do sebe nějaký gel, nesmím to podcenit, jinak tady někde vykysnu. Lázy by měly zahřát, ale moc to nejde, ledový vítr duje, návleky na rukou se proměnili v mrazivé oblaky, vestička snad něco zachraňuje, jo kamaráde, toto asi pro kolena není to pravé ořechové, počkej za pár let, až na to budeš vzpomínat u ortopeda Ale ta hrůza nekončí, vrchol Lázu a před námi mlha jak v Krkonošských pohádkách, nebezpečný sjezd přes Podolí a k tomu moje vibrace, které dostoupily vrcholu, celá grupa odjíždí, jsou to dobří kaskadéři . Jak trefně napsal Zahradník, v "mrazivé křeči" se zkusím rozpohybovat, v hlavě mám jako obraz ráje plnou vanu vařící vody na Stavařově, nějaký cílový průměr je mi naprosto ukradený. I když to bych kecal , s hrůzou zjišťuji, že letos to nedáme ani pod 7 hodin . Docvakl jsem si skupinu a odevzdaně hákují, jo kdyby nám tak někdo řekl, že pár minut před námi je Jirus a Honzis, to bychom asi ještě zkusili točit, takhle si špicí většinou na delší dobu vezme na starost známý z Krušnotona Josef Kronich nebo neúnavný Mišutka. Stoupání Nad Hubertem je za námi, přestalo pršet, silnice osychají, ale teplota stále nejde nahoru, stále mám klepavku, i když už je o trochu lépe než na Lázech či Tesáku... Letos ještě konec trochu pozměněn, čeká nás ještě jeden výhup, škoda, tady ty roviny šly určitě hezky točit, ale nikdo moc neměl asi především morálních sil po tom mrazivém pekle, které jsme prožili. Závodnické srdíčko se probouzí, ještě s Mišutkou chceme něco vymyslet, jak odjet, ale vše si pohlídají, závěrečná rovina před Přerovem je v plné režii dravce ze Žehrovic, který nekompromisně tahá, ani se mi nechce ošpurtovat "ségru Sýkorku", která má u mě neskonalý obdiv, jela bez návleků, bez vesty, no nechápu... Ale když Mišutka z prvního fleku zkusí nastoupit a za ním se vydává Josef, zkusím taky ještě zvednout zadek a ani nevím jak, vjíždíme s Mišutkou pod cílovou bránou společně. Díky Petře za společnost, jel jsi parádně, ale poklonu si zaslouží letos všichni, kdo ulovili toho svého Mamuta z doby ledové!

Léňa – Ztracený den v Přerově

Mamut to je pojem, ale i tak jsem byl už do konce března rozhodnutý, že do Přerova nejedu. Jenže pak se mi jelo krásně na ŠUACu, do toho pár příjemných vzpomínek z minulých let, přimluvy Kolíka, Maliny a ve středu, tři dny před závodem jsem věděl, že v Přerově budu.

Na start se řadíme tradičně na startovní čáru, prakticky to znamená, že před námi stojí cca 80 lidí. Vyhlížím raketáka Tomáše, rád bych jej po dlouhé době pozdravil, ale neúspěšně, je někde schovaný. Jako vždy na startu maratonu, mám v hlavě obavy abych se někde nesmotal, do toho nám pořadatelé

první kilometry okořenili cyklokrosovou vložkou přes cyklistickou stezku, která dost natrhala balík, pro mě to znamenalo hned na začátku pořádně přišlápnout. Periferně vidím kolem sebe Malinu, kde jsou ostatní netuším. Tempo je dost hektické, naštěstí to není takové to obvyklé brzda, plyn, ale spíš jen plyn a plyn. Docela mi to vyhovuje, úvodní brdky znám z minulého roku, vím, že velkou nesmím shodit, takže se držím bez větších problémů. Na osmnáctém kilometru se mi vytváří první díra, která vzniká jako obvykle ve sjezdu, poprvé musím jet na krev, díky Petrovi Swaczynovi, jsme ale rychle zpět, poprvé se otočím za sebe, kde vidím tak dvacet lidí nic víc... Kde je Kolíkáč, Honzis? Jediný koho mám stále při sobě je lehce jedoucí Jirus, funí jen do kopců, čemuž se není co divit, když vidím ty jeho stehniska s tou přírodní moirou, zvíře to je.

Jede se stále na plynu tak po čtyřiceti minutách na trati, poprvé v dálce vidím Tesák, čekám že se trochu zpomalí, ale ono se zrychluje, ve vesnici před Tesákem se balík natahuje na dlouhého hada a jedeme přes 40km/h! Sakra to bude špatné. Zpomalí se až když se začne stoupat, jedeme přes 30km/h, ale jde to. Pozdravím Malinu, který si stěžuje na zdání kolo, prohodím pár slov se Zahradou, který se ani moc nepotí, představuje mi dlouhána z Lawi, kterého jsem ještě neviděl a o to Mistr světa Bouška, zastyděl jsem se a točil v klídku dál. Dokonce jsem si myslel, že bych Tesák mohl poprvé dojet s čelem. Jak si tak povídám s lidmi kolem sebe, najednou vidím autobus jak se vyřítí ze serpentýny, přímo do masy lidí přede mnou, jen vidím jak se celá karosérie autobusu nahne a stojí na fleku, cyklisti se mu jako zázrakem vyhýbají na poslední chvíli, nastává chvilkový zmatek, ale nikomu se nic nestalo, uff, zastavilo se mi srdce. Musel jsem skoro zastavit, což mi bohužel vlivu kyseliny mléčné do nohou a dost těžce jsem se vracel do tempa, které jsem díky vytvořené díře musel dost zvýšit. Sklon už dost bolí, mám před sebou ještě 180km, tak si shazuju a typicky křížáčky si vystupuju a jedu na úrovni tempa, poprvé registruju draka Honzise. Na vrcholu se tvoří pěkná grupa, kde poznávám Havrana z Webra, Jiruse a Honzise jinak samá neznáme a hlavně samá trať B. Vůbec nemám chuť jako minulý rok sjíždět čelo ve slalomu mezi auty, musím ale i tak točit dost fest, protože pěkně letíme přes 60km/h. S Kolíkem se už tak nějak vnitřně loučím a doufám, že se ještě potkáme až přijde má pravidelná krizovka.

Naše stíhací tempo narušují jen závodníci místní rallye, kteří občas proti nám vyrazí do protisměru až musíme úplně zastavit, do balíku se vracíme v Kašavě. Hned jdu pozdravit Malinu. Nedá mi to a ještě si vyšlápnu na čelo závodu, jo můžu říct, že začátek Hadovny jsem jel na špici J. Ještě se rozloučit se Zahradou, shodit, vystoupit si a jet své. Jak se tak Hadovna natahuje, propadám se až ke svým lidem, které si už nechci nechat odjet. Sjezd se jede na pohodu a v údolí už jsme zase pěkná ikdyž už menší grupa, kde nechybí Honzis s Jirusem.

Přichází Grapy, pro mě rozhodující část dnešního závodu. Že to nedopadlo, zato si můžu jen sám. Všichni rozumní se na tento kopec připravil převodově, jen já díky svému rozhodnutí na poslední chvíli jet a naprostému podcenění situace, jsem měl v zadu jen 23 pastorku a vepředu 36. Hned od začátku převod tahám, musím se šřavit ve stoje, vůbec nemůžu točit, ihned mi všichni odjíždí sice jedou tak o 1 až 2km/h rychleji, ale prostě jedou rychleji. Rvu to každý metr, jsem úplně poslední a vůbec to nevypadá, že by se to nějak zlomilo, v nájezdu do lesíka jsem úplně kyselej a na vrchol to je ještě daleko, úsek na vyjetí nepřichází, trpím tedy dál, už nemůžu ani otočit pedálem tak jedu zprava, do leva, tragédie, zatavil jsem se až běda. Dojíždí mi další tři lidi, které nejsem se svou rychlostí 8km/h schopn hákovat. Celý sjezd jen točím nohama na prázdno abych je rozhýbal, Honzis s Jirusem jsou v nedohlednu, jedu sám. Můj nápis na silnici 300m bufet, který ale nikde nevidím....Nedá se nic dělat, vytahuju gel, tyčinku a jen volně točím nohama. Na 85km mě dojíždí asi desetičlenná grupa, které se chytám, začíná pršet a dost se ochladilo. Postupně zjišťuju, že z trasy A jsem tady sám, propadám depresi, že po pár kilometrech pojedou zase sám, Fouká zatraceně z boku, je mi zima, nohy jsou lepší, hlad už není, ale za chvíli v tom pojedou sám! Docela se jede tak doufám, že bychom mohli dojet Jiruse s Honzise, ale bohužel. Na bufetu před rozdělením tratí, beru banán, pití, sundávám už dost zaflákané brýle a jedu vstříc dalším více než 100km s Tesákem a Lázemi.

Při rozdělení tratí nastává očekávaný okamžik, všichni do leva, jen malá, oranžová šlapka do prava. Do brdku z vesnice se šplhám, pěkně zlomenej, až do Tesáku vím, že to jsou vlny s větrem, v dešti, chce se mi zastavit a počkat na Kolíkáčovu grupu. Po dvou kilometrech v dále vidím postavičku, hurá, že bych nebyl sám? Shodím si a dojíždím borce, myslím, že se jmenoval Libor Domanský, dle svých slov je taky pěkně prošitéj, to bychom mohli vytvořit krásné prošité duo. Fajn nejsem sám. Jak si tak užívám něčí společnosti vidím u krajnice oranžový dres, hned mi je jasné, že to je Malina. Libora opouštím a jdu k našemu raketákovvi. Je pěkně vytočenej, po dvou defektech a chce to zabalit. S myšlenkou na úplně zabalení se nechci smířit spíš jsem pro variantu jet dětskou. Velkou páku má taky fakt, že aspoň nemusím jet pod tlakem, že nejpozději ve 16hod musím být v cíli abych stihl být na osmou v práci.

Nasedáme na kola a vracíme se na rozdvojení tratí, po pár kilometrech v protisměru zdravíme Kolíkáčovu grupu, kde ještě poznávám Mišutku. Ještě před rozdvojkou jsme špatně odbočili, tak se trochu zajíždíme, prostě si děláme takové kolečko v okolí Přerova. Na krátkou se napojujeme asi po deseti minutách. Hned po napojení na trať dětské varianty Mamuta, před sebou vidíme nějakou grupu, Malina jde na špic a jedem. To je tak jediné co si z posledních 30km pamatuju. Malina za to vzal, já jen hypnotizuju jeho zadní plášť a řídím se jeho ukazováním, kde mám jet. Sjíždíme asi tři grupy, přes které se jen převalíme, plus nějaké jednotlivce, poznávám jen Kajmana. Chvílema musím na Malinu křičet ať zvolní, občas mě i vyslyší, ale spíš to komentuje slovy: Měl jsi jet ještě čtyři hodiny, tak makej! Něco v tom duchu, tak makám, mlčím. Když fakt nemůžu a myslím si, že už moc nejedeme, podívám se na tachometr a tam 41km/h! Ani nechci vědět kolik jsme to furt jeli....

Do Přerova už najíždím jen na morál, Malina mi na posledních 500m dal 30sec. Jsem v cíli, ale vůbec mě nic netěší, jsem jen naštvanej, skleslej, mokrej, zmrzlej a marnej. Tentokrát nemůžu prostě skončit pozitivně, byl to den na prd, neměl jsem tady co dělat, příště se budu řídit rozumem.

Lenka – První letošní maraton

První maraton v sezoně je vždy pro mě na zkoušku, tak na start nenastupuji s žádným velkým cílem, ostatně umístění je dopředu jasné, pokud dojedu - jsme tři = budu třetí a Lenka s Hankou už budou dvě hodiny v cíli....

Že nejede Strejda, to mě tedy doopravdy překvapilo, kvůli počasí,... no nic, je to každého věc. Po loňském Králi jsme s Tomášem koupili pláštenku, tak na start беру krátké a krátké s kombinací teplé návleky na ruce a na kolena a pláštenku v kapse.

Na startu kolem Ivča, Fénix, Fousáč...., po cyklokrosovém začátku jedu chvíli ve skupině právě s nimi, ale někde za Pavlovicemi? se to dál drolí. Až pod Tesák jedu v nějaké rychlé skupině s Vencou Zimmlem, jedu skoro na max., tak už se těším na kopec, že si odcouvám a trochu vydechnu. Do Kašavy jedu sama, ale pak mi zase jeden rychlý cyklista pomůže se dotáhnout pod Hadovnou na p. Mišutku staršího a pod Grapy jedeme společně. Už začíná krápat, ale zatím to jde, ve sjezdu mi ale už začíná být trochu zima, tak za Bystřicí pod Hostýnem , když vidím ty dešťové mraky, neváhám a oblékám pláštenku asi 10 sekund předtím než začne pořádně pršet. Nechutně fouká, trochu mě děsí představa, že pojedou sama ten hrozný úsek pod Tesák 2. Tak jsem hrozně ráda, že akorát když už už chci odjet z druhé občertvovačky mě zdraví Ivča , chvíli počkám a pokračujeme dál v 5 a po rozdělení ve čtyřech. Ten čtvrtý nestřídající mě taky hrozně štve, ale točíme se aspoň ve třech. Jedeme pomalu, ale proti tomu větru a drobnému dešti, to jinak nejde, je to hrozně depresivní, jak kilometry nenaskakují.

Tesák z Rajnochovic se mi většinou jezdí dobře, sice tentokrát už to ke konci taky trochu vázlo, ale nahore nikoho ze skupiny nevidím, chvíli čekám na občerstvovače, ale pak pokračuju sama, abych úplně neztuhla. Zima mi naštěstí moc není, návleky i pláštenka jsou fajn, ruce sice trochu ztuhlé mám, ale řídit a do kapes můžu, tak jedu dál jak to jde, docela jsem se konečně rozjela . Na Lazech mi Žiža říká, že mám kousek před sebou cyklistu, dojedu ho po pár kilometrech ve sjezdu a pak až do cíle

jedeme společně. S tím jsem už ani nepočítala, myslela jsem, že to bude na samotku, ale tohle mi dost pomohlo, ve sjezdech a po rovince to valíme docela rychle. Taky už fouká spíš z boku nebo zezadu a prší jen drobně. To objížďení Přerova, je ale na morálku, Lazníky přidali navíc :(Kousek za nimi ještě dojíždíme zmrzlého Martina = švagra a do cíle dojedeme ve třech.

V cíli už samozřejmě nikdo není, ale časomíra ještě ano, a nakonec dostanu i tu medailu a můžu jet domů

Nakonec to tak hrozné nebylo.

První maraton už je za námi a už se těším na Rampušáka.

Mišutka – Vítej pravá cyklistiko!!!

Konečně jsem se dočkal. Pravá silniční cyklistika konečně otevřela své brány a tak po měsíci a půl parodii na cyklistiku jako jsou časovky do vrchu, dvojic nebo klasické, jsem si mohl poprvé vyzkoušet jak odolnou mám nejen svou fyzickou ale hlavně psychickou stránku.

Do Přerova vyrazím i s otcem v pátek po obědě. Cesta je skoro pořád po dálnici a s menším kolonou před Brnem se krátce po třetí hodině hlásím na ubytovně Stavařov. Na tiskovou konferenci přijdu na čas, ale nemile mě překvapuje, že restaurace je čínská a to je kuchyně, která mi teda vůbec nejede. No nakonec si objednáme nějakou budhistickou zeleninu, která je plná horkého oleje. Zlatý smažák!!!

Noc před závodem nespím, protože máme okno před čtyřproudovou silnicí a v takovém rachotu neusnu.

Ráno, snídám koblihy, koláče a miňonky. Jsem dost nervozní, stejně jako loni nemám natrénováno. Poslední dva měsíce většinou jen po rovině do práce a zpět. V kopcích na křivoklátsku jsem nebyl už hodně dlouho. Navíc se mi nějak nechce vykonat primární a sekundární potřebu. Nakonec jsem to zvládl i terciálně a tak můžu již v klidnějším rozpoložení vyrazit na start.

Tentokrát si nestoupám do první lajny, jsem někde uprostřed. Počasí je zatím dobré slunečno a docela teplo. Počasí se má vylepšit kolem poledne, kdy má dorazit déšť a má se též ochladit. Nespekuluji jedu krátký - krátký bez návleků a pláštěnku také nechávám na pokoji. Holt jsem již zocelen nezapomenutelným Králem, nebo Tatramy.

Odstartováno, masa magorů se dává do pochybu, kterou brzdí nový most pro pěší, kde se jede po dlažbě a za ním pár metrů po nějaké šotolině. Zde se mi na zadní vidlici posune snímač kadence a levou klikou o něj škrtnu. Není čas to řešit balík se opět rozjíždí. Bohužel po cca 5 km slyším nějaké cinknutí, nejdříve se děsím, že jsem urval drát v zadním kole, ale poté se podívám na tacháč a vidím, že nefunguje kadence. Snímač je fuč. Vulgárně si ulevím a letím do prvního brdku. Vidím Kolíka, Gejzu i Lénu. V další brdku vidím v levé šarpě Kolíkáče, že něco dělá se středem. Obětavec Olin k němu běží. Dedukuji, že má problém s zařením, určitě nemá defekt. Po chvíli tlaková vlna z levé krajnice a Kolíkáč letí vpřed. Už se to začíná dělit a já vidím, že díra na na grupu před námi není moc velká a tak se snažím kousnout do Kolíkova zadního kola. Následuje sjezd a ostrá pravá. Tohle není moje oblíbená disciplína a tak na rovině si nechutně dávám a skoro sestřelím jednoho motáka, co už teď nemůže. Ufff dockvaknul jsem je. Srdce mi buší ale jsem tam. Kolíkáč běduje, že mu spadl řetěz, je mi ho líto má výbornou formu a teď jede s takovým zoufalcem jako jsem já:DD. V grupě je dost těch co jedou střední a tak se jede svižně a pod Tesákem průměr 35 km. Špic nahoru taháme s Kolíkáčem. Sjezdy vůbec neumím a tak jedu s přitaženou ruční brzdou ale grupu si docvaknu. Následuje zvlněný úsek opeřený jedním krátkým 12% brdkem. Odbočka na úzkou silnici a už se stoupá na Hadovnu. Zde to Kolíkáč svým nástupem trhá na což doplácí Gejza, kterého ztrácíme. Trošku se v tomto kopci šetřím, protože vím, že za chvíli přijde bonbonek tohoto závodu. A je to tu stoupání na Grapy, šilenost, rvu 39x25 ale de facto stojím na místě. Dost jedinců mě předjíždí, ale neujíždí. V dálce slyším švýcarský zvon, což mě nabijí energii, že to nejhorší se blíží k svému konci. Konečně se to zlomí do přijatelného sklonu. Teď se ještě docvaknout a bude to OK. Povedlo se a tak letíme směrem k rozdělení tras. Začíná drobně pršet a postupně prší více a více. Ještě před dělením tras sbíráme cenné

korálky. Nejdříve Kolíkáčovu segru Lenku, kterou vítám v našem balíčku. Jsem rád ze dvou důvodů. Za prvé máme ozdobu v balíčku:DD a druhý důvod si nechám na později. Další korálek má jméno Kajman, toho přemlouvám ať jede dlouhou, že se přece nebude celé odpoledne flákat:DD. No těšil se asi na řízek s bramborem a tak odbočil na špatnou stranu - vlevo. Po dělení tras nás zůstalo asi 8 kousku. Následujících cca 20 km se jede už v intenzivnějším dešti a hlavně dost fouká. Asi po deseti kilometrech proti nám Malina s Léňou. S kolíkáčem se domníváme, že to zabalili z důvodu, že Léňa má být v 20:00 v práci. Ještě před Tesákem Foncky sbíráme další dva korálky a jedním z nich je pán Sovák. No jedu vskutku ve vyvoněné skupině. Konečně fouká trochu do zad a tak spodní část kopce jedu na velkou a valíme 26 km. V polovině kopce mi zacuká v levém stehně a tak vyletím jak blesk a snažím se křeč na těžší převod rozpumpovat. Daří se a zbytek grupy tentokrát dojíždí mně. Na bufetu stavíme na 20 sekund a jede se dolů. No někdo jede, někdo letí. Druhý důvod proč být s Lenkou Sýkorovou ve skupině je to jak sjíždí kopce. V tomhle je famozní. Prostě Valentino Rossi z kopce dolů. Kolenem téměř škrtá o asfalt. Když se konečně zformujeme pod kopcem, tak zjišťuji, že chybí Kolíkáč. No po chvilce se přiřítí a tak si dělám srandu, že si na bufetu sundal rukavičky, jako kdysi Diablo:DD. Přeletíme Lazy a ještě jeden delší brdek a je tu cca posledních 30 km do cíle. Prší drobně nebo vůbec. Jedeme slušné tempo, dost často jsem na špici. Cca 10 km před cílem Kolíkáč navrhuje nějaké překvapení, no moc sil na to nemám. Protočíme se s Kolíkáčem na špici a letíme směr Přerov. Na posledních 3.5 kilometrech jdu na špic a až do odbočky na cílovou rovinku tahám 40 km. Nikdo mě nechtěl už vystřídat a tak jsem předpokládal, že v cílové rovině mě z háku přespurtují. No hned po najetí do cílové rovinky nasazují zbytek sil a nakonec mě předjíždí na cílové pásce Kolíkáč o šířku pláště.

Gratuluji Sýkorce k vítězství v kategorii, ona mi odpoví, že jsem blázen, když tahám 3.5 km 40 km/h a ještě takhle zaspurtuji:DD. Sháním se po otci, ale dozvídám se, že nakonec jede přeci jen dlouhou. Jedu si dát teplou vanu a vracím se pěšky do prostoru cíle. Kolem 17:45 dorazil i s Ivčou, která vyhrála svoji kategorii.

Nádherný den končí a já děkuji všem, kteří na něm mají podíl.

Olin – Že by ulovený mamut?

Na start letošního Mamuta jsem se nijak zvlášť netěšil, protože mé zážitky z posledních několika pokusů o jeho ulovení jsou poměrně různorodé. V roce 2009 jsem ho jako naprostý cyklozelenáč k svému vlastnímu překvapení dojel spíš jako turistiku – a hlavně poznal pár dobrých lidiček – např. Quita. V roce následujícím nikoliv vlastní vinou jsem si ho spletl s orientačním závodem bezmála v délce Krále Šumavy a v roce minulém jsem si ho pro změnu zkrátil na 2,5 km, kde na konci úvodní rovinky lesa za Přerovem jsem neustál stojku jezdce přede mnou a skončil jsem v saltech v příkopě. Takže mé ambice na toho letošního zůstaly v rovině zodpovědného živitele rodiny, nikoliv v rovině závodníka.

Počasí jsem sledoval již týden před závodem a tušil jsem, že právě ono bude zase největším soupeřem. Takže ráno složitě na sobě kombinuji různé vrstvy moiry, dresů a návleků, ale když vyjdu ven před ubytovnu, kde se to již hemží ostatními Orange, připadám si jako lední medvěd Všichni nalahko, nakrátko. Po zkušenostech z památného Krušnotonu-aquatonu a z dojezdu loňského Krále si ale říkám, že radši se budu chvíli vařit, než bych pak několik hodin mrznul. Tajně si v duchu přeju, aby ten blázelec přišel co nejdřív

Na startu se nikam necpu, všemu nechávám klidný průběh, zůstávám tak sám bez kontaktu s ostatními, základem je nesmotat to ještě v Přerově. Rozjezd bezva, zacvaknutí napoprvé, soustředím se na jezdce kolem, kruháky, šotolinu, brždění, rozjíždění, tempo docela zrychluje, ale přesto mi to přijde docela snesitelné. Všechny ty dotahovačky docela stíhám, ale začíná mi být docela teplo a po pár minutách přímo pekelné. Nemám tachometr (Garmina mám již 2 měsíce na reklamaci), tak jediné, co jsem si

vzal byl tepák stará dobrá Sigma, abych měl aspon přehled o čase a tepovce. Jenže tep mi ne a ne slézt pod 180. Nadávám si, že jsem ho měl radši zalepit, potvoru prolhanou

Někde za Přerovem vidím Kolíkáče na levé straně, zastavuji, ale jedná se jen o spadlý řetěz, Kolík následně raketovým tempem dojíždí svoji skupinu. Trhá se to, a ta naše skupina zrovna nejede, vidím Kolíkáčovu skupinu se vzdalovat a v mírném sjezdu vystřeluji z naší skupiny v marném pokusu je dojet, je mi jasné, že se jedná o poslední šanci dostat se do kontaktu. Ale snaha marná, zůstávám viset na větru tak 100m za nimi. Pod Tesák „jedeme jak lemry“ jak správně podotkla Hanka Doležalová, ke zrychlení se skupina moc nemá, tak toho využívám při stoupání na Špičák, kde Žiža fotí a házím si to propagačně na čelo skupiny Jako obvykle má spotřeba paliva činí min 1 litr na hodinu, což se mi nevyplácí na prvním bufetu, jako jeden z mála zastavuji a naše cca 25ti členná skupiná mizí v dálce a už ji nesjedu.

Takže zvolňuji a sjíždí se nás cca 5-6 lidí, je tady Mlhoš, Milan Brandejs, Tomáš Bartoš, pár dalších. Milan je postavy decentně řečeno korpulentnější, z kopce sviští jako o život a já za ním taky v tom vzduchovém pytlí Bodejť by ne, když má snad o 20 – 25 kilo víc než já – Milane, pokud to náhodou čteš, tak promiň, že to prozrazuju, ale klobouk dolů, jak ti to jelo V té chvíli netuším, že s ním pojedou většinu závodu.

Hadovna se mi jede dobře, na hochy nahoře počkám, v dálce již tuším Grapy. Matně si je pamatuji z let minulých, kdy jsem na nich trpěl jak zvíře, tak uvidím letos. Jedu ale sám, nikde nikdo, občas pár milých diváků a statečný Žiža fotí. Jedu to zas na svých oblíbených 39/23, takže jsem rád, když otočím klikou. Já pako furt šetřím a tu pětadvácu si neane pořídít V následných houpačkách se zase s Milanem a Tomášem sjíždíme. Déšť a prudké větrné poryvy již poměrně přesně odpovídají předpovědi, začínám si lebedit (pokud mě to občas málem nezamete do příkopu), a teplota a tepovka se mi již vrací do normálu. Pod nájezdem na druhý Tesák hochy opouštím, tedy mě spíš vyhazují, ať jim neprzním tempo do kopce Však oni mě zase potom sjedou. Tesák jenom letím, je mi skvěle, pak chvíli pokecám s notně zkřehlou obsluhou na bufetu – to už mi na Krušnotonu 2010 překvapivě dodávalo sílu, když jsem viděl, že je na tom někdo hůř než já – oni tam chudáci v dešti větru stojí, my aspoň šlapeme.

Lazy už nevyletím, ale jenom vyjedu, sjíždím další vlnky, ale jak jedu již snad 50 km sám, začínám přecházet na turistický režim. Chviléma se, pokud je přes mlhu něco vidět i kochám, nutím se do zpěvu, což mám ověřené i z Krušnotonu, kde mi to na dlouhé samotě pomáhalo. Nikde nikdo, mlha za mnou, přede mnou. Zase se mi ozvaly ledviny čico to je, neboť musím každých 15 min stavět a čůrat. Jedu podle šipek, kde to jsem nevím, ale najednou se přede mnou vynořuje bufet – takže asi 180tý km. Nacpu si už prázdné kapsy, a obsluha mi hlásí že vidí někoho v dálce za mnou. Vyrážím a po pár kilometrech najednou rána do zad: No nazdar!! už nemůžeš, vid'?. Rozzářený Milan, že mě zas dojel. Ale můžu, jen mi nějak povadla závodní morálka Nakonec jsem rád, ve dvou se to lépe táhne.

V následných vlnkách Milan drží bezvadné tempo, já ho povětšinou hákuju, před Přerovem přebírám aktivitu a Milanovi popisuju každý kilometr, kde jsme, protože tam již řadu míst poznávám právě z předchozích ročníků, kdy jsem se dál nedosta Odpočítáváme každý kilometr do cíle a ve svorném spurtu dojíždíme společně a přetínáme pásku. Jak jsem se snažil Milana přistrčit levou rukou na pásku za to jak mě tahal, tak jsem nějak se přistrčil sám, a omylem o galusku vyhrá

V cíli potkáváme totálně vibrující Hanku Doležalovou, která dojela pár minut před náma, takže ji půjčuju svoji šlapkovskou bundu na zahřátí ve které přebírá stříbrnou medaili – doufám, že se v ní objeví na příštím startu Mamuta

Díky všem a těším se na další lov!!

Par postrehu z "trenek":

sykorka

Dnešek jsem si fakt vytrpěla, nejelo mi to, v každém kopci trápení a problém zůstat ve své skupině. Ve druhé polovině trati mě dokonce 2x zachránil následný sjezd, jinak bych po stoupání zůstala sama... K tomu se mi ještě občas při větších intenzitách dělalo špatně od žaludku... A do toho "báječné" počasí, už mě to začíná rozčilovat. Přibližně od 80. km začalo drobně poprchávat, postupně déšť nabíral na intenzitě a přílišně se ochladilo, takže jsem opět totálně vymrzla. Ruce mě brněly takovým způsobem, že jsem skoro nedokázala řadit a vlastně i držet klandry... Po startu opět totální podlaha, abych zůstala co nejvíc vpředu, což mělo za následek to, že kousek před prvním Tesákem jsem odvlála z háku, protože jsem nebyla už schopná jet to tempo, co tam jeli ti přede mnou. Tak nějak nás odvlálo víc, jenže ten zbytek mi pak odjel v kopci na Tesák. Naštěstí zezadu přijeli další lidi a udělala se docela velká skupina, která se pak ale postupem času zmenšovala a zmenšovala, až jsme jeli asi ve čtyřech. Pak najednou moje krize vygradovala a já byla přibližně na 85. km najednou úplně sama, protože jsem nebyla schopná ani vlézt do háku a někoho sjíždět... Tak jsem si jela tak nějak svoje tempo, abych se srovnala, a modlila se, aby zezadu co nejdřív někdo přijel, což se záhy stalo, takže mi bylo hned veseleji. A pak přijela ještě dost velká skupina, to bylo hodně fajn. Bohužel po rozdělení tratí jsme zůstali jen v sedmi (i když sebe počítat nemůžu, protože na špici jsem se vůbec neukazovala...). V podobném složení jsme pak dojeli do cíle, i když jsem je párkrát málem opustila (cestou nahoru). Když to shrnu, tak jsem víceméně celý závod přemýšlela o tom, jestli mě ta cyklistika baví... Můj závěr byl, že nikoliv...

jirus

Ráno 21°C takže ve vestě hic. Hřejivka na rukou i na nohou-pekle. Za Grapama jsem za to rád. Přesto třesavka, že bych z kola spad. Tachometr to vzdal asi 110km, já naštěstí ne. Od rozdělení tras ve dvou s Honzise, od vesnice pod Lázama do cíle sám. To se podepsalo na prům. rychlosti. Z cca 100 přihlášených dorazilo do cíle 66, já 23. Takže tak.

zahradnik

53x11 Mamut Tour - na startu ještě teplo a 25 st. Pod první kopec se jelo celkem svižně s průměrem skoro 38. Na 1. Tesák odjíždí se skupinkou kapitán a bere prémii. Zrovna pomalu se nejede, ale cítím se celkem dobře. Hadovna i Grapy opět velmi svižně, dělí se zrno od plev, odjetá skupina s kapitánem a Čerem je dojeta. Po sjezdu z Grap je nás cca 25. Začíná ale pršet a teplota jede k 10 st, takže po dělení tras nás zbude cca 12. Fouká proti a nikomu se moc nechce jet. Na 2. Tesáku se už láme chleba, nastupuje Svobodák a Dvorský z PSK, jede se mi skvěle a na vrcholu jsme jen 4. Ve sjezdu nás bohužel další doráží, takže zase grupo kompakto a znovu od začátku. Ve sjezdu silný liják a teplota na 8 st, šíleně mrznu takže celé tělo v křeči a nejsem schopný téměř ničeho. Nechápu borce co jedu krátkéj krátkéj a jsou v pohodě. Na Lázy opět šrot, berou mě křeče ze zimy, odpadám - dotahuju, odpadám po 2. - zase dotahuju, odpadám po 3. a jsem v pr..., 4 lidi mi odjeli, zůstávám s Jézou a Hradilem, kterého ale v dalším brdku ztrácíme. Déšť přestal, ale studený vítr znemožňuje se zahřát, takže pořád v mrazivé křeči až do cíle. 15 km před cílem omylem řadím malou a jsem tak zmrzlej, že nejsem schopnej tam velkou vrátit zpátky, takže to tahám přes klandry pravou rukou - no mazec. V cíli špurtíme a beru 5. flek, nad 30 let 2., přede mnou 2 profici, Svobodák a Čer - takže spokojenost veliká. Nebýt té zimy tak s nimi jsem a jedu o bednu. Líba 11. zmrzlej snad ještě víc než já. Kapitán 3. na krátké, kam to většina lidí dnes stočila.

honzis

Budíček 3:50, únava, nerozjetí, začátek šrot, několikrát odpadám před Bystřicí, uvařené, svlíkám vestu, Tesák až za Vabrouškem 39/21, pak v grupě s Léňou a Jirusem, dolítáme čelo před Lukovem, Hadovna vystupuju, vedro, tepy vysoko, Grapy špatný, 39/27, ten Schwinn s těžkejma kolama moc nefrčí, jsem marnej, nahoře liják, ochladilo se, sjíždím se s Jirusem, ve 4 k rozdělení, dál woser brdky, jen ve 2! Nejede to, musím i na malou, klepu se zimou, skoro nepiju, 1x gel to nezachránil. Na Tesák se klepu zimou i nahoru 39/21,24 – tepy do 148, zoufalý, mám chuť zabalit. Na bufetu rohlíky, gel, totál K.O. skoro se nevejdu do toček, jsem v pr*, v Ratiboři stojím u konřáku, mrtvola. Rvu si igelitku mezi dres a vestu, už půl hodiny mi drkotají zuby, tepy jdou furt níž, výkon je přejet Lázy, občas 10km/h, dolů skoro neudržím řídítka, naštěstí přestává pršet, jsem bez energie, sotva sleduju šipky. Poslední kopec humus, jedu asi 15. Pak fouká spíš do zad, což je pro 60km časovku potřeba. Na 190 Kávěnky, vyprášino, musím chcát v Buku, Jiruse jsem nedojel, naštěstí ani nikdo mě zezadu. Jeden z nejhorších maratonů, ale jsem 24.

SUDETY TOUR

Chose – sudety za VŠ

Na sudety se přihlašuji už někdy koncem dubna, ještě bez názvu klubu, jedním mailem na redpoint je ale za mé jméno dopsáno klub: CK Vinohradské Šlapky. Nemám ještě orange dres, takže okolní závodníci nebudou vědět s kým že to závodí a nebudou si moct říci: na Bišík nám ujel Chose z Vinohradských Šlapek.

Do Teplic přijíždím už v sobotu večer po týdenní sportovní cylodovolené v Kaprunu. Nechtělo se mi dopředu zařizovat ubytování a ani řešit něco na místě a tak po vyzvednutí startovní tašky rozdělávám stan v místním parku a jdu spát.

Ráno se probouzím před sedmou do modré oblohy, natlačím do sebe ovesnou kaši s banánem a postupně provádím všechny před závodní a ranní rituály, oblékám si krátký krátký a vestu. V cíly mi pak bude zima, ale to je mi teď jedno. V pul 9 se jedu zařadit na čelo druhé vlny, už tam jeden stojí, z dálky poznávám dres Hisportu a Wattmetr, ano je to Kajman, známý z Koloděj. Probíráme avizovanou frontu oblačnosti, za chvíli přijíždí Dreamer. Už dopředu říká že v loni to nejel a bude se muset nějak protlačit dopředu v těch nervózních 40 km. Vím že nehází lehkomyšlně slova do větru, umí to pořádně rozjet. Dopředu, do první vlny kolem projíždí Kolíkáč a řadí se někam do první 30tky. Start je společný s krátkou, a tak přede mnou 150 lidí a za mnou 300, to je na mě strašný maso, nemám jízdu v pelotonu tak pevně v rukou a dostávám z toho lehké obavy. Z nich mě vyvádí výstřel ze startovní pistole, lekám se, ale ještě několik vteřin trvá než se pozvolna odrážím a zacvakávám tretru. Překvapuje mě jak se jede už od začátku rychle. Já doufaje, že se pojede z kraje lážoplážo jako v loni, jsem se ani moc nerozjel, čehož posléze lituji. Po projetí úvodních kostek se snažím držet Kajman, prvních 15-20 km držím pořad okolo 150 místa, vlivem strašlivého tempa ani tolik nevzniká efekt prakové gumy, ale cítím že tempo přepalují a začínám se pozvolna cedit lehce nataženým balík. Kajman mi mizí, okolo před chvílkou profrčel po levé krajnici Dreamer, posléze Mišutka je vedle mě, toho se musím držet stůj co stůj. Byl by pro mne zárukou kvalitního umístění, jenže tak na 35 vzniká menší dirka, snažím se to stáhnout, dociluji ale jenom toho že mě začínají brát křeče do břicha, nedá se svítit, musím zvolnit. Nabalují se okolo mne závodníci, kteří už jedou volněji a tak to v závětrí pozvolna rozdýchávám. Přichází 40 km Honský pas, držím se dvou Veltěžáků, v jednom poznávám Ondru Váchu, překvapuje mne že se mi jede celkem dobře a nedělá mi problém se jich udržet. Z kopce mi pak kolo jede více než ostatním a získávám k dobru tak 50m, mišelinky vy jedete. Nechávám se ale pak dojet, před sebou nikoho nevidím, chci si vorazit, zařazuji se do skupinky 10 lidí a jedeme přijatelným tempem, druhý kopec přejíždíme v poklidu, jen lehce se to potrhá, ale potom zase sjede. Všichni tak nějak víme co nás čeká za pár kilometrů, pověstné kostky na Vysoké Srbské, když pod ní najedem tak jen ze zadu slyším: tak pojd'me do stěny.také kdosi říká, že není hanba vycvaknou a vyjít

po svých. Našteluji převody na 34-21 a jdu do toho. Po 100 metrech tam cinknu 23 a pak 25ku a konstantní rychlostí 7 km/h se šinu nahoru, síla je k tomu potřeba a nožky zabolí. Neprší, kosky jsou suché a názor s vycvakáváním nesdílím. Jsou tu povzbuzující diváci, což se mi moc líbí proto před vrcholem zrychlují a odměnou mi je potlesk, příjemně to zahřeje, že to naše mordování také někdo ocení. Na občerstvovače pak nacházím kelímky s birellem, neváhám a několik jich do sebe naklopím, to je to co jsem potřeboval beru jonťák a vodu, ještě do sebe hodím banán a maže se dál. Netrvá to dlouho jsme prakticky zase všichni pohromadě, je i čas prohodit pár slov z Veltěžákem o vzniklé situaci, je nás tu celkem 12 z toho 3 jedeme dlouhou a 9 krátkou je pro to abychom zvýšili tempo, roztočili pořádně kolotoč a pokusili se dojet skupinku před sebou, kde cítím Mišutku. Snažíme se to zformovat a přesvědčit krátké aby spolupracovali. To se mám sice dařit, ale tempo není podle mých představ, každý je na špici dlouho a tím zpomalujeme. Navíc na Bezděkově ztrácíme Ondru a jednoho kraťase a v pátém kopci hlásí druhý Veltěžák křeč, a tak jsem zbyl sám. Na vrcholku kopce nabíráme slečnu z krátké, tak to bude alespoň těch 15 km na rozdělení tratí veselejší, když je delší rovinka, tak si vyjedu, ohlédnu se jestli za sebou někoho neuvidím, ale nevidím. Jsem zklamaný z toho že jsem se neudržel ve výkonnější skupině před sebou a teď z Teplíc pojedu časovku. Kraťasové před Bišíkem trošku povolí, ja sním housku se sýrem, co si vezu z občerstvovačky, ostatní se mi diví proč se takhle láduju před závěrečným kopcem, tak vysvětluji že to mám do cíle ještě 80km, začínají mě litovat že oni to maj za pár a já teď pojedu sám. Jen tak pro sebe si mrumlám že lituju já je, oni nepojedou Krkavčinu, Odolov ani Závoru, asi netuší o co přicházejí. Jak odbočí, dávám si gel, je pěkně hnusnej, fuj, zapiju to jonťákem zalehnu pořádně na řídítka a jsem připraven se třeba uhnat, jen abych někoho dojel. Po tak 5 km pořádný dřiny na delší rovince vidím na konci se mihnout barevný dres, to mě nakopne a v Adršpachu je mám. Po chvilce mi říkají že tu žádné kule nejedou a čekají až je sjede nějaká skupina se kterou se svezou. Tak si chvilku odpočinu, vlezu si na špici a tahám co to dá, všichni se poslušně jak vagónky vezou a poměrně s přehledem se mě drží, občas mě někdo vystřídá a připadá mi že jedeme poměrně solidní tempo. Po tak 10 km se otočím a vidím že nás je tak 25, 15 lidí si nás dojelo, tak to bude veselejší a bude s kým závodit. Navíc se před nás řadí motorka a posléze mi dochází že je to náš skupinový regulovčik a usměřňuje před námi dopravu. Před Kravčínou se za mnou ozve nazdar Pepo a on to starý dobrý známý Martin Knytl z Polarshopu z MTB maratónů za chvíli hází vtípek jak hobluju toho španěla. Mi to před chvilkou spadlo pod malý tác, sice jsem to za jízdy nahodil ale teď se trochu bojím aby se mi to nestalo znovu. Není zbytí, musím dát na malou a trošku začít mrskat nohama, povedlo se, na velkou dám až nahoře. Teď už do kopce určujeme tempo jen tři a zbytek se postupně trhá, po jednom postupně ke konci krkavčiny dva odjížděj, ale nechávám je bez povšimnutí, vidím že za mnou je tak 7 lidí a s nimi je bez problémů sjedeme, tak se potom i děje. Potom si nás ještě sjede několik lidí a před Odolovem nás zbývá tak 15. do kopce to vedu a tak si věřím že nejinak tomu bude i ve třech zbývajících kopcích. Dva nejaktivnější ale zase trošku odskakují, udržuji si od nich konstantní vzdálenost

A nechávám to takto být a jen občas pozoruji kdo všechno odpadá za mnou, nakonec nás nahoru dojelo 5. beru si kolu vodu a banán a pobízím ostatní že musíme jet aby nám ti dva moc neujeli, hravě je docvaknem a pelášíme pod závoru, v serpentínách se opět děje to samé, ti samí dva borci se pokouší ujet, tentokrát to ale nenechávám jen tak a háknu se za ně. Ve třech tak kroutíme serpentiny a pěkně se vzdaluje ostatním, ten kopec se mi zdá nekonečný, každé ale někde končí a na vrcholku máme už solidní náskok. Domlouváme se proto že při dobré spolupráci nás 4 za mírného klesání obtížně dojedou a že je lepší dojet pod bišík ve třech než v 7. Pádíme tedy do Teplíc co to dá. U teplických skal mi je jasné že nás už nedoženou a navíc jeden nestačí zběsilému tempu a odpadá. Dávám si posledního karbošneka, kterého jsem si šetřil až sem a ve dvou najíždíme na Bišík, tady už buď jak buď. Jelikož jsem celý sjezd myslel na to abych nedostal křeče v posledním kopci jako v loni tak se mi zakusuje do pravé vnitřní strany stehna taková lehká křeč, která postupně zesiluje a tak se snažím nohy všelijak propínat za jízdy aby to ustoupilo, sláva křeč je pryč ale borec stále zamnou, proto do toho

začnu víc šlapat a postupně se mu vzdalují a najednou vidím na zemi nápis 2km a před sebou jednoho závodníka, lehce o dojíždím a předjíždím 1 km před cílem. Cíl protínám sám minutu před dalším na 122 místě v čase 5:19:51, o 20 minut jsem se zlepšil oproti loňsku, s výsledkem jsem spokojený, i když mohlo to být i lepší. V cíli čekám asi 5 min na Martina a probíráme závod, ukazuje mi jak včera vylepšil řadící páčku šroubovákem, fotí nás tam i fotograf, pak ale jedu na guláš a na pivo. Hned jdu ke Kolíkovi a sděluji mu své dojmy, z mého prvního závodu za Vinohradské Šlapky. Obdivuji Dreamera jak zajel skvěle. Mišutka byl sice nespokojen ale nevím s čím. Blahopřeji všem ostatním VŠ k dosaženým výsledkům. Smekám před Hankou Doležalovou jak jezdí. A já, nezbývá než trénovat a v oranžovém tu stovku pokorit. Ještě si prohlížím zlomené karbonové kliky od závodníka z Varty a za deště sjíždím dolu k autu, oblékám se do suchého a unavený jedu domů.
Sportu zdar a cyklistice zvlášť

Dreamer – Sudety Tour - 10 minut za Hruskou

Ukol od Leni znel jasne, predem se omlouvam ze to nevyšlo, snad nebudu muset vratet teamovy dres!
:) Ale pekne poporadku a pekne "za tepla" ve strucnosti jak jsem dnesni masakr zavod videl!

V sobotu vecer trochu zmatky jak s dopravou nakonec s Kolikacem domlouvame detaily, spat jdu v 22h a vstavam v 3:30 no fakt nic moc. U Kolikace stavim s autem v 4:45 venku kosa, nikam se mi moc nechce. U Penny na Zahradnim Meste prekladani kol k Jirusovi a jeho kamosovi, v ramci ekologie jedeme ve 4. Cesta pohodava, pred Hradcem ale pry dochazi benzin. Jsem v klidu, kluci moc ne :) U Alberta hadice nestrika, aha pumpa otevreno 7-22. Kluci jsou nervozni vic :) Pak nakonec pumpa naleznuta a jedeme dal. Rano jsem zkoumal radar, no nejake srazky se blizi, ale po Doksech uz dest zas chvili resit asi nebudu.

V Teplicich jsme nejak v 7:15, nahore v cili parkujeme pekne primo ve statku kde je odpoledne obcerstveni. Slunce sviti a zacina trochu hrat, ale kosa je fakt velka kolem 9stupnu a jak jsem rozehratej z auta moc se mi nikam jet nechce jeste kdyz jsem nevypalej. No nic jeste neco rychle dojist, dopit, zajit na WC a hned je nalada lepsi. Sjíždím na start kde se radím v 8:30 na celo 2. vlny. Bohuzel jsem loni nejel a tak nemam prvni vlnu, noo to asi nebude sranda, zavistive koukam na Kolikace jak si v klikdu v 8:40 jde na celo prvni vlny. Ale preju mu to! :) Moc jsem se nerozjel vlastne vubec protoze sjezd z ciloveho kopce na start se za rozjeti povazovat neda :)

9:00 prask pistoli a uz to leti! No jede se hned docela srot, trochu se propadam ale za mestem uz drzim pozici a snazim se jit dopredu. Skoro to vubec nejde prede mnou tak 150-200 lidi blee :) Periferne hlidam kamose z Kanaru ktery je biker a je v tomhle sikovnejsi ale ani on se moc neposouva. Skoro porad jedu uplne vlevo u skarpy a obcas se povede popojet. Obcas auto v protismeru nebo zuzeni, kdy se opet da kousek popojet. Kousek prede mnou i Petr Swaczyna i on mel problem se dostat uplne dopredu. Po pulhodine konecne vidim dres Kolikace a dalsich lidi s kteryma bych tak nejak mel vykonnostne jezdit. Zatahlo se, ochladilo ale tak 15-16 st asi je, par kapek pada ale na nejaky velky dest to nastesti nevypada.

Jede se porad total podlaha po hodine jsem si snad jednou loknul vody to je cele. Holt jmena jako Hruska, Cink a dalsi profici na startu dela sve. Takhle se jede az na Honsky pas kde je prvni delsi kopec a trochu se to cedi a ja tak konecne muzu naplno dopredu. Hned se dela dira, Kolikac s Jirusem trochu odpadaji. Ve sjezdu nas ale po par km sjedou. Takze porad tak 120-150 lidi tvoricich prvni balik.

Pak prijde Vysoka Srbska, no zas tak hrozny mi to neprijde, proste jsem za ty 2 roky nekde jinde s vykonnosti, takže ano boli to, ale vylamat se to da, Pancir je prudsi Z kopce mi to skoro ujede ale nejak se jeste dockaknem na rovince a na Bezdekov jedeme jeste v baliku, tam myslim odpada Jirus. Pak ale nekdo nechava na horizontu diru a dalsi rovinku pod kopec na Velke Petrovice sjíždíme Peloton ale uz se to nepovedlo vidime je kousek pred sebou ale ujizdi to ujizdi blee :) Velke Petrovice je vlastne takovy dvojkopec po prvnim nasleduje kratky clenity sjezd a ostrá leva, kde je je voda na

mostka tak jedu rovne a malem nestiham odbocit vlevo ale stacim shodit na malou a pres travu se tam dostanu :) Tam uz mam toho stihani baliky a lidi co z nej odpadavaji dost, pred nami par dvojicek, trojicek mam chut vyrazne zvolnit ale nejak se kousu a snazim se dostat jeste o jednu dvojicku lidi dopredu. A delam dobre balik nam samozrejme uz finalne pro tuto chvili ujel ale davame se dohromady asi 5-6 lidi a jedeme.

V rozdeleni trati dojazdime dalsi 3 lidi a smerem na Adrspach nas jede asi 7. Uz se zvolnilo, konecne muzu trochu pit a cpu do sebe gel. Mam ale mensi krizi a moc nestridam, doted jsem sjizdel celo asi tak 20x takze tech nastupu uz bylo az presprilis, nohy tezkou. Na 103km je Krcmov kde dostava jeden z nasi skupiny od jeho auta info ze celni balik neni moc daleko pred nami! Jedeme tedy opet srot, chvilku se svezeme za nejakym autem, moc fer to samozrejme neni ale vystupte si kdyz vsichni ve skupine jedou. Uz to ale bylo v momente kdy byl balik nadohled, za chvili mijime doprovodny auta nekde na 108km jsme opet v celnim baliky, jeee!

Je tam dost lidi jeste tak 60 to jsem necekal tak jsem rad ze tu jsem, preci jen bych cekal ze do TOP50 bych mel maratony zajizdet, ale na tomhle je vzdy nejvetsi konkurence takze ani horsi umisteni neni ostuda :) V baliky se jede uz lepe, na Krkavcinu par lidi odpada ja jedu pekne tempo, v sobe dalsi Carbonsnack a je to znat neodpadam. V baliky se tedy pak svezu az pod bajny Odolov, ve sjezdech mam samozrejme porad trochu problemy a jsem na chvostu, ale ted uz se nejede tak rychle ze bych to s par prislapnutimi nezvladl.

Odolov jedu na 34x25 ty nej pasaze, par lidi za mnou, vetsina prede mnou :) Cele se to nadeli na male skupinky. Dle vysledku jsem mel nahore ztratu 1,5minuty. Nahore se jeste hecnu i kdyz jedeme jen ve 2 ale kus dal je pred nami asi 5 lidi ty by bylo dobre sjet. Ve sjezdu se to s vypetim dari tak super, je tu nekdo z Kolokramu s temihle dojet tak bych to mohl dat pod 5h! Citim hodne nohy, krec sice nemam, ale ze sedla musim hodne opatrne :) Chvalec se bojim jestli vydrzim s nohama, protoze hlava i telo jsou ok, zadnej hladak, nebo malo piti, jen nohy zatuhly. Chvalec nakonec zvladam se cti sjizdime Bedu Pruchu který asi odpadl ze skupinky pred nami.

Do Teplic pak jedeme, spis se setri sily na final kopec. Jeste davam posledni gel co mam a uvidime, uz je mi tak nejak jedno jak nahoru pojedu. Zacinam pozvolna testuju co nohy. Krec neni tak postupne pridavam a par lidi ze skupiny odpada. Celu nasi skupiny se ale take trha a nabiram uz ztratu kterou nesjedu. VE finisi me ospurtuje kluk z Lawi ale asi jen díky tomu ze mi tam vjelo auto jinak bych to uhajil! Podle vysledku bylo mezi 31. a 43. mistem kde jsem skoncil pouze minuta rozdilu, to je pekny, kdyz vezmu kolik sil jsem zbytecne vydal sjizdenim v uvodu a po sjezdech.

Prset zacalo pul hodiny po dojeti, nakladama kola a jedeme zpet, teplomer ukazuje 13 stupnu, v PRaze neprsi a je 24 tak pocasi dnes meteorologum moc nevyslo! Zavod pekny zajel jsem maximum co jsem asi mohl zajet, mozna o malicko vic nez jsem od sebe cekal. Sudety se povedly a ztrata pouhych 10minut za vitezny Hruskou je slusna vizitka!

Ivča – Sudety tour – další maraton v řadě

Na Sudety jsem odjížděla s malinko zvednutým sebevědomím, že se nemusím bát viset první úprk startovního pole, který mě dříve děsil. V neděli ráno odjíždím do Teplic nad Metují, kde mám sraz se Strejdou, který mi vyzvedl startovní číslo. Jedeme se rozjet a potom hurá na start. Hned vedle mě se staví pan Mišutka, někde poblíž Strejda, Fousáč, Fenix a soupeřka z Mamuta Petra Kotlářová se svými 2 dvorními domestiky manželem Lubošem a tentokrát i dalším kolegou z týmu.. Startovní výstřel a balík se pomalu rozjíždí. Tempo je jako obvykle příšerné. Jednu chvíli začínám odpadat, ale Strejda mě dotáhne do balíku s Kotlářovými. (Strejdo moc děkuji) Jede se dost rychle, ale ve skupině se to nechá vydržet. 40 km zvládnutého terénu. U Otovic prohodím pár slov s kamarádem z Náchoda. Před Broumovem dojíždíme Fenix. Jedu stále za Petrou a ta za Lubošem. Při výjezdu na jeden brdek v Broumově Petra i Fenix zaváhaly a tím se dostávám před ně. Valíme to na Pasa a já poprvé v životě vidím zaváděcí motorku pomalejšího balíku. Nevěřím svým očím. Dokonce neodpadávám hned v

první části kopce, ale až těsně pod vrcholem. Ve sjezdu si sjeďu skupinu cca 8 lidí z krátké a ještě je s námi týmový kolega Petry. Držím se skupiny zuby nehty. Nechci jet sama, ale v kopcích jsou chlapi lepší. Držet se jich mě stojí dost sil. Přichází Srbská. V mém případě trochu ostuda. Hlava nechce poslouchat a tak dnes poprvé sesedám z kola. Skupina samozřejmě nečekala, ale na bufetu se daří chytit dalších dvou človičků. Podobným způsobem kdy v kopcích se seskupení rozpadne a po rovinách se vytvoří jiné pokračujeme do Teplíc. Pod Bišíkem jsem za necelé 3 h. Z toho mám docela radost. Ze trojice, ve které jedu se oddělil chlapík z krátké a dál pokračujeme ve dvou. Chlapík jede super tempo, malinko prostřídám a pokračujeme mírným stoupáním k Adršpachu a dál po trati. Před sjezdem do Dřevíče nabíráme ještě další 4 človičky a svištíme pod Rokytický kopec. Tempo je opět velmi slušné a na 120 km jsme cca za 4 h. Začínám cítit křečky a únavu. Asi přece jen ten začátek byl moc rychlý. Celá skupina zakufrovala na bufetu, tak jedu napřed, protože mi to do kopce už moc nepojede. Z Krkavčiny vytočit nohy a sešup do Rтынě. Tam už mám hrůzu jak dopadne Odolovák. Bohužel nic moc a dnes již potřetí chůze. Na bufetu už mám Kotlářovi v patách. Před posledním stoupáním už jsou přede mnou a já vůbec nemám sílu je viset. No nic, dnes si pozice na podiu vyměníme. Do kopce mě před sebou svým povzbuzováním tlačí nějaký závodník, který mi nabídl hák do Teplíc. Jel výborně. Já se musela oddělit v Adru při křečích do obou nohou. Pod Bišík dojíždím sama. Poslední kopec a hurá cíl. Po cestě vzhůru ještě předjíždím jednoho nešťastníka, který se motá ještě hůř než já. V cíli si podáme ruce s Petrou. Dostanu od ní čočku, že si jezdila maratony na pohodu a letos že v cíli sotva stojí na nohou. Tak aspoň něco ;-)

Několikrát mně v hlavě problesklo, že ty maratony budou letos asi trochu více bolet než loňský KŠ. S Petrou jsme vyrovnané a tak je to souboj od startu až do cíle.

Kolíkáč – Nucený transport

Díky první vlně vcelku bez tlačence vyletíme z Teplíc, tlačím se ke špici a zatím se daří, velká jména okolo mě, někdo již v úniku, dostal jsem se na úplné čelo a teď to jen udržet. Je to hukot, nestačím nic sledovat, jen držet správnou stopu ... Po asi 10km letu se ale začínám nepochopitelně propadat, není to o moc, ale nejsem schopen se znovu vracet ke špici, prostě toto musím nacvičit, sice nevím kde, takový balík nikde moc nejedí, prostě jen v té makovici se přepnout. Jirus kousek ode mne, už sem přilítla šumavská stíhačka Dreamer, který hlásí, že na této pozici to už stačí, ale před námi je určitě přes 100 lidí, teď už je hodně nesnadné se propracovat dopředu, silnice natřískaná od kraje ke kraji, navíc auta proti a nečekané překážky zprava zleva, no smrad ze špalků je příšerný. První magnety nebo ostré zatáčky peloton natahují a my bohužel vlajeme jako na gumě ... jsem prostě tragéd.

Takže když najíždíme do prvního vážnějšího kopce na Honský pas, nejsem vůbec v pohodě, kopec přetřpím, jedu tempo borců, co jsou okolo mě, nejsem schopen zrychlit ... takže se nemůžu divit, že ve sjezdu už jsou mnohametrové díry a čelo i s Dreamerem a Jirusem fuč. Sjíždíme se do grupy, vůbec se neženou na špic, pěkně ať tahají bílá čísla... Čeká nás ještě pár nenápadných hupů a rychlých sjezdů a světe div se, před Vysokou Srbskou jsme znovu součástí hlavního balíku. Šílený pohled na tu stěnu, která je zcela pokryta kolíbajícími se postavičkami, okolo povzbuzující diváci, zlepšila se mi nálada a bojovnost a věřím, že za Hronovem se to spojuje.

Ale bylo to bláhové pomyšlení, ve sjezdu se sice formujeme do asi 20-ti členné grupy, ale před námi nikde nikdo! To snad není možný ... Bezděkov ještě zkusím s jedním borcem odjet ze skupiny a pokusit se někoho sjet, ale je to marnost nad marnost, vyčištěná silnice před námi nám svěšuje nohy a necháváme se sjet. Naprostá frustrace na mě padla, vzpomínám na Doksy, Běleč, s jakým nábojem se jelo, teď jsem se zakuklil do nějaké ulity a jen přežívám na chvostu. Vykuckali jsme stojky u Petrovic a Žďáru, naštěstí to podle čísel vypadá, že většina pojede dlouhou, takže k Bišíku odbočila jen trojička. Můj projev se změnil v nucený transport, absolutně bez nálady a bez snahy přežívám na konci skupiny, občas mě sice zdánlivý kolotoč vynese až na špic, ale tam trávím minimálně času a hned zase lezu dozadu, musíme nabírat šílenou ztrátu na balík, který jede před námi, i když tempo je stále přes

35km/h., Dreamer a Jirus tady určitě letí přes 40km/h. Jedinou mojí zábavou se stala dokonalá lustrace skupiny podle věku, je jasné, že mým soupeřem je tu určitě Michal Běhounek a Karel Bernard, z ostatních ještě rozeznávám Tomáš Faltuse a Jirku Slavíka, ale Ti jsou mladší. Omlouvám se tímto celé grupě, že jsem moc nepotáhl, měl jsem pak trochu výčitky na Krkavčinu, kde se to začalo porcovat, když hlavně Ti co odtáhli roviny odpadali, ale holt taková je silniční cyklistika. Organizovat nějaký předpisový kolotoč, kdy opravdu točí všichni, to je prostě nadlidský výkon.

No nic, takže jsme přečkali úsek, který je spíše z kopce či po rovině a přišla Krkavčina, nechtěl jsem si nikoho nechat ujet, takže jsem se natlačil co nejlíže špici a občas i udával tempo. Našetřené síly se hodily, dokonce to vypadalo, že jsme asi v 5 lidech odskočili, ale pod Odolovem jsme zase již v početné skupině. Dole jsem trochu netakticky zaváhal, takže jsem si před sebe pustil málem celou grupu a jen s hrůzou pozoruji, že nám odjíždí asi čtveřice borců, včetně Tomáš Faltuse z Veloservisu, je sice v jiné kategorii, ale zrovna ten by mě dnes nemusel zaříznout . Ale nedá se nic dělat, Odolov není kopec, kde se dá extrémně zrychlovat, tam je člověk rád, že to nějak vyláme, nahoře беру banán a vydávám se stíhat uprchlíky, kteří jsou na dohled. Ale docela za to vzali a nedaří se, čekám na další borce za mnou, ale ani ve více lidech nejsme úspěšní, no do háje, další dnešní chyba . Nutnost si ulevit, která mě již pronásleduje od Adršpachu, se vystupňovala do kritické fáze a sjezd do Chvalče přímo láká to provést za jízdy. Povedlo se, oděv i tretry zůstaly neposkvřněny, skupina sice trochu poodjela, ale v nájezdu na Závoru jsem u nich. Docela mi tento čurací kousek zvedl morálku a pošramocené sebevědomí, a když jsme předjeli již hodně okoralého Roberta Skřečka, chytám vrchařskou chuť a pokouším se dojet další prosvítající postavičky v serpentínách. Ale Michal Běhounek i Jirka Slavík mě stále kontrolují s menším odstupem, takže k Adršpachu letíme ve 4 lidech, cestou ještě nabereme jednoho z Cyklotreninku a tradiční finále Sudet na Bišík může začít . Sroluji poprvé dnes rukávy, rozeprnu dres i vestu, ať pěkně ventiluji, prostě tuhle grupu musím vyhrát. Hlavně nedostat křeče, ale jak na to pomyslím, hned mi cuká v pravém stehně, no to potěš. Zvolňuji, do sedla, ze sedla, do sedla, jo ze sedla to bude lepší, hlavně na to nemysli, prostě jed', jed' ... uff křeč se schovala, v háku za Michalem a Jirkou zdolávám poslední kilometry Sudet, na metě 2 km do cíle se pokusím zrychlit, jdu před ně, ale stále mi dýchají na záda, a hele dodávka Veloservisu a před ní Tomáš Faltus, jo jde to, síly tam jsou, jen ta křeč, ať se proboha neprobudí. Tomáš nemá sil reagovat, Jirka ani Michal už tu taky nejsou a před mnou ještě Jirka Nosek, když ho míjím tak skvěle a férově povzbudí, cíl je tu, aspoň malá náplast za nepovedený začátek je nalepena

Mirek – Takhle rychle jsem maraton nejel

Sudety Tour- na startu někde v půlce balíku. Po startu se docela jelo, když nebyl brdek nebo zatáčka, tak v úvodních 20km neklesala rychlost pod 50km/h. Na to, abych se posunul někam dopředu nebyla odvaha a asi ani výkonost. Někde kolem 30.km za Broumovem před námi někdo nechá díru, kterou už bohužel nesjedeme, to jsem myslel, že dojedu v kontaktu až pod Honský pas Na Honský pas ještě docvakneme skupinku před námi a dál jedeme v cca 30 lidech. Jede se mi dobře, až se mi zdá, že se flákám, rychlejší tempo někde vpředu bych jistě snesl. Na špici si svoje odtáhnou a jinak jedu spíš chytře, před kopcem si najedu na čelo, abych to pak nemusel zbytečně sjíždět. Vysokou Srbskou na 60.km vyjedu tak 5 z naší grupy, na to jsem neměl převody, 39/25 je málo. Bezděkov a Velké Petrovice bez problémů první, zkrátka mi to připadá jako svižný trénink. V Teplicích se odpojuje krátká, ale pokračuje nás tak 25 na dlouhou. Ještě zdržení v Teplicích na šraňkách, alespoň jsem dal gel a pokračujeme svižně dál. Vlastně až do Dřevíče na 120.km se nic neděje. Je tu Krkavčina, tady už se jede hodně rychle, tempo udává někdo na Cannondalu, jede pěkně, já za ním 2-4 místo a skupina se hodně dělí. Ve sjezdu do Rtně jsme ale kupodivu zase komplet. Najíždíme na Odolov, jsou tu i Hanka Doležalová, Lenka Sýkorová a Peta Tlamková, ty bojují o vítězství. Na začátku Odolova opět stojíme na přejezdu, stojí tam lokomotiva a pak už se zase rozjíždí tempo. Nahoře jsem asi třetí, na bufetu nestavím a valím dál, sjelo se nás asi osm i s fantasticky jedoucí Hankou, další dvě holky

zůstaly na Odolově. Brdky za Odolovem se jedou fest a pak už je tu Chvaleč. Opět se na nic nečeká, já to jedu nějak uprostřed skupiny, abych neztratil kontakt a začínám toho mít tak akorát. Naše osmička se nerozdělila ani tady a tak už se jede, do Teplic. Závěrečný kopec si dávám jako prase, ale stejně hned na začátku nám dva odjeli, na ty jsem neměl, ještě předjíždím pár odpadlíků ze skupinek před námi. Z naší skupiny tedy třetí. První půlku jsem jel pod svoje možnosti, tam bych zvládl rychlejší tempo, otázka je, jak by to ale vypadalo na konci. Asi to bylo spravedlivé, závod jsem si užil, vcelku to jelo, žádná větší krize nepřišla. 87. místo z 230 lidí, na Sudetech je prost konkurence veliká, na Hrušku ztráta 33 minut. Průměr 33,2km/h taky jde, na maratonech to zvykem nebývá, vlastně jsem takhle rychle maraton ani nejel. Počasí super, jediná kaňka na dnešním dni byl pád Míry na 8.km, kolo přestalo řadit, takže DNF. Jinak snad jen naraženiny, takže bude pár dní kňučet a snad se dá brzy dohromady. Rampušák se blíží.

Radim – Sudety Tour aneb když sokol stíhá sokola (53x11)

Silniční Sudety Tour jsou mým asi nejoblíbenějším maratonem, a tak jsem dostal opět důvěru, abych o nich něco napsal. Do Teplic nad Metují, resp. na Bišík, jsme tentokrát vyrazili v následujícím složení: Skupina A vyrazila ve voze Honda ve složení Ondra, Lukáš a Lucka a byla na místě jako první. Skupina B (jedná se samozřejmě čistě o rozlišovací označení) ve voze Toyota ve složení Martin a Michal se cestou spojila se skupinou C ve voze Volkswagen a na prezentaci tak dorazila společně. Jak se následně ukázalo, obě skupiny nenechaly nic náhodě a projely si část nedělní trasy závodu jak auty (skupina A úsek Police nad Metují-Vysoká Srbská-Hronov, skupiny B a C úsek Česká Metuje-Teplice nad Metují) a všechny pak i závěrečné stoupání na Bišík, na kterém jsme byli, tak jako dosud pokaždé, ubytování. Poprvé v tříleté historii se nám také podařilo přijet tak brzy, že jsme k večeru stihli dokonce i na chvíli vyjet na kolech, takže Ondra s Lukášem si objeli odpočinkovější pasáž zítřejší trasy okolo Adršpašských skal a Radim s Michalem o něco kratší kolečko, ale zato s finálním výjezdem na Bišík (Martin sice původně také vyjel, ale záhy po setkání s první skupinou v protisměru se s ní zase vrátil). Večer nechybělo ani tradiční posezení na Bišíku a u kvasnicového Opata pak proběhlo tradiční předstartovní rozebírání taktiky, strašení nováčků Vysokou Srbskou a vůbec sprádání plánů na druhý den. Akorát z důvodu nepřítomnosti hlavního sokola zůstalo trochu stranou vděčné téma Itálie vs. Amerika, což mi přiznám se trochu chybělo.

Ráno jsme se pak probudili do jasného a relativně chladného dne, i když podle předpovědi se mělo přes den zatáhnout a očekávaly se i nějaké deště. Ty si po popršených Doksech jistě nikdo nepřál a nakonec snad mohu prozradit, že naše přání byla vyslyšena a hustě pršet začalo až asi 15 minut po dojezdu posledního ze sokolů. Každopádně ráno se hojně řešila otázka, co na sebe, ale každý to nakonec nějak vyřešil ke své spokojenosti - základem byl u všech krátký-krátký, někdo přidal návleky ruce, někdo i na kolena, akorát Martin nepřidal nic, protože si s sebou nic víc nevzal. :-) Okolo 8:20 jsme vyrazili dolů na start, kde již bylo docela hodně lidí, a tak jsme se postavili sice do krásné sokolské lajny, ale bohužel až do poměrně zadní části startovního pole. Kráká i dlouhá trasa tady startují společně, což čítá balík odhadem tak 500 lidí, takže po zaznění startovního výstřelu stojíme ještě hezkých pár desítek sekund na místě a koukáme, jak přední řady nabírají rychlost a mizí úzkou uličkou po pěší zóně čile z dohledu. Za chvíli jsme už i my v pohybu a upalujeme také.

V úvodních cca 30 km není prakticky žádný velký kopec, a tak se letí rychlostí většinou hodně přes 40 km/h, takže směrem vpřed se prodíráme jen opravdu těžce, ale přece. Lukáše, který odstartoval na svůj první silniční závod na krátkou trasu, jsme brzy po startu nechali někde za sebou (více viz. jeho report na konci článku), ale naše zbylá čtyřka sokolů se pohybuje stále tak nějak na dohled ve stejné části velkého balíku, takže je to zajímavé a docela to myslím i pomáhá k co nejlepšímu výkonu. Nejprve je nejvíce vpředu Martin (startovní číslo 112) a Michal (156) se k němu snaží polem jezdců protáhnout, na což zase reagují já (102) a jedu za Michalem, když se Michalovi podaří Martina předjet, tak si to zkusím taky, přičemž Martin nám to po chvíli zase vrací, no prostě hned je větší sranda. V Broumově

se mezi námi objevuje i Ondra (213) a v jeden moment jsme tak všichni pohromadě. Za městem se však ve výjezdu hlavní balík poprvé trhá, Martin je o skupinu před námi, Michal zůstal mezi a já s Ondrou jsme v další skupině, nicméně do Jetřichova se to zase sjíždí a na úpatí prvního velkého stoupání dne na Honský Špičák alias Honský pas jsme dá se říci opět pospolu. Je tu s námi i Hanka Doležalová (220) z VARTA Sokol Králův Dvůr, aspirantka na vítězství mezi ženami, a jede jí to do kopce moc pěkně, takže se přizpůsobuji jejímu tempu (trochu zrychluji) a dostávám se tak postupně přes všechny bratry sokoly. Rozestupy ale nejsou velké, minimálně tuším, že Martin je někde kousek za mnou a tajně doufám, že ve sjezdu se dotáhnou i Michal s Ondrou. Jinak ta skupina, ve které jsem se ocitl, je určitě už od pohledu kvalitní, ze známých tváří jsou tu kromě Hanky a jejího pro tento závod zdá se dvorního domestika Martina Kubce (115) ještě Míra Zbuzek (246) z CK Záluží, Olda Jiskra (223) a Petr Michalák (113) z CK Vinohradské šlapky, Pavel Mencl (242) z PCK Louďa, Pavel Sovák (90) z BMC Cycling Team a řada dalších. Dohromady asi pětadvacet kousků a když se k nám po odbočce na Hlavňov zezadu připojí ještě další zhruba stejně velká skupina, tak už je z nás najednou pořádný peloton. Ještě než se obě skupiny definitivně spojí, tak se otáčím a na čelních pozicích té dojíždějící skupiny vidím náš dres a v něm Martina, takže to netrvá dlouho a prakticky téměř na stejném místě jako loni, akorát v opačném gardu, letí tentokrát směrem ke mně pozdrav na uvítanou: „RB zdraví DURATEC!“. Na to už mám ale předem přichystanou reakci a odpovídám na to dnes již legendární větou našeho Ladi ze Šumavského skimaratonu: „To víš že jo, na tebe jsem tady tak čekal!“. Ale ve skutečnosti jsem rád, že je tu Martin se mnou. Trochu se to přeskupí a Martin je vidět občas hodně vepředu až na čele balíku, který jede na mě v tuto chvíli dost rychlé tempo, takže se plácám spíš na ocase a občas i nějakou tu díru musím lepit (ať už svojí, nebo kolikrát i nějakou cizí). Ve stoupání na druhou vrchařskou prémii (Bělý) se to dokonce přede mnou trhá, ale naštěstí ve sjezdu do Machova se to zase sjíždí a po chvilce odpočinku už na nás mává známá stěna na kostkách ve Vysoké Srbské. Ještě stačím dole zahlásit „S chutí do toho, půl je hotovo“ a v tom už začínají přehazovačky pracovat včetně té mojí, která se po chvíli zastavuje na 39-25 a dál už to nejde, ačkoli nohy i pravá ruka na páčce by ještě chtěli. Tak začíná boj o přežití, resp. o každou horní úvrať. Naštěstí tyto těžké pasáže zvládám obecně docela dobře a i tady se spíše lehce posunuji balíkem vpřed až za zadní kolo Martina, což mi pro tuto chvíli ke štěstí bohatě stačí a koberec na prvním měřeném mezičase tak projíždíme v těsném sledu za sebou. Na bufetu Martin zastavuje, já si jen za jízdy беру banán, a tak se dostávám před něj, ale v následující pasáži se naštěstí přece jen trochu polevuje, takže se mohu do banánu i zakousnout a Martin i další jezdci, co na bufetu stavěli, se zase relativně lehce dotahují.

Sjíždíme do Hronova (průměrná rychlost od startu je tady přes 37 km/h!) a mě se tak jako pokaždé při průjezdu náměstím, okolo hotelu Radnice a bílého roubeného Jiráskova domu, vybavují vzpomínky na krásnou školu v přírodě ve čtvrté třídě, na první pusy a psaníčka a tak. Ale je to jen záblesk a zase se musí tvrdě makat, protože údolím proti proudu řeky Metuje už to zase docela jede. I když jak kdy, přijde mi to tady takové rozhádané, chvíli se jede přes 40 km/h jen proto, aby se vzápětí parkovalo skoro na 30 km/h. Naštěstí je tu další (v pořadí třetí) horská prémie do Bezděkova, čili pořádný kopec a ten nastavuje tempo spravedlivě, což pro mě znamená tepy nad 180 a koukání se někde z poloviny skupiny, jak se to vepředu zase trhá. Martin je v čelní skupině, pak je tam o kus dál Hanka s pár lidmi a já zůstávám tak trochu úplně blbě mezi ní a další větší skupinou za zády. Postupně nabírám ještě další dva, ale sjíždět díru se nám moc nedaří a do skupiny doskakujeme prakticky až v Polici n. M., když čelo při průjezdu zatáčkami v ulicích přece jen trochu zvolní. Dostáváme se tak opět do údolí řeky Metuje, tentokrát však po proudu a tak nastává vhodný okamžik na občerstvení se z vlastních zásob v podobě myslí tyčinky Twiggy. Sotva ji stačím jakžtakž dožvýkat, je tu další horská prémie na bufet ve Velkých Petrovičích, kde ke slovu přichází opět 39-25. Ale není to tak bolestné jako na Vysoké Srbské, nicméně k čelu skupiny mám nahoře poměrně daleko a nikdo zde ani moc nezastavuje, takže si sice беру banán, ale je mi jasné, že ke konzumaci hned tak nedojde. Takže banán rychle do kapsy a

honem lepit díru v následujícím táhlém horizontu po zemědělské asfaltce s dobrým povrchem. Zezadu mi ovšem nikdo moc nepomůže, jen se vezou a nikdo nevystřídá, takže díra zůstává celý horizont nezalepena a k první části skupiny se tak připojujeme až ve sjezdu do Maršova, kde balík jede přece jen trochu opatrněji. Následuje průjezd obcí a za hasičárnou ostrá levá na mostek a sice krátká, ale přece jen pěkná stěna. Jelikož si to tenhle úsek dobře pamatují z minula, tak ještě před odbočkou ostatní hlasitě upozorňují, ať si všichni shodí na malou placku, ale stejně to ne všichni udělají a minimálně jeden řetěz shozený v tahu s následným úplným zastavením jezdce v okamžiku tam i letos opět byl. Ve stoupaní se to zase trhá a opět to nejsem já, kdo se v čelní skupině udrží (narozdíl od Martina), takže v následujících lehčích pasážích moc neodpočívám, ale zase lepím díry, resp. spíš už teď i nechávám někoho jiného, aby je zalepil. Nejprve sjedeme skupinku okolo Hanky a následně i tu úplně první s Mírou Zbuzkem a Martinem, takže v České Metuji už jsme jeden velký asi padesátihlavý balík. Ve stoupaní údolím do Teplic n. M. očekávám pohodu, protože jezdci z dlouhé nemají tak moc kam spěchat a jezdci z krátké se tady už obvykle šetří na závěrečný výšlap na Bišík, ale není to tak docela pravda. Před námi se totiž objevuje jiná menší skupinka a tu jezdci z krátké chtějí dojet ještě před kopcem, takže se docela jede a myšlenky na podívání se na čelo skupiny tak musím zase odložit (chtěl jsem se původně zkusit domluvit, že po rozdělení tras někde na chvíli zastavíme a odlehčíme se). Ještě před Teplicemi skupinku dojíždíme a jako bonus je tam i Lenka Sýkorová (96, CK Kolokrám – ALEA) a Petra Tlamková (63, BMC Cycling Team) z dlouhé, z čehož má největší radost asi Hanka, která se tak rázem ocitá v boji o celkové vítězství mezi ženami.

Po odbočení zhruba poloviny jezdců z naší skupiny do cíle na krátkou trasu nás zůstává stále nějakých zhruba 30 lidí, což je na následující kilometry rozhodně dobré. Odlehčovací pauzu se mi sice domluvit nepodařilo, ale řeší to za mne osud, resp. stará dobrá železnice. Na přejezdu v Teplicích n. M. jsou totiž závory dole, takže část lidí nadává, část to využívá k občerstvení a podstatná část asi deseti lidí včetně mě právě k odlehčení. Je to opravdu úleva, bohužel ale na jedné straně silnice jsou domy a chodník a jediný úzký pruh trávy je směrem ke kolejím. A vlak (žlutá Regionova) samozřejmě projíždí okolo právě v okamžiku, když je většina z nás zrovna v nejlepším. Strojvůdce houká (asi tedy spíš kvůli přejezdu, než kvůli nám), lidé z oken mávají, akorát foťáky jsem snad naštěstí žádné neviděl. Po zvednutí závor pokračujeme spokojení směrem k parkovišti u Adršpašsko-teplických skal, kde na nás mává Lucka od Lukáše, ale asi nás tak brzy ani nečekala a foťák má bohužel ještě někde schovaný, takže fotečka nebude. S Regionovou pak svádíme boj ještě o jeden přejezd, ale vlak je tam nakonec o něco dříve, takže ani my, ani policejní Oktávka, která jede už nějakou dobu před námi, brzdit nemusí. Policejní auto nás teď bude provázet několik dlouhých kilometrů v podstatě až někam pod Krkavčinu, což znamená, že jsme celkem asi prominentní skupina, když máme taková privilegia. Jinak si skoro říkám, že bych ani na místě řidiče být nechtěl – do kopce jedeme 20 km/h, z kopce klidně přes 60 km/h, na což musí řidič neustále reagovat a moc si asi jízdu narozdíl od nás neužije. Ve stoupaní do Adršpachu se na chvíli probíjovávám až k Martinovi a pokud mě paměť neklame, tak jednou jsme jeli i úplné čelo, ale když za vesnicí stoupaní trochu přitvrdí, zase se prosévám dozadu a jsem rád, že se udržím aspoň za Hankou, nicméně za horizontem se to zase sjíždí a teď nás čeká opravdu oddychových skoro 20 km s policejním doprovodem až pod Krkavčinu. Dole pod kopcem (průměrnou rychlost tady máme ještě stále něco přes 35 km/h!) nejprve spíše pozoruji, co se bude dít a ono se skutečně děje. Zpočátku se jede se tempo o něco nižší než v předchozích kopcích, ale postupně se přiosťruje a stává se dokonce i selektivním. Snažím se, aby mě to neeliminovalo a prokousávám se polem jezdců vpřed, očima přitom hypnotizují zadní kolo (a nejen kolo) Hanky a držím se obrazně zuby nehty, ale jsem tam. Naopak Martin se prosévá polem spíše dozadu a na konci prvního horizontu tak jedeme po delším čase zase kolo na kolo. Ale ono to prvním horizontu nekončí, následují ještě další dva a tady to je skutečně o potu a slzách. Martin a zhruba polovina skupiny už na konci toho v pořadí druhého horizontu zůstává o dost zpět, naopak čelní skupina okolo Hanky a Míry Zbuzka zdá se zrychluje čím dál víc (nebo alespoň drží velmi solidní tempo), takže se houpu na gumě a nakonec

chytám i zásek 20 až 30 metrů, nicméně v krátkém mezi-sjezdíku se opět přibližuji a před posledním horizontem jsem zase zpátky. Následuje odpočinkový sjezd a tentokrát se nejede přímo přes Červený Kostelec s dalším železničním přejezdem a horizontem do Rтынě, ale sjíždí nějakou zadní cestou konstantně a přímo, takže až do Rтынě to je prakticky bez šlápnutí a původně odtržená část skupiny včetně Martina se dotahuje zase zpět. Ale to už zatáčíme do dalšího kopce, který na Sudetech většinou rozhoduje, a sice na Odolov. Ještě dole mi Martin stačí sdělit něco ve smyslu: „Rád bych ti připomenul, že dneska se vidíme asi naposled.“ (skutečně na tuto fázi závodu nezvykle rozšafná věta) a už to zase stoupá k železničnímu přejezdu. Tady se setkáváme dnes již podruhé s vlakem, je to krásný zrekonstruovaný Brejlovec s několika dlouhými rychlíkovými vagony a zastavuje tak šikovně, že lokomotiva stojí přímo přes celou šířku přejezdu. Zde dochází k lehké názorové roztržce, protože zatímco já si v duchu říkám: „To je ale nádherná lokomotiva!“, někteří ostatní říkají pěkně od plic a nahlas: „Ať s tím jede už do hajzlu, debil jeden zasranej!“. Dva se to pokusí obejít těsně před lokomotivou, ale dřív než stačí pořádně nakročit, ozve se Caterpillar uvnitř tohoto šedo-modrého stroje a jezdci raději dobrovolně dělají zase krok zpět. Nutno říci, že rozjezd lokomotivy do mírného kopce není z nejrychlejších, a tak ještě hezkých pár desítek sekund stojíme na místě a koukáme na projíždějící vagony. Mně osobně ale tahle pauza vůbec nevadila, alespoň mi klesly tepy ze 180 na 170 a hlavní část kopce tak mohu zahájit jako lehce vydýchaný. Několik lidí ale hned od přejezdu jede a pole se trhá na prvočinitele. Schválně řadím jen 39-23 a po nejprudší části tam sále jsem, ale pak mi to stejně trochu odjíždí a na čelo skupiny mi nahoře na bufetu a zároveň na druhém mezičase sice ne moc, ale přece jen pár metrů alias 10 sekund chybí. Jsem už skoro bez vody, tak si zastavuji pro bidon (svůj jeden prázdný strkám do zadní kapsy u dresu), ale čelo s Hankou projíždí bez zastavení a to se nakonec ukazuje jako ten rozhodující moment. V následujícím sjezdu se sjíždíme do čtveřice (je tu i Petra Tlaková, zatímco Lenka Sýkorová zůstala někde za námi) a v obci Jívka II přibíráme ještě Oldu Jiskru, který ze skupiny před námi odpadl kvůli nějakému technickému problému s kolem (tuším spadlý řetěz), ale skupinu už se nám sjet nedaří. K tomu ještě na drncavém úseku před napojením na hlavní na Radvance ztrácím bidon ze zadní kapsy (aneb sbohem můj žlutý Mamute). S Petrou za námi jede doprovodné vozidlo Škoda Roomster a snaží se nás povzbuzovat, že tu skupinu před námi ještě dáme, ale je to marné, sil už není tolik a na nějaké ostré střídání je nás tu málo, takže o rozdělení medailových příček pro holky je asi rozhodnuto. Nezbyvá, než se soustředit na závěrečné dějství v podobě Závory (Chvalečských serpentín) a cílového Bišíku.

Závora se jede ostře, pláchne nám na ní Olda Jiskra, ale jednoho naopak zase dojíždíme, takže nahoře jsme zase v pěti a do Teplic se snažíme to trochu točit, ale víceméně je zřejmé, že s výjimkou jednotlivců už nikoho nesjedeme. V nájezdu do Bišíku mám už z předchozích dvou ročníků ozkoušené, že není na co čekat, takž hned dole nechávám 39-19 a budu si lehký náskok. Pak sice musím trochu zvolnit a přeřadit na 39-21, protože se mi hlásí náběh křeče do stehna, ale na vybudovaném náskoku už se dá něco stavět. Jeden jezdec po mě ale přece jen jde, neustále se přibližuje a na konci horní serpentiny mě má. Snažím se akceptovat jeho tempo, ale trochu mi odskakuje a na 185 tepech už tak nějak cítím, že to nedám. Ale jiné dva jezdce ještě předjíždíme (předtím ještě jednoho), takže celková bilance cílového kopce zůstává i letos významně kladná ($4 + 3 - 1 = +6$ míst k dobru). Cílovou pásku tak protínám v pro mě výborném čase 5:08:44h (o 18 minut lepší, než loni) a se startovním číslem 102 stylově na 102. místě mezi muži a 103. místě absolutně z celkem 248.

Škoda, že to těsně nevyšlo do první stovky, ale jinak nemohu být nespokojen. Průměr 33,04 km/h je na maratonu asi také můj nejvyšší a co bych to zastíral, i ta první pozice mezi sokoly potěšila. Martin nakonec dojíždí necelých 10 minut za mnou a zhruba se stejným odstupem od něj přijíždějí v krátkém sledu i Michal (ten dokonce i s úsměvem) s Ondrou.

Takže jak je vidět, sokolové nakonec dopadli dobře, rozhodně lépe, než Milan Brandejs ze VARTA Sokol Králův Dvůr, který asi 100 m před cílem vylamuje pedál z karbonové kliky a padá dost ošklivě

na bok. Ale kromě naraženin, odřenin a škody na materiálu z toho snad nic víc není, jak se později dozvídám, když jej svým autem svážím dolů do města k jeho autu. Takže až na tento moment se letošní Sudety myslím vyvedly, tedy alespoň mně určitě. A nakonec během závodu ani nezapršelo. Prostě Sudety jsou moc pěkný závod a budu se sem rád vracet!

Za povšimnutí jistě stojí, že Lukáš na chlupek vyrovnal loňské umístění Mišáka na krátké trase, takže na závěr ještě pár slov, jak to viděl on ze svého pohledu:

Den před závodem jsem se rozhodl, že pojedou pouze kratší trať (95km). Toto rozhodnutí se později ukázalo jako správné. Po startu se kluci začali prodírat pelotonem kupředu a po chvíli jsem je už neviděl. Po několika kilometrech jsem se ocitl ve skupině cca třiceti závodníků a závodnic, jejichž tempo mi vyhovovalo, takže jsem s nimi jel až pod Vysokou Srbskou. Bohužel Vysoká Srbská byla pro mě příliš tvrdý oříšek, takže jsem si asi v polovině kopce vystoupil. Nahoře jsem chytl skupinku třech Hradečáků a několika dalších závodníků a s nimi pokračoval dalších cca deset kilometrů až do doby, kdy mi před jedním stoupáním spadl řetěz. Podařilo se mi ho rychle nasadit, ale skupinku jsem již nedohonil. V tu chvíli jsem si myslel, že mě kromě závěrečného stoupání nic hrozného nečeká. Asi jsem si špatně nastudoval poslední kilometry závodu, protože přišlo několik sice ne moc dlouhých, ale zato vydatných stoupání. V nich jsem se vydal z posledních sil, takže závěrečné kilometry a poslední stoupání jsem jel osamocen a výrazně pomaleji. Byl jsem trochu zklamán, že jsem si nenechal nějaké síly na závěr závodu a byl jsem rád za volbu kratší tratě. Celkově jsem si můj první hromadný cyklistický závod v životě moc užil. Nakonec jsem dojel 142. z 176 a v kategorii 44. z 56. Chce to ještě hodně potrénovat.

reporty z trenek:

zahradník

53x11 - Sudety Tour. Na startu 500 lidí a skvělá konkurence. Od počátku vysoké tempo - po 1.hodině průměr 42, po 2. hodině stále přes 40. Jelo se mi dobře, ale o nic jsem se nepokoušel a jen kontroloval čelo. Občas se to nadělilo nebo někdo odjel, ale až do 120 km bylo stále 50 lidí spolu. Na Odolov se nás trhá cca 15, pak následuje mírně stoupavá pasáž, kde nástup střídá nástup a jede se hrana. Jen tak tak uvisím a zbývá 9 lidí. V předposledním kopci Chvaleč odjíždí na hrubou Hruška s Okrouhlem. Za ním 4 lidi a pak já s Líbou. Mám krizi, ale skupinu držíme na dohled. V údolí na Teplice pak valíme a skupinu před Teplicemi dojíždíme. Necítím se moc dobře a tak zkusím na začátku překvapivý útok na hrubou, pak ještě 2x, kdyby to někdo psychicky vzdal, ale síly ubývají a nejlepší 3 mi odjíždí a zůstávám s Líbou. Ještě překvapivě dojíždíme Okrouhla, který má totálně vymleto a jede 2x pomaleji než my. Vyhrál osaměle jedoucí Hruška, pak skupinu vyhrává Frýdl, před Svobodákem, Čerem a Adélem. Já 6., Líba 7. Vitouš jako 28. ale kousek za námi, takže suverénně vyhráváme týmu

jirus

Velká spokojenost. Tohle jsem nečekal. Pořád jsem čekal, že v kopcích odpadnu, což se na Bezděkov stalo, ale čekal jsem to dřív. Pak jsem ve skupině vydržel, i když v každém kopci někdo odpadl, já to nebyl. Jsem rád, že jsem jel s P. Kudou, bohužel na Dreamera jsem neměl.

sykorka

Se svým výkonem tedy moc spokojená nejsem... Po startu jsem se snažila zůstat co nejvíc vpředu, což se docela dařilo a ačkoliv jsme jely jednu chvíli tři holky, podařilo se mi jim trochu odjet. Jela jsem v parádní velké skupině a pak to začalo... Z téhle skupiny jsem si vystoupila záhy, a to na kostkách. Zůstalo nás tam víc, takže se nám pak podařilo do skupiny se vrátit (ale dost to bolelo), jenže všeho dočasu a v dalším delším kopci jsem odpadla definitivně. A pak už jsem vlastně pořád jenom odpadala a zase se na chvíli s vypětím všech sil vracela z a do různých skupin, tak jak to přijíždělo zezadu. V kopcích jsem prostě trpěla a měla jsem problémy. Potom jsme zůstali asi ve třech - tedy ve čtyřech, ale

ten jeden vždycky vyrazil a pak jel 50 m před námi, takže ho nepočítám, rychlost nijak závratná (v tomhle počtu a ještě k tomu se mnou to ani jinak nešlo), tím pádem nás dojela při prvním průjezdu Teplicemi n. M. dost velká skupina, kde byla Hanka i Petra. Jelo se mi s nimi dobře, ale jen do té doby, než přišel delší kopec, což byla, myslím, Krkavčina (nebo prostě nějaký kopec ještě před Odolovem, kdo si to má pamatovat, kde jsem odvlála, přestože jsem se fakt snažila, aby to tak nedopadlo. Díky dalším odpadlíkům jsme se před Odolovem do skupiny vrátili, ale to jsem už dost jasně tušila, že Odolov s nimi rozhodně nepřežiju. No, nepřežila... Hanka je zvíře, jezdí ty kopce úplně v pohodě. Tak jsem se pak nějak vydrápala nahoru a do cíle jsme jeli už jen ve třech, aspoň že tak, ten konec bych sama jet nechtěla. Takže závěr je takový, že prostě nedokážu vyjet solidně kopec...

RAMPUŠÁK

Dreamer – Jak jsem s Kejvalem sjížděl TOP10

Pocasi na letosniho Rampusaka slibovalo krasne letni pocasi, idealni teploty kolem 24st, takže z Prahy vezmu snad poprve na maraton jenom kratky-kratky i Jirus s kterym jedu se divi ze mam nejaky maly batuzek :D Dorazime vecer, povinna vecere se Slapkami, ale dlouho se tam nedrzuju, preci jen jsem spis vlk samotar a stejne se mi uz chce spat :)

Rano vstavam, obloha zatazena, na radaru u Brna srazky hmm ze by to zase bylo jinak?! Ale nee, cestou na start se projasnuje a startujeme pekne za jasneho pocasi. Z konkurence je to asi kompletni Lawi, jinak je ucast o neco slabsi, tim ze se ve stejnny termin jeden UAC a Mistrovstvi Republiky a koneckoncu i SUAC :) Takze po startu pekne jedu na nejaky paty sestý pozici, i nasledny sjezd pekne v cele, je nas balik tak 80 lidi.

Prvni kopec který se jede selektivne jsou Vyprachtice, po nem uz nas je jenom tak 40-50. Sjezd a serpenty k polske hranici se ale jedou normalne takže to davam nekde na 10. pozici az uplne dole se nechavam predjet vic lidma protoze je jasne ze tady mi to neujede :) V Polsku v mirne klesajicim profilu se chvilemi jede velmi volne, pak opet curaci pauza no hruza, je videt ze Lawi tu nema konkurenci a tak si z toho asi udelaji takovej delsi UAC :) Zacina byt docela horko, sice vezu krome bidonu jeste 0,5l ve flasce v zadni kapse ale i tak si zacinam rikat jestli to dneska bude stacit. Bidony se tu nepovadaji pouze kelimky ale berte ho na prvni obcerstvomacce v 30kmh rychlosti :)

Navic hned za ni se jeste pred samotnym kopce na Cervnou horu v Polsku zacina nastupovat tak to asi bude veselo, proste je to UAC, po rovine pianko, do kopce srot :) Nejak to hakuju, ale jede se dal a je tu samotny kopec. Vim ze ma cca 400m prevyseni takže sleduju nadmorskou vysku na Garminu, nic ostatni neresim. A neni ani cas, jede se tempo vzadu jeste slysim odkasani Kolikace a citim ze tam je i Jirus. Ale pak se trosku prislapne a to je pro vetsinu lidi konecna. Je nas tam tak 20-25 max. Jsme nekde 200 vyskovych metru pod vrcholem. Boli to fest, ale drzim se. Jeste asi jednou nebo dvakrat se neprijemne prislapne ze mam problem ale vydrzim a poslednich 100 vyskovych uz se jede zase tempicko, takže na vrcholu Cerny hory jsem pekne v prvni dvacitce, do sjezdu preventivne najizdim z nejaky 5. pozice. Pak se sice propadam protoze sjezd se docela jede, ale dole tam jsem po par prislapnutich.

Pak se opet moc nejede, takže piju, geluju, jedu v baliku. Prichazi kopec na Kladske sedlo, cesta je neuveritlne rozbita a plna sterku, v lese, mezitim slunce nic moc videt neni. Kopec je to mirny asi 4-5 procent max, takže to jedeme cele na velkou placku, teda aspon ja, rychlost je 25-30kmh ne mensi. Par lidi asi taky odpada takže nahore uz je nas tak 18-19. Super, do dalsiho sjezdu opet jdu zepredu, takže dole opet v pohode, ale tenhle sjezd mel jen asi dve serpenty a pak uz rovinka v podstate zadne zaludne zatacky.

Mezi 100. a 115. km nasleduje takovy nudnejsi usek kde jsme opet moc nejeli nikdo moc nestridal. Takze jsem porad docela odpocaty ale poprvy si rikam jak s vodou, Lawi vesele odhazuje prazdne bidony do prikopu, ja susim jeste jeden skoro plny, no ale 70km pred nami to bude asi blby :) Prichazi kopec na Zlaty Potok a zde se rozhoduje zavod aspon z meho pohledu. Odjizdi 10. lidi vc. Vitka

Novaka to me mrzi na toho jsem si veril ze bych mohl dojet s nim. V pulce kopce maji naskok asi 100m kdyz se konecne odhodlam zkusit je dojet, protoze tech 5-6 lidi co zustalo se mnou uz na to evidentne nema. Takze jedu sam srot, na vrcholu kopce porad vidim balik i auta tak tech 100-150m prede mnou, prekerni situace. Proste jsem si rekl ze to zkusim ze z kopce treba zase zvolni, jako jsme tak cinili doposud. Kopec dolu teda jedu s rozumem ale snazim se snizit ztratu. bohuzel dole je ztrata stejne nebo i vyssi. Pouze jeden borec z te desitky odpadl a toho dojizdim.

V tom se zezadu prititi BMC velka postava a to je Lubos Kejval, byvaly profik. Prohuci kolem se slovy jedem sjedeme jee :) Ja se haknu, ten co jsem ho sjel nereaguje :) No prima tak jedeme ve dvou. Kejval fakt jede jako dabel sam bych takhle proste nikdy nejel. Problem je ze chce aby taky stridal. Delam to spis propagacne proste na tohle nemam figuru ani zkusenosti. Dalsi problem je ze tu prvni devitku mam porad na dohled nejakyh 200-300m, mozna min. Takze Kejval porad chce sjizdet ja za nim trpim i v haku :) Tohle cele se deje asi 15km az do Stitu, kdy se ve dvou snazime sjet celo! Jeste pri odboce na Studanky je vidime, ale je tam obcerstvodacka a ja chci ukoristit aspon kelimek iontaku. To se mi dari, na Kejvala uz kaslu at si jede treba do pekla :) Pak se ohlizim a vidim za mnou skupinku v dalce. Takze uplne zvolnim v klidu dopiju iontak, zbytky z flasky na zadech, opet dam gel a cekam.

Jsem sjet a jedu dal s klukama jako je Vit Muzik, Jiri Riha a dalsi. Je nas sest. Jsem ohromne rad ze jsem pockal, protoze Kejvala podle me stejne sjedeme. Nasleduje zvlnenych 20km udolim pred poslednim kopcem. Na konci zvlneni mam Kejvala, asi se na to uz vykaslal protoze odpada po chvili i z nasi grupy. No a na me prichazi pomala ale pliziva krize. Chybi mi voda, v bidonu mam na dne, posledni zbytky jsem vypil nekde v na zacatku prvnio kopce, ktery ma 300m prevyseni. Menim strategii a cil je dojet s temahle peti lidma do cile nebo aspon na vrchol kopce. Ze nebudu spurtovat to jsem si skoro jisty. Hodne me to boli ale nahore tam jsem s nimi. Vim ze pak ale kopec jeste pokracuje takze na druhem vrcholu jsem stale s nimi. Osudnym se mi stava treti a posledni hup, kde nastoupi Vit Muzik a tohle uz nedavam, nereagoval jsem a hned mi to ujelo. Akorat nejakej ten Polak taky odpadl ale preci jen ma jeste par sil navic. No jeste ze uz je jenom sjezd dolu, mam uz opravdu dost, ty sily co jsem vyplytvam tim ze jsem pulku Zlateho Potoka jel intenzivnejs nez ostatni a pak tech 15km stihacka s Kejvalem ted proste chybi. Sjezd tedy uz ani moc neslapu jen tak na udrzbu, aby me nikdo zezadu neodjel ale nikdo tam neni. Jsem dole, odbocka do kopce a cil, no hura! Davam hned dva kelimky vody a hned je to po chvili lepsi! :)

Celkove jsem fakt spokojeny, s celem jsem byl dele nez jsem cekal, jedine co muze mrzet je ze jsem mohl spurtovat o 10.misto kdybych neudelal tu taktickou chybu s Kejvalem, ale to jsou kdyby, zase jsem moudrejsi o cennou zkusenost! Rampusak se povedl, pocasi dokonale, jen skoda ze nepodavaji bidony, jezdit o TOP10 bez podpory a bez moznosti zastaveni uz je uz dost na hrane :)

Ivča – Rampušák 2012 – další pokračování souboje Ivča x Petra

Po Sudetech, kde jsem viděla, jak mě Kotlářovi sjíždí, když jsem zůstala sama. Jsem kontaktovala Mika, který byl na závod přihlášený, zda by nejel se mnou. Domluvili jsme se na společné jízdě a vyrazili do Koutů. V pátek jsme se ještě jeli se Šefíkem projet. Na chvíli zašli na večerní tiskovku a do chrupoše. Ráno vyrážíme na start. Pěkně svítí sluníčko, tak to vypadá na konečně super počasí. Na náměstí se rovnáme vedle sebe tak už jako tradičně Strejda, já, Fousáč, Mike, Lenka Bartošová, Yetti, Kotlářovi a mnoho dalších. Startovní výstřel a úprk do kopce. Tento způsob startu mně moc nevyhovuje. Raději se chvíli rozježu a potom do kopce. Už na vrchu kopce mám co dělat Pěťu uviset. Dnes žádné moje překvapení na startu nebude a budu ráda, když je uvisím. Ve Výprachticích jsem dost v háji a všichni kromě Lenky přede mnou. Strejda zůstává s námi a snaží se nás dotáhnout do skupiny s Kotlářovými. Lenka se záhy chytá a skupinu si sjíždí a já stále nemůžu přesvědčit nohy, aby šlapaly. Strejda roztočil ve sjezdu nohy a pokusil se nás před vjezdem do Polska dotáhnout zpět. Před koncem serpentým nás jako dělová koule předjíždí Yetti a je hned o malinko veseleji, Přece jen ve 3

se pojedě lépe. Na jednu kóukám jako by se skupina přiblížovala. Mike trochu úřadoval a kazil tempo Kotlářovým. Strejda se mě zeptal, zda mám sílu na dotažení a tak jsem zabrali a dotáhli skupinu. Jede nás cca 13. 3 RONAL, 4 VŠ, Lenka a pár nabalených závodník. Celou skupinu diriguje Luboš Kotlář. Občas se jede opravdu turistické tempo, ale nějak mi to nevdá, aspoň se mi nohy vzpamatují. Pěkně společně projíždíme rovinatou částí Polska. Doplňme zásoby v bufetu a začínáme stoupat. Moje hlava zase nebere, že bych měla 12 km stoupat a tak se modlím, kdy zase vypadnu z balíku. Cca v půlce nás předjíždí závodníci z krátké a strhávají sebou Mika. Nevadí. Je tu ještě Strejda. Na 8. km stoupání dostává Lenka malou krizi a odpadá. Strejda zůstává s ní a Luboš Kotlář nás začíná honit, ať zrychlíme, aby se Lenka nedotáhla. Musím se jich držet zuby nehty, abych nejela sama, ale kupodivu se nohy chytají a zůstávám ve skupině. Na dalším bufetu na nás čeká Mike. Hůrá, ale co to, Petra nezastavuje a jede s kolegou dál. No nazdar, měla jsem v plánu pojít. Stačím nabrat jen ionťák a sprint za Petrou. Ještě že tu je Mike. Na hlavní silnici před Kouty se pokouší Luboš o únik, ale Petře se to nelíbí. Tak jsme svědky malé rodinné přestřelky. Na posledním bufetu je naordinována čůrací zastávka. Musím se tomu smát. Celou dobu co Kotlářovi pozoruji, tak mi to připomíná „profí“ cyklistiku. Podávání bidonu, jídla, dirigování tempa balíku, ... a teď i čůrací zastávka. Připadám si jako na Giro. Je to zajímavý taktický boj. Jen jsme s tím s Míkem moc nepočítali. Vyrážíme na posledních 40 km. Zatím nohy jakžtakž šlapou, tak přemýšlím, jak se asi spurtuje po maratonu do cíle. V životě jsem tuto techniku neprováděla. Tato myšlenka byla bohužel předčasná. Druhé ze stoupání ukázalo, že je na tom Petra lépe a metr po metru nám ujíždějí. V údolí se nám to díky Míkovi podařilo sjet, ale poslední kopec byl rozhodující. 5 min zásek byl docela dost. Nedá se nic dělat. Musím ty nohy do těch kopců nějak přemluvit, aby jezdily lépe. Petře gratulace za super výkon v závěru závodu. Všem klukům děkuji za spolupráci, byli jste skvělí

Kolíkáč – 10.Ramp s bramborou

Netradičně nemusíme řešit co na sebe, předpověď je přímo cyklistická, takže co nejméně na sebe, ale za to do kapes co nejvíce, jestli se vše zadaří podle plánu, tak skupina stavět na bufetech určitě nebude. A tak ke slovu přichází obligátní plastová flaštička do zadní kapsy, gely, suky, tyčinky pod nohavice kalhot, no připadám si jako vánoční stromeček. Na náměstí mě odchyťává hodně významný člověk a to Marek Rýznar, bez něj a jeho táty a jejich nadšení by asi Rampušák již nebyl. Strašně si přeji ještě jednou se s ním dnes potkat a podat si ruku na pódiu, ale znáte to, malá chybička a všechno může být jinak.

Oddělené starty, hned do kopce, žádná tlačeniice a stresové situace, to je prostě skvostný pořadatelský začátek Rampa. Hned po startu se na čelo propracuje Mirek Zbuzek a ukazuje letošní nový dres CK Záluží, pak se již tempa ujímá Líba Janoušek a pomalu nám roztahuje plicní sklípky. Krásně jsme se rozdýchali a blížíme se k Výprachticím, odkud začne první cedník, kopec na Hoblovnou. Před rokem jsem se překulil do Polska s čelem, letos též nesmím zaváhat, držím se stále vcelku v pohodě v Top20. Před Hoblovnou trošku poodskočí Tremel, za ním „brácha“ Milan Sýkora, a již se tempo navyšuje, safra kluci, to jste nám neměli dělat, tak hezky se jelo . Začíná mě to bolet, s těmi nejlepšími již nedokáži držet krok a pomalu se propadám. Saffra toto bolí , ale horizont je hodně blízko, Jirus povzbudí, Dreamer kousek přede mnou, musím, musím! Sjezd od Čenkovic, rychlé esíčko a nájezd na hlavní na Červenovodské sedlo, jo povedlo se, jsem tam! A zase pošetřit co nejvíce wattů, napít se a připravit se na alpský sjezd od Červené Vody. No prořídli jsme fest, jestli je nás 30-40, tak je to moc, já hlavně sleduji nějaké mírné šediny vylézající z pod přileb, to jsou moji soupeři . A hele Robert Kleiner tady třeba není, Indiána vidím, hlavně Robert Skřeček z KC Brno je mým průvodcem, kdo tu jede v kategorii V40. No jestli takto vydržím, tak vysněné Top5 by mi nemělo uniknout. Jsme v Polsku, ojedinelý únik „bráchy“, který je ale hned sjet a pak se jede pocitově hodně vlažně, i když ručička tachometru je stále k 50km/h. Vysmátý Čert se vyptává na Léňu, je mi smutno, že tu není, ten by si to tady zase užíval. S Vítkem Novákem taky probereme pár důležitých věcí, Jirus vypráví o svém

vodáckém víkendu, no prostě pohoda, klídek, tabáček A co čůraní? Ale jo taky bude... Ale hned po něm přichází šok, zezadu přilítne hodně početná grupa, kde na špici zrovna operuje náš Olin. No těbůh, takže jedeme na novo, to sem přistálo taky určitě pár veteránů

První bufet tedy nebude vůbec v klídku, nesmím pustit přední pozice, blížíci se kopec Černá Hora, rozhodující síto Rampušáka nic odpouštět nebude. Když zrovna jedu špic a chci odstřídat, tak se zprava prořítí raketa Zahradník a začíná odjíždět. Jo chytře vymyšlené, hned za bufetem za to vzít, třeba si toho nikdo nevšimne. Mám cukání v nohách mu skočit do háku, ale než se rozhodnu, už se valí přese mne další aspiranti na vítězství ...Únik je zažehnán, ale tempo se navýšilo, na mém tempomatu se rozsvítil varovný červený nápis ŠROT. A dlouho tam ještě svítit bude, vždyť jsi sliboval, že tu necháš všechno, tak jed'! Uff toto bolí, snažím se sledovat borce V40, teď to vypadá, že jedu na 2. fleku, Honza Strapek je prý jasný vítěz, a taky to teď dokazuje. Stále očekávám útok Indiána, ale on prý blázen jel ještě ve středu časovku na MČR v Púchově, takže nemá asi moc sil na rozdávání ... Ještě jedna zatáčka, ještě jedno přitvrzení sklonu, ještě jedno nepatrné zrychlení a už to prostě nejde, taky hlava vysílá pokyn nohám, za sebou máš Jiruse, Indiána, Roberta Skřečka, cyklistika je spravedlivá, těch Top 20 prostě musíš pustit, včetně skvěle jedoucího orange Dreamera. Nemizí rychle, ale každým šlápnutím se zvětšuje mezera mezi námi, děsivý to pocit ...

Svšit nohy, přepnout si na budíku ze slova ŠROT na TEMPO, soustředit se a zformovat se do nějaké grupy a v ní vydržet, a hele vypadl před námi ještě „brácha“, Jirus přiváží zezadu další lidi, jo 10 by nás mohlo být, Indián tu není, ani Robert Kleiner, vydrž, vydrž! Jsme nahoře, přichází nebezpečný sjezd, již včera večer jsem s hrůzou zjistil, že jsem se zapomněl připojistit do Polska, takže se staženým zadkem a mými sjezdařskými schopnostmi se ani nemůžu divit, že mi to začíná šeredně ujíždět. Až v cíli se dozvídám, že měli ještě na dosah čelní balík a chtěli ho sjet. Ve sjezdu jsou zatáčky plné šterku, v každé je regulovčik s vrískající píšťalkou a jejich pronikavý zvuk a absence pojištění mi mačká brzdy ještě více než obvykle. No prostě dole v zatáčkách již přestávám vidět svoji grupu, nadávám si, ale nedá se nic dělat, sjezdy prostě v této části startovního pole se jezdí hodně na hraně. Ale je tu ještě jeden borec za mnou, vysoké carbon ráfky jen hučí, zkusíme střídat, na displeji znova nápis ŠROT, moc mu platný nejsem, moje špice spíše zdržují, ale naštěstí po výjezdu z vesnice je vidíme, asi už vzdali stíhání čela a pomalu se přibližujeme.

Jsme zpět, ale není mi vůbec do zpěvu, žádný odpočinek se nekoná, nedokáží se srovnat v tempu skupiny, jakoby mi stále nastupovali a já je musel sjíždět, něco je dnes špatně nebo dobře, jedu v té správné grupě? Rozbitá silnice mi vůbec nepřidává, napít se a najíst se musím nutit a přesvědčovat, jsem přilepen k obloukům a ne a ne se jich pustit. A další kopec je tu, tam se mi paradoxně jede lépe, i když na silnici chvílemi hledáme asfalt, kamínky odstřelují od kol, rozepnutý dres, vlající za mnou, ale stejně se nedokáží prodrat až dopředu, abych určoval rychlost a určoval si optimální stopu, spíš vlaju na ocase a mlátím se v dírách. Kladské sedlo, jsme znovu v CZ, přežil jsem to, pojištění nebylo třeba, teď již mohu začít konečně závodit Ale kde na to brát síly? Stejně zase ve sjezdu ztrácím, i když to již není až tak hrozné jako v Polsku. Ale zase nápis KAŠE u mě na budíku, to je děs, takhle blbě se mi dlouho nejelo, mírný sjezd a furt ve střehu, aby mi to necuklo. Dostanu se i na špic, ale moc jim platný nejsem, hned se pakují dozadu. Bufet znovu prolítáme, tady se prostě nestaví, „brácha“ Milan předvádí ekvilibristiku, když si chycený kelímek leje do bidonu, za jízdy, bez držení, v ostrých zatáčkách... Ve skupině se vůbec nemluví, jen s Jirusem na sebe párkrát houkneme, jaký se jede peklo ... Krize se prohlubuje, křeče se vznášejí ve vzduchu, peru do sebe obsah zadních kapes, dres jsem z důvodu ventilace již nechal stále rozepnutý, bidony začínají hodně rychle vysychat ... jak dlouho ještě vydržím? Brácha radí, vytoč nohy, vytoč nohy... ale copak se to dá, furt jsem jako na gumě a ujíždí mi to!! Blíží se Zlatý Potok a moc nevěřím, že s nimi zůstanu dál, ale přeci pak následuje rovina do Štítů, tu musíš jet v grupě, jinak tě zezadu sjedou.

Potok, vyhlášený zabiják z Rampa, točím a točím, jediné, co mě drží při životě, je myšlenka, že i ty ostatní to musí bolet, to přeci není možné ... S Jirusem bojujeme na ocase, ale jsme v kontaktu, křeče

se zatím nekonají, nahoře zkouší odjet „brácha“, ale je to jeho labutí píseň, jelikož po sjezdu již s námi není, zradil ho defekt. Naopak já si do klikatého a rozbitého sjezdu najíždím na první figuře, nesmí mi to ujet, byla by to hrozná škoda. A tempo neupadá, zase se točíme v bláznivém kolotoči, mě ale krize nepřešla, srabácky jen špice prolézám a někdy i vynechávám ... Štítý, bufet, zase projíždíme bez zastávky a drápeme se na Horní Studénky, doprovodná auta borců by potřebovali dostat za uši, najíždí do skupiny a narušují její kompaktnost, safra to nemůže borec zůstat vzadu za grupou a tam si to v klidu přebrat? To sjíždění děr bere hrozně sil, já vím, měl jsem být vepředu, kde to je klidnější, ale nějak nemám z čeho brát .

To bude propadák, poslední nekonečný kopec přes Cotkytle, to nebude ta paráda z minulého roku, kdy jsme ve 4 odjeli skupině, letos budu rád, když to domrskám do cíle v bezkřečovém stavu. Ale to přeci nejsou myšlenky člověka co má šanci na stříbrného Rampušáka, Roberte prober se!! Ale nejde to, před Cotkytlí nás čeká ještě Hoštejn, který mě ždíme jako citrón, v grupě jedou dva veteráni, Robert Skřeček je nad 50 let, ale ti dva moji soupeři jsou na tom o poznání lépe, asi by to bylo i hodně nespravedlivé a museli by být právem naštvaní, kdybych jim v posledním kopci ujel, tahali mnohem více. Ale to oni teď nevědí, jak na tom jsem, koukají po mně, čekají, co vymyslím, ale jsem marný, zase mi to ujelo a tak před Cotkytle ještě jedno neplánované sjíždění skupiny spolu s Robertem Skřečkem .

Musím to zkusit, uvidíme, třeba se stane nějaký zázrak, vydolovat poslední zbytky morálních i fyzických sil. Fouká nepříjemný bočák, jsme naskládáni přes celou silnici a ukrajujeme metr po metru stoupání přes Cotkytle. Křeček mi již očuchává levé lýtko, bidony chrastí, finále letošního Rampa je tu! Vytrousili jsme Roberta Skřečka, ale dva veteráni stále pevně drží při sobě + další asi 3 borci a u nich i skvěle jedoucí Jirus, kde ten bejk bere síly!? U mě se naplňuje krutý, ale spravedlivý osud, musím si vystoupit a jet svoje tempo, levé lýtko začíná hodně stávkovat, pomalu začínám mávat, a navíc se ještě trochu zrychlilo, když zahlédli dres BMC Luboše Kejvala.

A je to tady, během chvíle jsem v ráji, konečně mohu jet podle sebe, nikdo nikde okolo mě, krásné výhledy a mě se v hlavě začíná převíjet ten 10-ti letý časosběrný dokument s názvem Rampušák... Sjíždím nádherným sjezdem směrem k cíli, poslední zacvakání duálů, zvednout zadek, běžící a fandící Šutřík okolo mě, cílová brána mě vítá a s ní i pak následné pódium s Markem, Rampušákem, vílou Kačenkou a bramborou...

Mírek – Oznamoval bych se chvalitebnou :-)

Rampušák- forma nic moc, tak jsem si to jel hlavně užít. V pátek večer pohoda v hospůdce, spal jsem celkem dobře. Na startu v první lajně, vyrazil jsem nějak svižněji a najednou deset metrů před balíkem, tak jsem si tam chvíli užíval cvakání fotoaparátů a pak zalezl. První kopec relativně v pohodě, jsem v první dvacítkě, ve sjezdu pak ztrácím. Kopec přes Výprachtice ze začátku celkem dobrý, jedu kolem 180 tepů, to je taková hranice, kterou jsem schopen delší dobu vydržet. Pak se ale trochu zrychluje a to nejsem schopen akceptovat. Pomaličku odpadám a loučím se s vidinou přejetí Červenovodského sedla a dojetí až po kopec do Polska v balíku. Škoda, na konec kopce scházelo 1,3km, ale na víc nebylo. Na Červenovodské sedlo ještě honíme skupinu před námi, dojíždíme je až ve sjezdu do Červené vody. Pak už klasika, rovinky v Polsku jedeme asi v deseti lidech, nikoho před sebou nevidíme, ale balík nebyl daleko, Olin groupe tam ještě dojela, když balík čůral a Olina jsem ještě zahlídl ve stoupání na Červenovodské sedlo. Kopec na Černou horu s převýšením přes 500m jedeme celkem přijatelně, neodpadám a nahoru dojíždíme skoro všichni. Následný sjezd dolů jedu na jistotu, trochu v serpentínách se šterkem ztrácím a ujíždí mi to i dole, rozbitá silnice s dírama ve stínu není nic pro mě. Dole tedy asi 300m ztráta, ale skupina moc nejede a bez problémů se tam vracím. Další kopec na hranice se nic moc neděje, jede se jenom tempo, cítím se dobře, tyhle mírné kopce mi sedí, tak zkouším trochu přitvrdit muziku a ostatní potrápít, ti na mně ale kašlou a jedou si v klídku svoje. Tak jenom přejíždím zpět do ČR jako první a následný sjezd si můžu užívat na prvním fleku.

Ve Starém Městě stavíme všichni na chvíli na bufetu pro pití a mažeme dál, docela se střídá a jede. Kopec na Zlatý potok už naší skupinu naděluje. Tempo jede Martin Vala, za ním vrchařka Hanka Doležalová, pak já a Honza Bílek. Mám toho docela dost, na moment už se na to chci vykašlat a počkat na ty za mnou, ale nakonec jsem to přežil a dál jedeme ve čtyřech, ostatní jsme tam nechali. Hanka nestřídá, v tom větru s její váhou nemá na rovinách šanci, tak se točíme ve třech, občas dojedeme nějakého odpadlíka, ale delší dobu se s námi nikdo neudrží, jedeme docela slušně. Bufet ve Štítech nestavíme, kopec na Horní Studénky opět jede Martin Vala, ostatní jsme rádi že visíme, ale nahoře jsme pořád čtyři. Dál se točíme ve třech, ke konci před Tatenicema už toho má asi Honza Bílek dost a občas vynechává, tak už spíš jen ve dvou. Já už jsem taky dost okoralej, ale chci dojet alespoň pod poslední kopec, věřím, že nás nikdo nedojede, jedeme totiž hodně slušně a v posledním kopci klidně odpadnu. V nájezdu do kopce jedu první, trochu sil ještě je, ostatní na tom nejsou líp a tak to celé táhnu já. Honza někde v půlce kopce odpadá, Hanka spolehlivě visí, ta v kopci zkrátka neodpadne, očekávám atak Martina, ten se dneska jevil v kopcích nejsilnější, ale má toho už dost, jak v cíli říkal, tak byl rád že to za mnou vydržel. Nahoru dojíždíme tři, Hanka už ve sjezdu jede na pohodu, já dojíždím s Martinem dolů společně, spurt do cíle se nekoná, nechává mě jet. V cíli vzájemné podání rukou a poděkování, tak to má být. 45.flek z asi 100 lidí, 179,4km, 5:48, průměr 31km/h. Oproti loňsku to bylo trochu svižnější, všechny kopce jsem jel rychleji, na Zlatém potoce jsme byli o deset minut rychleji než loni a i celkový průměr mám o 1km/h lepší, tak celkem spokojenost. Oznamoval bych se chvalitebnou Aby to bylo na výbornou, tak bych musel dojet se skupinkou s Olinem, která dojela 6 minut před námi, na víc momentálně není. Večer už tradiční posezení v Herolticích v hospodě, bez toho by to nebyl ani Rampušák

Strejda – R-A-mpuš-A-k 2012

Priznam se, za zatím veskere letosni hromadaky pro mne byly spise trápením, tak nevedel jsem, co mam od Rampusaka cekat. Ve stredu si davam posledni ani ne prilis vyziny trenink a jsem uplne vyrizeny. Kdyz jsem se tak zhuntoval po 2,5 hodinach zkladni vytrvalosti s jednim tempovym intervalem – Rampusaka proste nemohu zvladnout. Pak se to pomalu lepsi, v patek odpoledne se mi uz zda, ze by to mohlo i vyjit.

Rampusak ma obrovskou vyhodu, ze se startuje hned do kopce. Takze hned po startu se to roztřídí, a není duvod se snazit za kazdou cenu uviset nejake skupinu, na kterou nemas a jen te to hned na zacatku vystavi. Co se tyce skupiny A, nechávám tomu na zacatku volny prubeh, ono se to nejak zformuje. A na konci prvnio kopce uz se to rysuje. Yettiho ztracime hned, Fousac nezvlada Vyprachtice, a az se zacina stoupani na Cervenovodske sedlo, odpadávají Ivca a Lenka. Pekny zacatek :). Vystupuji a snazim se je nejak podporit. Lenka nakonec tu krizi zvladne a dotahne se zpatky, ale my s Ivcou skupinu difinitivne ztracime. Pripravuji v hlave krizovy scenar, jet 30 km přes Polsko po rovinkach jen ve dvou nebude zadny med, ale zvladneme to. Ve sjezdu se přes nas riti Yetti. Nu, vyborne, ve trech uz to bude o dost lepsi. Stridame se, tocime a kupodivu zaciname stahovat naskok te skpiny před nami. Zrejme se jim vůbec nechce jet a tak uz na konci Cervene Vody jsme zpatky v baliku. Uff..... Parada. Do prvnio bufetu jedeme pekne schovany, i když spici se taky nevyhybame. Pamatuji si, ze ještě před prvnim bufetem musim vypit oba dva bidony a aspon dvakrát se najist. Vsechno se dari. S Yettim se domlouvame, co udelame v kopcich, pokud odpadne nejaka z holek. Jsem rozhodnuty zustat s tou posledni, at uz to bude Ivca nebo Lenka, Yetti souhlasí. Do kopce se jede docela kecačka, je nas kolem 10, tempo udava dvojice Kotlarovych a nemaji zrejme duvod to hrotit. Az do chvili, kdy Lenka dostane mensi krizi. Tady uciteji prilezitost se zbavit jedne ze souperek a razantne pridaji. Holt, je to závod. A tak jedeme s Lenkou a Yettim. A to nam uz vydrzi do konce. V kopci Yetti vždy torsku ztrati, ale pak ve sjezdu to s prehledem dozene.

Po navratu do ČR dojzdi nas pocetna skupina z kratke. Je to obrovska klika, protože skoro 20 kilometru (a 10 z toho proti vetru) se vezeme velmi svizne. Ke konci to docela boli a jsme skoro radi,

ze přichází stoupaní na Zlatý potok, kde se konečně můžeme odpojit. Ve stoupaní začínám cítit, jak se blíží krec. Ale dari se to rozhybat. Pak navrhuji další rovinku do Stitu si posetřit, at nam pak nescházejí síly v posledních kopcích, nikdo mne neodporuje, a tak jedeme svízne, ale nehrotíme to. Snazím se poradit a pravidelně jist, krece ustupuji a jede se mi vyborne. U rozdělení trati ani nezávidím tem, co odbocují doprava :).

Porad čekám, ze přijde krize, nebudou síly, ze rezignuji na to vsechno, začnu si klast standardní otázku: „potřebuji tohle vůbec?“. Ale dneska to prostě mne mine. Poslední kopec se mi jede dobře, až do konce nemusím zvolnit. Lenka jede vyborne, neztrácí kontakt. Yetti je trosku pozadu, ale co se da delat, loni tomu bylo prave naopak :).

Do cíle dojedeme ruka v ruce, pocit z marathonu mám vyborny. Tak letos kolo ještě neprodám :).

Tradiční vycuc z Trenek:

Jirus

Peklo. Ze začátku jsem si dával, hlavně přes Výprachtice, pak v Polsku až trapně pomalu (asi kilometr jsem byl úplně první ;o)). Pak to začlo a už neskončilo. Kule jako prase. Mockrát jsem si chtěl vystoupit. V posledním kopci jsem zkusil nastoupit, trochu jsem to rozztrhal, a do cíle najížděl první ze skupiny, ale najednou se zakously křečci do stehů zepředu i zezadu a já byl rád, že mě dali jen dva. Celkově úspěch-zatím nejlepší umístění.

zahradnik

53x11 Rampušák - prvních 60 km turistika, beze spěchu, všichni čekají co vymyslíme. Pak mě to přestalo bavit a pod nejtěžším kopcem v Polsku zkusím odjet. Jdou však hned po mě, sjíždí mě, ale alespoň se začíná závodit a skupina se v kopci následně redukuje na cca 25 lidí. Ve sjezdu odjíždí H. Svoboda a najíždí skoro minutu. Dojíždíme jej až po 25 km v kopci na Zlatý potok, kde jede peklo Forest a zůstává nás cca 10 lidí, kde jsme z týmu ve třech - já, Forest a Líba. Následuje poctivý kolotoč, míjíme Štítý, přichází kopec na Zborov, který je z této strany ale mírnější a kratší. Forest to zkusí znovu potřhat, ale všichni to odvisí i když někteří už to mají jen tak tak. Je jasné, že stejně jako loni rozhodne poslední 8 km kopec. Před ním je hodně aktivní Líba a zatímco soupeři na jeho ataky musí reagovat, tak se s Forestem vezeme a šetříme na závěr. V kopci nechávám velkou a hned odspodu nastupují. Skupina ještě drží a tak nastupuje Forest. Pak zase já, zase on. Dávám si jak zvíře, ale nohy drží. Pokračujeme s nástupy a odpadá jeden soupeř za druhým včetně do té doby s přehledem jedoucího T. Čera. V půlce kopce po jednom z nástupů už zůstávám sám. Po chvíli mě dojíždí F, ale visí mu už jen Honza Svoboda, který na dnešek hooodně dobře poladil. Zkusíme ho urvat, ale má morál a visí. Nakonec to řešíme tak, že na další z Forestových nástupů neraeaguji a vypouštím ho, aby jel sám, což zvládá dokonale a do cíle dojede sólově. Honza nejede, já to kotvím a zezadu nás dojíždí ještě Líba. Ve sjezdu k cíli ještě střídavě zkusíme Honzovi škubnout, ale nakonec se jde špurta. Na nic nečekám, do kopce zakládám velkou 15 a suverénně beru 2. fleka konečně jsem se dočkal bedny na marathonu. Líba o kousek nakonec podlehne Honzovi. Za námi to už jezdí po jednom. Desítku uzavírá Vitouš. Týmová super práce. Mě to dneska hodně dobře táhlo a po křečích ani památky. Po závodě dobřej gulášek a při cestě domů téměř tradiční dvojitej hamburger s hranolky a zmrzlinou u Mekáče.

honzaB

Rampusak - Před závodem se cejtím blbe - sem tlustej, bolejí me nohy a při rozjetí se nemuzu dostat do vyšších tepů. Nepocítám, že vyjedu s celem první kopec ze Stitu, ale jsem tam celkem v poho. Ke konci stoupaní na červenovodský sedlo takticky odpadám a z ujížděcího balíku telekineticky tahám jednoho cyklistu za druhým, takže se před polskéjma rovinama dostanu do skupiny cca 10 lidí, která

docela jede a pravidelne strida. Ve vsech kopcich se cejtím na smrt, ale odpadnu až v posledním nekonečným stoupaní na Lazek při příjezdu na VP, která je cca. 3 km před vrcholem. Cejtím sem se hrozne, ale celkem mne to bavilo, jelikož se porad jelo docela svízne a celý závod sem byl ve skupině minimálně 4 lidi. Krásný počasí a pěkný kopce. Možná nejhezčí maraton, kterej sem kdy jel. Jen kdyby to jelo trochu líp, ale holt nemůžu mít všechno - i tak to stálo za to!

BESKYD TOUR

Dreamer – Beskyd Tour - Dreamerova zakrta bezpečně projeta

Na Beskyda 2012 jsem tradičně čekal do poslední chvíle jaké bude počasí, protože ale nakonec modely ukazovaly že deště možná až odpoledne, vyrazil jsem v pátek s Kolikacovou segrou a brachou směr Frenstat. Přijíždíme po 20h, jsem trochu nervní protože se nemůžeme dostat do ubytovny, klíče má pryč Misutka v hospodě jménem Mrtvola, to nám to pěkně začíná :)

Klíče se pak najdou, v 21h už sedím v hospodě a rychle objednávám něco k jídlu, možná jsem byl moc ukvapený, chtěl jsem něco rychle, tak dávám smažený hermelín a americké brambory a k tomu dvě malé pívka, cítím se dobře a tak zůstávám s Kolikacem a hardcore jádrem VS až někdy do čtvrt na jedenáct. Předstartovní nervozita zadná, cítím se v pohodě úplně.

Ráno jakbysmet, v noci trochu sprchlo, ale kolem 8h už začíná svítit slunce, takže беру kratký dres, zadné navleky. Snídane v pohodě, vyspal jsem se tím že jsem měl luxusně velký pokoj za dvě stovky jen pro sebe, výborný ubytování, předimenzované sprchy i toalety, takže nebyl problém jít 4x za sebou na WC, s výběrem ubytování Kolikac neklamal.

Jdeme se na 15min rozjet, jedu s Kolikacem, cítím se dobře, nohy trochu zatuhly, Kolikac naopak říkal že tři dny nebyl na kole a že se cítí lehce, no uvidíme jak to komu pojede! :) Na start jdeme 25min před startem, stojíme pod branou, která letos není, jsou tam jen kuzely. Vedle se stává Lawi, kecám s Liborem Janouškem. Pak tradičně x lidí předbíhá, takže se taky suneme trochu dopředu, nicméně po startu je předem mnou minimálně 50-60 lidí.

Start tradičně hekticky, ale jsem kolem toho 50-60 místa. Což je taková pozice ani ryba ani rak při maratónu kde se jede nadoraz od startu. Chtělo by to být v první 30tce, sance i byly dostat se tam, ale tak nějak se smírju kde jsem. Cítím se dobře, tepy jsou kde mají být, tj. blízko maxima, ale první varovný signál přichází když se v krátkých sjezdech zbytečně propadam a ztrácím pozici a vidím jak se kolem mě prožene Kolikac s Jirusem, to si první říkám "aha, měl bys trochu přidat a být víc vpředu" :) Jakobych se ukolebal tím že když jsem poslední maratóny zájel nadstandardně, mám nyní první balík pod Pustevny automaticky.

Takže si tak jedu, jednou vpravo a zrovna je tam značka do silnice, kus za mnou se tam někdo smotá, potom je kus po vyfrezované silnici kde platí to samé, ale tam jsem se dostal relativně dopředu, nekam k 40 pozici. Pak přichází kratký sjezd a já myslel že to je to místo kde se to vždycky trhá, tedy sjezd, ostrá prava a pak do kopce. Letos mi to přišlo nějaké mírné, no opět jsem se nechal ukolebat, že tedy pohoda a teď už dojedeme s balíkem pod Pustevny. Jenže ten pravý sjezd po úzké silnici teprve přijde a ostrá prava do kopce také. No a tam jsem dost zaváhal, protože i když jsem dobře shodil, trvalo mi skoro celý kopec, než jsem předjel třeba Jiruse, který si ve sjezdu udelal naskok. Balík se ale opět začal vzdalovat a i když jsem hakoval Standu Prokese, opět jsem si ho nepochopitelně nechal ujet z kopce. V dalším brdce tedy vláju 150m za balíkem, tepy 197 blíž se konec a cítím že víc už nedám. Kolem se ještě prožene jeden z bratru Pivonkových s někým, ale už nemám sílu je ani hahnout, škoda preskoda, tihle vsichni se do balíku asi ještě dotáhli, být za cenu velkého úsilí. Potřeboval jsem zvládnout tu max intenzitu ještě tak o 2min dle a byl bych tam, ale teď to neslo.

Vystupuju si a jedeme asi ve 3 lidech. V Koprivnici blbě najedu na odbočku místo doprava jedu rovně, čímž musím prudce změnit směr a v ten moment chytám krec do leve nohy, takže i ti dva mi ujíždí. Jedu pár minut ve stoje, pak se ohledne a mega velký balík za mnou, kde je tak 50 lidí. V něm už je samozřejmě i Kolikac a Jirus a další. Jsem za ne rad, protože to je sance jak se dat do kupy. Říkám si

ze se potřebuju trochu rozjet, vzdyt jsem prece ten tyden pred Beskydem najel za tyden asi 900km a nastoupal 15000m, ta forma tam nekde musi byt! :)

Skupina na to kolik nas je moc nejede, no ja aspon regeneruju, v pohode dojeme pod Pustevny kde se to deli, jedu relativne vepredu, odjizdim i Kolikacovi s Jirusem, nahore na ne mam tak minutu. Je porad dost vedro, ja s vodou trochu setrim a by vydrzela az na Kasarna. To je asi dalsi chyba, protoze mam furt zizen, coz je spatne. Pod Pustevnama nas dojede Jirus, je nas asi 6-7 lidi. Citim se jinak porad relativne dobre, ne ze mi by nejak doslo nebo tak, ale nejede to tolik a mam tu neustalou zizen :) Kopec na Solan vyjedeme, zezdola slysim Kolikace ktery se nas snazi sjet, je to borec! Pro me dalsi znameni, ze asi kdovijake tempo nejedeme. Na Solani stavim aspon na kelimek, i kdyz jsem si asi mohl vzit cely bidon ktery tam nekdo podaval. Tim padem najizdim do sjezdu ze Solane jako posledni, no parada! Ale ten sjezd nejedu tak spatne, i moji zakrutu zvladam, zato kluk co jel prede mnou mel co delat a najel do protismeru, vse ale ustal. Dole dojizdime zbytek skupiny a prekvapive dorazi i Kolikac, takze to dokazal!

I kdyz jsem vypil uz skoro oba bidony, mel piticko v kapse, vzal kelimek, tj. pod Kasarnama jsem mel vypito cca 2,2l porad citim zizen :) Kasarna vyjedeme spolecne par lidi poodjizdi a ja jsem dost v krizi, proste to nejede, jedu do kopce strasne pomalu, to i v treninku na Sumave jsem jezdil kopce rychlejs. Na Kasarnach stiham naplnit bidon iontakem, opet do sebe dam pulku kelimku a hned vyrazim, neni cas ostatni taky jedou. Sjezd se mi jede blbe, Kolikac to nejak pousti a mam co delat aby mi neujeli i z Kasaren.

Kopec na Bumbalku krize vrcholi, citim se na to odpadnout z nasi skupiny. Pak nasleduje dlouhy sjezd, kde je mi pro zmenu najednou zima a mam husi kuzi. Pravda, sice se zatahlo a uz neni takove horko, ale dostat zimnici bych asi nemel :) Cpu do sebe tycinku a tocim dal. Teren je nastesti smerem dolu coz mi nahrava se trochu vzpamatovat. Nasleduje usek kolem prehrady, kde se mi jede uz o neco lepe, ale zjistuju ze uz mam zase jenom necelou pulku bidonu a velkou zizen, ten vzduch v Beskydech me proste nejak vic vysusuje nez jinde zrejme :)

Prehradu objizdime a hned je tu kopec na Smrcek, davam do sebe posledni zbytek gelu co mam a doufam ze to nejak preziju. Preziju ale opet tak tak, hodne pomuze fandici a fotiti Ziza, ktery zahlasil ze 100m na vrchol. Jsme tam, sjezd po novem asfaltu je krasny a bezpecny. Konec tvori tradicni nekonecne hupy, kde odjizdime i Jirusovi, jeste rikam skupince jedem ale Jirus nas zase dojizdi. Ve skupince vydrzim k mostku pred cilovym finisem, pak svesim nohy, na spurta dnes opravdu nemam ani zbytek sily navic.

Chvili po dojeti zacne dost prset, takze jsme to zvladli tak akorat! 6h a 40 minut ztraty na prvniho je dost, ale neda se nic delat, kazdy den neni posviceni! Mozna jsem se ten prvi cervencovy tyden pretrenoval, nebo jsem malo zavodil, protoze od Rampusaka jsem nic nejel. Dospel jsem k nazoru ze tim to pravdepodobne bude plus to jedine ale podstatne zavahani pri zavode. V tomhle pohledu ale vysledku na Beskydu vubec nelituju, protoze vetsi hodnotu pro me ma porad to jezdeni na Sumave, nez se tyden setrit a hlidat a pak doufat ze na Beskydu nepichnu na vyfrezovany silnici. Je to tedy cele o pristupu, Beskyd zadnou prioritu nemel cil by uspesne ho dokoncit coz se povedlo, pocasi taky vyslo. A to Sumavske najizdeni budu mit jeste letos nekolikrat sancí zurocit

Ivča – Beskyd – návrat po roce, tentokrát v Orange týmu

V roce 2011 byl Beskyd mým prvním silničním závodem, kde jsem jela se skupinou A v jednom balíku. Oni jeli dlouhou trať a já jen na Pustevny. Letošní závod tentokrát na dlouhé trati nabírá opět podtext zápolení o pozici s Pěťou Kotlářovou. Laco sepsal výzvu na podporu lídra týmu. Tím bych prý měla být já. Oni nevím, čím jsem si to zasloužila, ale při čtení té výzvy jsem trochu na měkko. Moc děkuji za takovou poctu. Postupně se profiluji dvě skupiny. Jedna okolo Josefa (Strejda, Yetti a pan Mišutka) a druhá okolo mě (Laco-hlavní dirigent celého zážitku, Pedro-hlavní tahoun, Quit a Aqua jako velký pomocníci).

Se Strejdou přijíždím v pátek do Frenštátu. V ubytovně už čekají Laco s Pedrem, tak jsem zahrnula u nich na pokoji. Večerní tiskovka proběhla v pizzerii Mrtvola a posléze se dozvídám taktiku na druhý den. Ráno vyrážíme na start. Na náměstí je kupa lidiček, ale dresy RONAL nemůžu najít. To je divné, že by byli nemocní. Pedro mě vysílá na průzkum. Pěťa se s Lubošem postavili k ostatním svým kolegům na začátek startovního pole. Tak uvidíme jaký budou mít náskok.

Je odstartováno. Chvilu to trvá než se pole rozjede. Konečně. Vyrázila jsem. Snad mě kluci dojedou. Za chvíli už je Pedro přede mnou a jedeme pěknou stíhací jízdou, až mám obavu, jak tuhle kaši přežiju, zda nezdechnu u Ráztoky. Po cca 15 km dojíždíme Petru s Lubošem. Dirigent velí zmírnit. Ještě že tak. Ráda si odpočinu. Fouká dost vítr. Orange barvy táhnou početnou skupinu a vezou za sebou kupu příživníků. Nikdo nechce střídat i když tempo klesá ke 20 km/h. Tak nezbyvá Pedrovi, Lacovi, Quitovi a Aqouvi než vzít špici na sebe. První bufet řešíme jako Kotlářovi na Rampušákově, kluci jedou napřed si doplnit potřebné a já bufet míjím. Pomalu dojíždím malou skupinu, která nám před Frenštátem pomáhá tahat špici balíku. Před Roztokou začínám zase ztrácet. „Se z toho asi picnu“, přece neztratím hned první kopec, ale tak jako loni i letos se v první serpentíně nohy chytají a kopec vyjíždím o něco lépe než Pěťa. Od Roztoky jedeme už bez Aquí. V cíli se dozvídám, že měl technický problém, který ho donutil vzdát. "Aquo moc děkuji za podporu a pomoc."

Na Pustevnách nechávám dolít bidon a mažu si odskočit. Při průjezdu Kotlářových kolem mě si vyslechnu manželskou přestřelku, ze které je patrné, že Pěťa není úplně v pohodě, tak uvidíme, co nám připraví další kopce. Z kopce Kotlářovi předjíždíme a vezeme si je pod Solán. Solán mě moc nejde, ale nejedu hůř než Pěťa. Na kopci nezastavuji, mám ionťáku i jídla dost a mažu dolů. Pěťa se zastavila a udělala si rozhodující díru. Při tomto sjezdu už nás nedojeli. Při výjezdu na Kasárna ztrácíme Quita. Nějak je mi těch ztrát líto, ale Laco mi tluče do hlavy, že na to nemám myslet a soustředit se na šlapání. "Kluci promiňte, ráda vám to někdy oplatím." Na Kasárnách se už musím trochu najíst. I přes malinko delší pauzu Kotlářovi nikde. Uf tak jedeme. Nohy už mě začínají bolet. Pedro se mě stále ptá, zda jsem v pohodě, zda něco nepotřebuji. "Moc díky." Občas odvětim, že by se hodila síla nebo postel, ale to prý nemá. Sjíždíme pod Bumbálku a Laco občas zaostává. Uprostřed stoupání na Bumbálku odstupuje Laco a dál jedeme s Pedrem sami. Do kopců jede Pedro mým hlemýždím tempem a po rovinách jede neúnavně. To neúnavné tempo nechápu. Pedro smekám klobouk, jel jsi skvěle. Začínám trochu prudit jako malé děcko a vypyťávat se na následující kopce. Mála jsem strach ze Smrčku. Na konec tak strašný nebyl a na rozdíl od ostatních maratonuů, kdy jsem konec jen odmotala nohama teď šlapu o něco málo lépe. Na konci Smrčku velké povzbuzení od Žíži. Potom už jen těch pár brdů před cílem a hurá už je vidět Roztoka, kde čekají Kolikáč s paní (omlouvám se, ještě jsme se nepředstavily), Mišutka a Josef.

Po vyhlášení jedu na ubytovnu zmrzlá jako preclík. Až jsem se málem 2x sama sebe shodila z kola, jak se mi klepaly ruce.

Celému týmu děkuji za podporu, jelo se mi s vámi skvěle. Děkala jsem, co jsem mohla, abych vás nezklamala. Pěťe se malinko omlouvám, že jsme ji takto převálcovali.

Kolikáč – Po jedenácté konečně přes třicet

Ze dvou jedniček se letos dala sestavit má celková účast na dlouhé trase Beskyda. Mám s ním tradičně nevyřízené účty, málokdy se mi povede, začalo to hned při první účasti, kdy jsem dojel v čase 11:46h průměrem 20,8km/h a zařizl mě, v té době pro mě neznámý, nějaký Ladislav Mandzák z Licince s časem 11:29h. No a od té doby to málokdy klaplo, vedro, křeče, nekonečné stoupání, tvrdá procenta sklonu, to jsou všechno pro mě symboly Beskyda. Letos se mi naštěstí vyhýbají tradiční letní výpadky z důvodů nemoci, po Rampovi jsem si dal trochu závodní klídek a jen se kochal krásnou Vysočinou. Pak jsem začal i plavat na Slapech a v úterý zmoknul v Kolodějích a tak i díky práci a počasí jsem před sobotou byl 3 dny bez kola. Ale cítil jsem se dobře, odpočaté a i při rozjíždění před startem jsem nějak tušil, že to tam prostě je. Musel jsem překousnout tradičně neskutečně blbě zorganizovaný start,

kdy vlastně žádná startovací čára není, dlouhá i krátká jede dohromady, takže no škoda mluvit a psát. Navíc si šikovně sundávám a nandávám brýle, až si nalomím jednu nožičku ... Prostě pěkná stresovka, ale naštěstí se daří propracovat dopředu a po pár kilometrech jsem v nějaké 5.-6. řadě dnešního velkofilmu. Ale selektující kopec stále v nedohlednu, zprava i zleva velká tlačnice, a v jednom rychlejším průjezdu zatáčkou si nešťastně začínám lízat pláště před sebou Honzy Strapka – pozdějšího vítěze nad 40 let, jak je vidět, evidentně hlava fungoval skvěle, když jsem mu jel takový těsný hák, no ale moc mi do smíchu nebylo, děsivý zvuk brousících se pláštíků a jen tak tak to ustáváme. Bohužel tato epizoda mi nějak sevřela zadek a vypnula hlavu a pozici jsem začal ztrácet. Když pak ještě přišel vyfrézovaný úsek a náraz jednoho borce do dopravní značky a zvuk padajících těl, už mi nebylo vůbec do zpěvu. No jo kámo, ale tady se docela rozhoduje, v jaké skupině se usídliš. Úzký sjezd od Mniší zakončený retardérem a pak následná ostrá pravá a stojka před Hukvaldy, další rozhodující úsek, je to pěkně natažené, v dáli před sebou ještě registruji Jiruse, ale Dreamera již nevidím, je to asi zase všechno v háji ... Kopec se mi jede dobře, většinu předjíždím, ale nechci se zgumovat úplně na prach, ty následující brdky bych chtěl vyjet ještě trochu důstojně. Hup přes Hukvaldy, je tu Milan Novák, tvoří se menší grupa, před námi na dostřel je další shluk těl, teď musíme zabrat, bude záležet na všech okolo, jestli ještě mají síly, jestli se za to vezme a ještě se přisajeme k těm lepším. Vítr je nepřítel, ale daří se, sněhová koule se postupně nabaluje a získává na velikosti a síle a před Kopřivnicí si můžu v duchu zvesela zařvat: "Jsem zpět ve hře!". Mega groupe, včetně Jury, Jiruse, Standy Vohníka a orange Dreamera! Uff, a jede se mi dobře, žádný zdrchaný ksicht jako před rokem, ani nemám velkou žízeň, zdá se, že vše funguje tak jak má, škoda, možná kdybych do Mniší vjížděl v přednějších pozicích, vezu se teď na samém čele. Ale to jsou kdyby, na ty se nehraje, teď se soustředit na Štramberk, tady to před rokem zle ujelo. Ale letos se to nebude opakovat, snažím se ve předu určovat tempo do kopce a překvapivě mě nikdo nepředjíždí, je to dobré, železniční přejezd přeletět a blížíme se k prvnímu bufetu. Jen ho proletíme, není šance něco čapnout, je nás kolem 30-40 kusů a není moc prostoru. Do Frenštátu něco pojist ze svých zásob, zjistit, že sojové suky zůstaly na pokoji, tak aspoň jednu tabletku antikřečovku a trochu gelu a vyrážíme na Pustevny!

Jura se proměnil ve wattový tempomat, vzpomínám, jak jsme tu před lety spolu jeli, je paráda, že jede letos překvapivě taky dlouhou, dobrý základ skupiny. Dreamer nám trochu poodjel a já s Jirusem důsledně drtíme hák za Jurou. Je tu i Vláďa Paudera, druhý z letošních Doks, ale před vrcholem ho necháváme za sebou, Jura přebírá bidon od doprovodu, já již vyprázdnil zadní flaštičku a jeden bidon, ten druhý musí do Kasáren vydržet, na bufetu na Pustevnách se zase zastavovat nebude. A do toho oranžová energie v podobě Žiži, který komplet ve šlapkovském stojí u krajnice a fotí a fandí, díky! Jirus si ale zastaví, on má sjezdy excelentní, na rozdíl ode mne, který trochu ztrácí koncentraci při zapínání si dresu, pak mě rozhodí vlny na asfaltu, kdy jdu hodně na brzdy, no a rázem mám před sebou mega díru na Jiruse a Juru. Navíc si melu v hlavě Dreamerův držkopád z minulého roku, kdy se snažil udržet lepšího sjezdaře...

Serpentiny zdárně za mnou, teď jen mírně se svažující kopec, Jirus s Jurou jsou u sebe, otáčejí se, vidím, že mají snahu čekat, ale já nejsem schopen roztočit sjížděcí tempo, práším se dokonale, ale nejde to, kluci pomalu mizí, mají před sebou větší skupinu, ta je jejich lákadlem. Bezradně se otáčím, za mnou prázdno, až na hlavní silnici přilítne jeden Slovák, odtáhne to na odbočku a pak přilítne jeho týmový hráč i s doprovodným autem, ale já jsem slušně posekanej, bez chuti točit, naštvanej na sebe, že mi to zase ujelo. Kluci jedou rozháraně, auto kolem nich poletuje, asi 10 borců před námi, ale není kdo by určoval tempo, abychom je docvakli. Navíc Soláš je kopec, kde jsem rád, že se vyškrábu nahoru a ještě tak abych někoho sjížděl. Ale najednou se vedle mě zjevuje zázrak, přímo d'ábelský! Vláďa Paudera! Je zdravě naštvaný, že se ten jeden Slovák vezl za autem, prohodíme pár slov o Doksech, já si pak zařvu na grupu před námi: "Počkejte!" a Vláďovi naznačím, že by bylo dobré si je sjet, jelikož ta placka pod Kasárny ve skupině není k zahození. A jedeme, kluci slovenští jdou do kopru a já hákuji vyšvihaného padesátníka, který letí vstříc vrcholu. Jo síly jsou, zahnal jsem velmi

rychle ty chmury ze zdola kopce, jsem prostě pacient, který dokáže jen hákovat . Skupina se moc nepřibližuje, v zatáčkách moc nejsou vidět, ale nějak jsem začal věřit, že je musíme sjet, třeba z nich někdo zastaví na bufet, navíc za nimi jedou asi 3 auta, navíc je tu Dreamerova zákruta a tu Karel určitě nepojede na plný plyn...

Bufet mineme, již není času ani na zapínání dresu, snad ten sjezd přežiju s nahou hrudí, jedeme jako k ohni. Vláďa to stíhá dokonale, trochu mi ujíždí, ale stále jsem ve hře, zadní brzdová světla od doprovodných aut již probleskují v lese, jééé jsme za nimi a před nimi je chumel parkujících borců, lovicích ve svých zadních kapsách, blíží se kruhák v Karlovicích a já jen vítězoslavně zařvu, jsme zpět!! To je změna, před chvílí na odpis a teď se zase vznáším v oblacích! Jirus, Jura, Dreamer, pro mě hvězdné trio a já tu jsem s nimi. Pekelný kopec Kasárna se neodvratně blíží, pro sichr zapátrám do zadních kapes a s hrůzou zjišťuji, že sáček s anti-křeč-tabletkami tam není . Točit, točit, vytočit pěkně nohy, hned shazuji na malou a mrskám nohama, aby byly na Kasárna připraveny.

A je to tu, Paudera jde tvrdě na věc a odskakuje, já jedu v chumlu s Jurou a Dreamerem, bohužel Jirus začíná zaostávat a pomalu nám mává. Na bufetu se bude zastavovat, všem již chrastí bidony, kopec bolí a bolí, ale křeče naštěstí v nedohlednu, takže si to nečekaně i užívám. Silnice se rok od roku zhoršuje, nahore již jen zbytky asfaltu, pak kostky a spásonosný stůl s melouny, pitím a jinými pochutinami je tu. A během chvíle je tu i obživlý Jirus, fiha, tak to je pěkný návrat! Moc se nerozpakuji a do sjezdu jdu na první pozici, nesmím již nic ponechat náhodě. Slítneme do Makova, párkrát se protočíme a asi v 5-6 lidech stoupáme na Bumbálku. Ten hnusný úsek před, kdy se projíždí přes bývalou celnici, zase na rozdíl od všech točím na malou, a zdá se, že mi to pomáhá, nohy se pěkně vyklepaly a kopec se mi jede znovu nad očekávání skvěle. Zase si to užívám, snad poprvé se mi Bumbálka jede bez trápení a mlhy před očima. Ale možná je to taky špatně, měl jsi jet o skupinu vpředu, aby to pekelně bolelo !

Sjeli jsme pár osamocených borců a před vrcholem Bumbálky skvostný korálek, Miloslav Švehla, bronzový muž z Rampa. Dostává to další grády, aspoň pro mne, hned se ho vpytvám, jak to vypadá vpředu nad 40 let. On měl prý defekt, ale jinak vpředu jsou Ti, co tam mají být . Na Bumbálce stojící Czenda, nabízí carboše nebo bidon, carbošem určitě nepohrdnu, díky! A jede se dál, Dreamer se proměnil v živoucí reklamu na restauraci, ve které se konají letošní tiskovky, její název "Mrtvola" přesně vystihuje jeho stav, Jirus taky reptá, ale toho známe, jak se dokáže probudit. Jura měl trochu na Bumbálku asi problémy, až mě musel krotit slovy" Zbytečně se dřeš!", když mě jel v háku, ale mě to tak bavilo. Sjíždíme k nádrži Šance v předpisovém kolotoči, i když bůhvíjaké tempo se nejede, spíše výlet, škoda, ještě jsme mohli někoho posbírat. Jamník s bufetem a okolo přehrady znovu výletně, na jistotu. Smrček je prostě cítit ve vzduchu, začínám mít zase obavy o křeče, tabletky jsem někde vytrousil a tak loudím u Jiruse, který mi jednu kamarádsky poskytne, díky! Stále se mi jede parádně, dokonce mám choutky zkusit odjet, ale to já přeci neumím sám , takže se raději vezu zbaběle ve skupině.

A Smrček je tu, přistihuji se, že se na něj letos přímo těším! Tak pojd' do mě, křeče nesmí přijít, tancujeme v pedálech a zdoláváme tuto legendu. Když už pomalu začínáme uvadat, přichází pro mě velký zážitek letošní sezóny, v tom nejprudším úseku na 160km, při té nejsyrovější cyklistice co si dokážete představit, tam stojí postava na krajnici. Celá v týmových barvách, řveme nadšením a já se ho dotýkám na loket, jako bych chtěl převzít trochu energie do závěrečného boje. Safra, to bylo nezapomenutelný! Žižo, ty bejku, díky, díky! A do sjezdu zase do předních pozic, nový asfalt umocňuje euforii, že Smrček je za námi, ale ještě není vyhráno, pár ramp nás čeká a i nepěkných zatáček. V jedné z nich vzpomínám na naší Cancellaru, ten asfalt je tam stále napadrt', blíží se Maralák, zašívám se zase vzadu, a jen s hrůzou pozoruji, že Miloslav trochu odskakuje. Cpu se dopředu, "seřvu" kluky, proč ho nechávají odjet a mohutnými přískoky si doskakují za něj. Třeba se nám podaří takhle odjet, třeba nás nechají... ale kdepak, už jsou za námi, navíc jednomu borci se elektronická Dura dostala do drátů, no pěkně drahý výlet .

Za Maralákem ještě zazmatkují ze šipek na silnici, ale naštěstí vše ustáváme a můžeme pozorovat v poslední stojce Pauderu, jak jde pěšky. V cíli se pak dozvídám, že to byl jen technický problém na kole, jak se to narovnal, tak na to sedl a dojel s malým náskokem před námi. Za to u nás to vře, mám síly i chuť se porvat o přední místa v grupě, ale obživlý Jirus jde tvrdě za svým, stejně tak i Švehla, v tom spurtu jsem neměl prázdnou šanci, svěšuji nohy a jen se ohlížím, aby mě nikdo zezadu ještě neskočil. Cíl! Až teď si uvědomuji, že jsem se vůbec nedíval na tachometr, kolik ještě do cíle, jaký máme čas, ta jízda ve společnosti známých tváří, odváděla moji pozornost úplně jinam. Takže až v cíli zjišťuji, že padlo 6 hodin, 180km za 6 hodin, ty wogo dali jsme to přes 30km/h.! Tak jsem se dočkal, co bych za to dříve dal, teď tam ale vzadu vrtá červík, že to mohlo být lepší, vždyť zásek 35 minut na vítěze je hodně velký. Navíc, když lidi se kterými jsem jel Rampa, mi dali 25 minut. Holt každý závod je jiný, každý má jiný průběh, a to je to na tom krásné, to nás na tom tak stále fascinuje.

Hned po dojezdu začíná pěkně pršet, zalézám do auta, které přistavil můj support rodinný tým v podobě manželky a užívám si těch bubnujících kapek do střechy. Z okénka fandíme dojíždějícím Šlapkám, pak se přesouvám do cíle a fotíme a gratulujeme... nemůžu jinak, za rok se zase těším, na Mniší, Štramberk, Pustevny, Soláň, Kasárna, Bumbálku, Smrček ... a na tu naši oranžovou bandu, byli jsme sakra vidět, na všech výkonnostních úrovních, v každé části startovního pole. Navíc support okolo trati v podobě báječného fotografa Žízi, který se zjevil vždy v ten správný okamžik, aby virtuálně doplnil síly svým pomerančovým kumpánům a naopak ubral pár wattů osamocené bojovným soupeřům. Ivča si splnila určitě sen, se kterým přišla do Šlapek a stala se královnou Beskyd. Ale bylo toho mnohem více... díky všem, kteří přijeli!

Mišutka – Beskyd Tour - cokoti, horko, bolest a nádhera

Beskyd to je pro mě nejkrásnější závod v Československu a po vcelku podařených posledních víkendech, kdy jsem se zúčastnil výletu na Praděd a závodu ve švýcarských Alpách se do míst, kde jsem jel svůj první maraton velmi těším.

V pátek chci jet brzo ráno, protože je pátek třináctého a při mé životní klíče se na D1 určitě něco odpoledne semele, až pražáci vyjedou na chatičky. Jenže ve čtvrtek přijíždím na kole z práce až po půlnoci, tak nabírám Lemonda až v deset dopoledne. Cesta proběhla v klidu, jen GPS Zvíře mě zavedlo na první kruhák do Polska, který se nachází v Ostravě:DD

V Ráztoce jsme v půl třetí. Jsme tu první, dáváme oběd a jako první se už v 15:45 prezentují. Loni jsem tu zajel dobře s číslem deset a rád bych ho dostal i letos. Nejdříve, že to nejde, že jsou vyhrazeny pro deset nejlepších z loňského roku, nakonec ho přeci jen od sličných slečen dostávám.

Kolem páté se to začíná srovnávat u internatu a po ubytování tradiční tisková konference v putyce Mrtvola.

Sobota ráno, po otevření dveří na chodbu se dozvídám, že „jsme všeci cokoti“ je fajn to takhle po ránu vědět a upřímně během následujících hodin jsem se v tom několikrát utvrdil:DD

Start nově až od 9:30, no samozřejmě, že se čekalo na vlak, takže opět o pět minut déle na startu:DD

Po startu opět neskutečné kule, které brzdi úzký můstek po kilometru. Hrozně se to cuká a chytáme díru. Před Palkovicemi po bláznivém sjezdu v pelotonu. Zde nervy na vyfrézované silnici se značkami uprostřed silnice. Jednu takovou srážím jak kuželku. Za Palkovicemi peloton definitivně fuč. Dost fouká a v Hukvaldech chytám díru. Další stíhačkou jsem se dotáhl a tak Štramberk už opět ve skupině i s Olinem. Až do Ráztoky v pohodě, zde kontroluji průměr svítí na mě něco kolem 34 km/h. No loni byl zde 37 km/h. Jenže kdeže loňská forma je, to jsem letěl první dva kilometry na Pustevny skoro furt na velkou. Teď už ji mám v Ráztoce a nohy nejedou. Raketák Olin definitivně ujíždí, asi po dvou kilometrech mizí i HonzaB a propadám se a propadám. Je mi hrozné vedro. Nějak jsem to dotočil nahoru a rychle přemýšlím, jestli pokračovat, nakonec si vynadám do cokotů, беру jonták, polil si hlavu dvěma kelímky s vodou a sám letím sjezd do Prostřední Bečvy. Tam mě dojíždí grupa asi šesti s jednou ženskou. Ta mi připomněla, že jsem někde ztratil svoji soupeřnici Sýrkorku:DD. Na Soláň to

trháme a na bufetu dojíždíme grupu i s HonzouB. Sjezd ze Soláně na hraně rizika, nějak jsem zapomněl na Dreamerovu zakrutu a vzpomněl jsem si ve chvíli, kdy jsem jen těsně nehobloval v protisměru svodidlo.Uff naštěstí nic v protisměru nejelo. Ve Velkých Karlovicích jsme se sjeli a vícemeně se zde utvořil základ grupy, která to dotočila až do cíle. Stoupání na Kasárny byla těžká bolest, ale nahoře furt pohromadě. Na začátku sjezdu zprava tlaková vlna a Sýkorka zde. V žertu ji viním, že to vzala nějakou zkratkou. No a začíná tradiční show. Sýkorka exceletní ve sjezdu a ostatní jak banda uchýlu za ní:DD. Bumbálka v pohodě, jen zde ztrácíme s křečemy bojujícího HonzuB. Po Bumbálce parádní kolotoč asi pěti jedinců a tak dovážíme grupu až na poslední bufet. Kolem Šance na šterku, kamení a kůře pořád na plný plyn. Dvakrát mi po sjezdu v levotočivé zatáčce na šterku uletělo zadní kolo, tak jsem se už těšil na Smrtček. Jede nás asi 15 kusů roztažení po celé šíři vozovky. Za náma auto, má smůlu, tady nikdo neuhne. Před vrcholem Žiža, to je borec on tu na nás stále čeká, přestože voda je ve vzduchu cítit. Na vrcholu asi třetí, sjezd hezký ale jen jsem to volně sjel a dole počkal na ostatní. Trochu se to potrhalo už nás je asi šest. Stále slušným tempem přeletíme nepřijemné poslední brdky a konečně vidím lávku. Zde je to stejné jak loni nespurtuji a pouštím Sýkorku, jen je problém, že přesně na cílovou čáru najel nějaký expert s dodávkou, tak ho objíždíme každý z jedné strany:DD. Bavím se s jedním chlápkem, ročník 1955, děkuje, že jsem ho s ostatními dotáhl do cíle a on mohl konečně výhrát svoji kategorii.

Začíná lejt, tak jedu na internát do sprchy a rychle autem zpět. Přicházím akorát včas, přijíždí vítězka Ivča s Pedrem.

Večerní tiskovka opět super, jen kdyby mě tak nebolela prdel:DD

Bylo to v Beskydech prostě opět nádherné a díky Ivče a dvorním domestikům a vítězně.

Mírek – V Beskydech letos jako turista

Beskyd Tour- celý týden před závodem jsem úplně v háji, bez energie, není pomalu ani síla dojet z práce domů. Nakonec ani dva dny volna před závodem nepomohly. Po startu někde v půlce balíku, za Frenštátem před opravovaným mostem skoro zastavujeme a balík se následně natahuje do hada. Fouká vítr jako blázen, jedu šrot, ale stejně po 18 minutách mohu jenom konstatovat, že už máme na balík díru. Jenže jede se tak po dvojicích, trojicích, každý se snaží sjet ty před sebou, k tomu ten vítr, takže úleva jaksi nepřichází a trpím dál. Pak se sjedeme do skupinky a kupodivu na vyfrézovaném úseku kolem 24.km máme balík na 200m. To je ovšem pro ostatní jak červený hadr na býka, takže zase šrot, skupina se rozpadá a začíná to znova. Nevím jestli do balíku někdo dojel, já ale ani omylem. Až někde v Kopřivnici se konečně sjíždíme do skupiny cca 40 lidí, před námi na dohled nikdo a trochu se konečně zvolňuje.

Je mi vedro, trpím, jede se mi hodně blbě. Nějak dojíždíme do Frenštátu, stoupání k Ráztoce ještě vyjždím zašitý ve skupině, ale u hotelu v průjezdu cílem mi najedno totálně dochází. Okamžitě odpadám a skoro všichni mi na Pustevny odjíždí. Potím se jako blázen a ve druhé půlce kopce je mi zároveň zima, rychlost je směšná. Na Pustevnách jsem zralý na odstoupení. Cpu se melounem, doplňuju už dávno prázdné bidony a jelikož nechci vzdát, abych si na to moc nezvyknul a nezabalil pak každý druhý závod, tak jedu dál. Ve sjezdu se normálně klepu zimou. Pod Pustevnama na hlavní do Prostřední Bečvy z mírného kopce proti větru jedu 25km/h, tragedie... To na náladě nepřidá. Na Solán mně předjíždí jedna skupinka, na ty kašlu, do další se pak připojuju, pokouším se restartovat a vrátit se do závodu. Nahoru s nima vyjždím v pohodě, ale z kopce jedou jako hovada a ujíždí mi, to se mi tedy nestává, asi už i hlava vypla. Na kruháči v Karlovicích na ně mám 30s ztrátu a to rozhodně nejsem ochoten sjíždět. Pro dnešek končím a do cíle už jen turistika.

Pod Kasárna, kde se ve skupině valí 30km/h, tak jedu 20 a později i 18. Kasárna už jedu jen abych to vyjel, kdyby šlo vzdát a dostat se po rovině do Frenštátu, tak okamžitě končím. To ovšem nejde, stejně bych musel přes kopce. V půlce kopce v zoufalství normálně slézám a zkouším kolo tlačit, je to ale ještě pomalejší než moje plazení nahoru v sedle, tak nasedám a jedu dál. Na bufetu se alespoň pořádně

nacpávám, kochám se výhledama, dávám ještě kolu, která mně trochu nakopává a zlepšuje náladu. Do Makova sjíždím pěkně pomaličku, stoupání na Bumbálku ani nebolí, není to prudké, jedu si pohodu. Pak sjezd do Bílé, volně točím nohama, rozhlížím se kolem a docela mně to i baví. Na bufetu před přehradou znovu hoduju, čekám až lidi co tam dorazili, zmizí, protože si to chci užívat sám a ne jet ve skupince a střídat. Kolem přehrady pak pokračuje turistika. Letos se ani nebojím Smrčku. Každý kopec je tak těžký, jak si ho kdo udělá. Já jedu pomaličku a ani to nebolí. Akorát že začíná chcát. Sjezd dolů po novém asfaltu opatrně, pak už následuje jen pár brdků a jsem v cíli. Čas 7:11, o hodinu horší než loni.

Nevím co dál, jestli mám trénovat a nebo si dát od kola týden odpočinek a začít pomalu znova. Uvidíme. Naštěstí se povedla páteční pěší prohlídka Štramberka a okolí, nedělní super pohodový výjezd na Lysou horu, páteční a sobotní tiskovka se Šlapkama v Mrtvole taky nebyla k zahazení, ve výsledku byl tedy vlastně víkend docela povedený.

výcuc z trenek:

zahradník

53x11 Beskyd Tour - na startu velká konkurence v podobě P. Boudného, PSK Whirpool a dalších. První část pod Pustevny vlivem větru pomalejší, 20 km před Pustevnami odjíždí Svobodák, ale Čerův tým jej pod kopcem dojíždí. Příprava před Pustevnami a samotný kopec se jede celkem hrana, nahoře ztrácím jen minimálně a ve sjezdu si to sjíždím. Celkem jsem si hrábnul a navíc mám silné žaludeční problémy. Pod dalším kopcem jen nás cca 20. Opět se jede hrana a jen tak tak uvisím. Na Kasárna si vůbec nevěřím, ale nakonec se jede rozumně, žaludek s lepší a začíná se mi jet dobře. Na Makov se jede taky relativně volněji a skupina se ve sjezdu kolem přehrady rozrostla na cca 20 lidí. Na posledním větším kopci Smrčku se už jede opět doraz, odpadá Čer a další, kousek pod vrcholem po jednom z nástupů odpadá i já. Ve sjezdu zabojuju a vracím se do šestičlenné čelní skupiny, která následně taktizuje se a tak se dotahuje i Líba. Následuje série nástupů, ale nakonec se rozhoduje ve špurtu. Vítězí Boudný, za ním dva Whirpooláci Bucháček a Dvorský, pak já jako 4. před Svobodákem, Večeřou, Černým a Líbou. V kategorii jsem 3, mezi amatéry jako první

jirus

Až na Pustevny překvapivě v pohodě. Pak sjíždění skupiny. Pod Solání prošitej a hned v tempu nahoru. Pod Kasárnama umírám. Skupina mi odjíždí a já to balím. Před kostkama vidím, že mají na mě tak 200m, tak se zmáčknu a na bufetu je mám. Jen doplnit bidony a vzhůru za nimi. Pak přes přechod už celkem dobrý, dostal jsem se z toho. Smrček už docela v pohodě. Pak si to hlídám abych moh spurtovat do cíle. To se povedlo, ze skupiny druhý. Celková prům. rychlost nic moc, ale byl jsem rád, že po krizi na Kasárnách jsem vůbec dojel.

OKOLO TATER

Ivča – Okolo Tater – super víkend s bandou „Kokotů“ :-)

Po velmi krásném závodě v Beskydech se přesouvá cirkus maratonské série na Slovensko. Už ve Frenštátu se domlouváme s Lacem o možnosti ubytování v jeho Kocot hotelu. Před odjezdem nastává trochu zmatků, ale na závod se moc těším a už se nemůžu dočkat pátku a odjezdu na Slovensko. Tento závod se chystá být opět svátkem Orange ducha a tak se mám na co těšit. Ženská kategorie je pouze jedna, tak jednou půjdu na start bez stresu, zda dopadne pódiové umístění a můžu si Orange jízdu užít na plno. Dle dostupných informací nás bude dost na to, abychom si minimálně prvních 70 km užili. Kluci už se těší, jak budou diktovat tempo celému balíku cyklistů .

V pátek odjíždíme do Popradu. Někteří odjíždí vlakem dopoledne, jiní večer a Quit s Yetti autem. Na nádraží nás čeká Laco, který nás doveze k sobě domů, kde už po cestě odpočívá Yetti a Quit. Původní

plán jet se zaprezentovat na kole ruší déšť, tak využíváme auta Quita a postupně se prezentujeme ve start závodu. Večer odcházíme na tradiční tiskovku a co nejdříve do pelechů. Spaní s ohledem na vysokou teplotu není úplně ideální a ráno si vyprávíme, jak kdo v noci strašil po bytě. Ráno se přidávají ke snídani Strejda a Dreamer a potom pomalu vyrážíme na start.

Na startu se pozdravíme s různými známými a čekáme na povel ke startu. Začátek závodu je dost nervózní, protože závodníků je poměrně hodně a na cestách je dost aut. Každou chvíli se téměř stojí na brzdách. Já díky tomu trochu ztrácím přehled kde jsou všichni Oranžoví, ale postupně kromě Yettiho jsme pohromadě a mažeme směrem na Štrbské Pleso a dále pod Huty. Kluci diktuji tempo a snaží se Mika nadirigovat k plynulému tempu. Pod Štrbským Plesem míváme Dreamera jak kontroluje kolo po pádu (je to škoda, že měl takovou smůlu, ale hlavně že je bez zranění). Postupně dojíždíme i Yettiho s Kačkou Nábělkovou z Cyklo Chropyně. Skupina se rozrůstá a už jsme pod Huty. Kačka na Beskydu jezdila kopce moc dobře a vždy mi hned zmizela z dohledu, tak si říkám, jak to bude vypadat dnes. Dorážíme na Huty. Kačka je už na bufetu, ale ztráta není velká a z bufetu akorát odjíždí duo Kotlářových. Super jsme holkám v patách. Z Hut odjíždím s Pedrem a ten v dalších pasážích dělá, co může, abychom holky dojeli. Na 100. km se tak stává a jedeme v 7 členné skupině. Já a Pedro, Pěť a Luboš Kotlář, Kačka s manželem a ještě jeden závodník. Nejprve se ve špicích střídá Pedro a Luboš Kotlář, který si to nenechá líbit a vyzve zbylé chlapi k tahání špic. V této sestavě dorážíme do Zakopaného, kde v hrůzostrašném provozu proklíčkováváme mezi auty do dalších kopečků (jak říkal Pedro brdků). V Zakopaném balík z různých důvodů opouští všichni domesticci, a tak jedeme v dámském balíku směrem na Slovensko. Tuším, že Kačka na tom z nás bude do kopců nejlépe, tak se pokouším ve sjezdech i některých stoupáních holkám ujet. Pětě se mi odjet podařilo, ale Kačce ne. Když už to vypadá nadějně. V dalším kopci jede Kačka lépe. Před Smokovcem jedeme ve trojici Kačka, já a jeden slovenský závodník. Je to pěkně nepříjemné mírné stoupání, které vůbec neutíká. Víc než jedeme, bych řekla, že se motáme směrem k cíli. Těsně před cílem mi Kačka nastupuje a já nějak nenacházím morál ji docvaknout, škoda. Musím se tohle zmáčknutí naučit!!! Pravdou je, že přece jen v závěrečných úsecích více tahala špice, tak si 4.místo zasloužila více. Postupně dojíždějí ostatní Orange.

Před startem jsem doufala, že bych mohla závod zajet okolo 7h15. S cílovým časem 7h03 jsem spokojená. Určitě budu na Tatry Tour moc ráda vzpomínat.

Večer nás čeká pozávodní tiskovka, rozloučení s Dreamerem a Strejdou, kteří odjíždějí na noc do Prahy a ráno vyrážíme ještě na malé vyjetí a zpět do Prahy.

Všem moc děkuji za super víkend pod záštitou Orange ducha.

PS: Za tyto zážitky a ztmelení Orange skupiny na maratonech si největší dík zaslouží Laco, který již zrežíroval druhý krásný závod.

PSS: Teď koukám na výsledky. 11 min od podia. To je na příští rok výzva

Mišutka – H2O - základ života

Reportáž z Tater pojmu tentokrát trochu ze široka, protože samotný závod toho moc nenabídl

Cestu do Tater plánuji stejnou jako loni, tedy s přespáním v Žilině. Jenže týden před závodem přichází smutná zpráva o umrtí v rodině a v pondělí odpoledne mi otec oznamuje, že Tatry nejede. V úterý odjíždí do Žiliny na pohřeb. Ještě v úterý dopoledne jsem přesvědčen, že pojedou autem. Po zjištění, že vlakem mě to časově výjde téměř na stejno, téměř o 100% levněji a hlavně se vyhnu hnusu zvaný D1, zakupuji jízdenku i s místenkou pro sebe a kolo. Poté se znažím dovolat panu Mandzákovi na telefonní číslo, které má uvedeno v adresáři. Chci vědět jestli je ochoten mě ubytovat a poskytl mi pár informací ohledně přepravy kola. Číslo neznámé. No je úterý kolem deváté večer a nechci rušit Quita nebo Strejdu, aby mi řekli aktuální číslo pana Mandzáka. Ve středu odpoledne položím do diskuze dotaz ohledně přepravy kol, protože vím, že třeba Strejda jel vlakem i loni. Rozhodně jsem nelamentoval a i kdybych žádnou informaci nedostal, tak kvůli tomu nebudu brečet. Informace v

diskuzi znamená, že informace je sdílená a může třeba pomoci i někomu, kdo třeba o převozu kola vlakem uvažuje. Ve čtvrtek ráno se chystám zavolat Strejdovi a požádat ho aktuální číslo na pana Mandzáka. Ještě před tím ovšem zapínám počítač a dozvídám se z příspěvku pana Mandzáka, že jsem de facto chuj, protože jsem mu nezavolaal a v diskuzi jen spamuji. Dále jsem Skrblík, protože šetřím i těch pár centů, co stojí zavolání na Slovensko a jenom sa furt vyhovárám. Pro mě jsou maratonské závody součástí mé dovolené, kde si chci odpočinout hlavně od práce a vyhnout se blbcům, kterých při mé práci potkávám neurekom. A teď bych měl strávit svoji dovolenou s někým, který mi bude tu dovolenou kazit kokotskýma kecama a ještě bych mu měl být vděčen, že můžu využít jeho dva metry čtverečný podlahy? Ne tohle si Mišutka nezaslouží a okamžitě začíná hledat a volat na Slovensko. Ubytovací kapacity ve Starém/Dolnom Smokovci a blízkém okolí jsou vypredané a co zbylo, tak je problém s kolem, které nemůžu mít na pokoji. A tak se přesouvám do Popradu, kde přes Booking.com nacházím nádherný single room v pěkné a hlavně klidné části města.

V pátek jsem již v 8:00 na Wilsonáku. Odjezd v 9:17, v 9:10 se objevuje na odjezdové tabuli nástupiště vlaku a vidím to, co jsem naposled viděl před dvacetidvěma lety, kdy jsem jako kluk jel s rodiči stejným spojem do Žiliny. Šílený dav, který se žene k vlaku, protože nemají místenku a nechtějí stát. Já jdu v klidu odevzdat kolo, kde to trochu vážne, protože je tam jedna průvodčí, která je zavalena obrovským množstvím poštovních balíků. První zádrhel je tu, mám místenku ve vagonu 368, ten ovšem po vagonu 367 není. Průvodčí mě a několik dalších usazuje ve vagonu 369, kde musí opustit místo několik jedinců, co nemají místenku. Holt Slovenské železnice šetří i na vagonu. Ještě, že tu místenku mám, protože bych pravděpodobně stál až do Popradu. Cesta samotná už byla v klidu, třikrát jsem navštívil jídelní vůz a kochal jsem se krásou krajiny. Příjezd na čas v 16:01. Cestu z nádraží do penzionu mám naštudovanou, přesto se ujišťuji u taxikářů. Ti mě trochu překvapí, když mluví o Spišské Sobotě, no nakonec mě uklidní, že to není město ale část Popradu. Penzion předčil má očekávání, byl skvělý a personál velmi ochotný. Kolem 17:00 začalo lejt jak z plné konve, přesto chci jet na prezentaci, jenže zjišťuji, že postrádám helmu, kterou jsem ve vlaku opravoval a nechal ji tam. Vynadal jsem si do hovad a sháněl se po nějakém obchodním centru, kde si musím zakoupit novou. No za blbost se platí, ovšem na druhou stranu se stávají horší věci viz Olin a jeho klíčnický kost. Kamaráde ať se to vše rychle bez problému zahojí. Večer trávím v centru v pěkné pizzerii, pak se jdu ještě lehce projet. Je nádherně a po dešti se velmi dobře dýchá. Spát jdu s přáním, abych se ráno probral a počasí bylo podobné a pokud možno totožné s loňským.

V sobotu vstávám v 6:30. Vyspal jsem se výborně, ale náladu mi kází již v tuto ranní hodinu vedro, které venku už je. Snídaně v penzionu je pestrá, naházím do sebe vložky s jogurtem, nějaký ovoce a jdu pro mašinu. Do Starého Smokovce na prezentaci odjíždím v 7:30 a je mi hned jasné, že dnes mi počasí opět nebude přát. Totálně splavený dojíždím do hotelu Grand, kde je letos prezentace. Než vypíšu prezenční listinu, tak je ten papír pořádně prolitý od mého potu. Už při prohlížení startovní listiny je jasné, že chybí celá řada známých hvězd včetně Kolíkáce. Takže asi až po hodině vidím první známou tvář Jiruse a po chvíli přijíždí naše největší naděje tohoto závodu Dreamer se Strejdou. Na startu právě vedle Dreamera. Je hrozné vedro 38. stupňů!!! Start je svižný, jen málo jedinců odpadá, kilometr před Štrbským Plesem mě píchá na levé straně břicha a tep mám kolem 180, což je na mě moc. Po bláznivém sjezdu, kdy jsme ještě s pár jedinci musel prokličkovat mezi mnoha auty zpět v pelotonu. Přibližně pět kilometrů před Liptovským Hrádkem už asi třetímu jedinci bouchla galuska, ovšem tentokrát to končí obrovskou hromadou ve které končí smolař dne Dreamer. Mám mnohem více štěstí, přestože s kolem skáču do levé škarpy přes kterou pokračuji za čelem pelotonu. Po chvíli opět zpět. V Liptovskom Mikuláši je 40. stupňů a já cítím, že Huty budou moji konečnou s pelotonem. Pod kopcem jsem vyřízenej, nechutně ze mě lije, omotávku má nasáklou potem a ujíždí mi kdo může, včetně Doležalky. Vody moc už nemám a bufet je až nahoře. No jsem konečně tam, následuje sjezd a dole se tvoří docela nesooudá grupa. Před druhým bufetem konečně slušný kolotoč a hned dojíždíme pár jedinců. Na bufetu chci vodu a jonťák. Hažu do sebe meloun a beru zpět bidony. Byla tam docela

tlačeničky a tak jsem obsah bidonu nekontroloval a upaloval dál. Před Zakopanem dávám gel a když ho chci zapít, tak zjišťuji, že v bidonu mám na dně a v druhém nemám nic!!! No do prdele. Nevím co ta holka dělala, ale prostě mi vrátila skoro prázdný bidony. No viděl jsem tu dost doprovodných aut, tak snad bude někdo laskav a jeden bidon mi dá. Hodlám to řešit až za Zakopanem, protože průjezd městem to je slušný labyrint. Jenomže za Zakopanem se po autech slehla zem a tak se ptám ostatních jestli mi nedají alespoň cucnout. No buď nerozumí nebo mě chtějí, jako jedinice, který je v této skupině leader zabít. Vzpomínám na svůj první maraton v Beskydech před dvou let, kdy bylo taky šílené vedro. Jenže tam je to lepší organizace a jestli mě paměť, tak kvůli tomu vedru udělali bufet i na Soláni. Takdy máte dva bufety na 120 km. No Alena Mikšovská měla pravdu, když tvrdila, že je to organizačně závod na hovno. První dva brdky s grupou ještě ustojím, pak už to prostě nejde. Bolí mě hlava záda a je mi hrozné vedro. Nikde žádný koloniál, potok studánka, jen silnice a les. Na 160 km je silnice lehce vlhká po slabší přeháňce, jsem v takový krizi, že nejsem daleko jazykem lízat ten vlhký asfalt. Na 173 kilometrů konečně bufet. Jel jsem de facto 50 km na třetinku vody. Kontroluji, jestli mám bidony plné až po okraj a nacházů do sebe asi půlku melounu. Do cíle 25.km, jsem v hajzlu, těžce dehydrován a to že jsem konečně vypil asi litr vody už mě neprobere k nějakému výkonu. Do Tatranské Kotliny jedu s jedním Kolokramníkem, který musel po tom pádu měnit kolo a má naražený zápěstí. Poslední kilometry jsou už na dost mokré silnici po bouřce, kterou jsem ovšem při mé smůle nestihl. Konečně v cíli. Zde už vidím smutného Dreamera, který mi oznamuje novinu, že to nedojel. To asi také přitížilo mému žaludku a tak jsem se za kostelem lehce poblil. Naposled jsem zvrátil na Krušnotonu a dnes po těžké dehydrataci a neshodě gelů, melounů a jontáku v žaludku. Čas jsem zlepšil o 8 minut, ale skončil jsem až 139. Pak přijíždí naše hvězda Ivča. Ta jediná už může letos dokázat dát všem sedm maratonů a také ji to v cíli připomenu. Odpovídá stejně jako loni já. Že je tu hrozně těžký Krušnoton a já po loňské zkušenosti říkám, že Král je na psychiku. Věřím, že to dokáže, protože je na tom výborně. Jen škoda, že z největší pravděpodobností ji nebudu moc v cíli Krále, kdy jsou ty okamžiky nejsladší a nejhezčí pográtulovat, protože budu již Soldenu na Oetztaletu. Čeká mě velké semifinále a velké finále sezony. Krušnoton a Oetztalet. Formá je bídná, ale hlavně mě ničí vedro. Nezbyvá než doufat, že mi bude přát počasí. Vůbec bych se nezlobil, kdyby bylo jak na Mamutu či Engadinu. To jest teplota kolem deseti stupňů a dešť:DD

Strejda – Tatry v orange rezii

Svůj nejlepší čas v Tatrach jsem zajel v r.2006, a bylo to 7:01. Nu jo, ale zaprve to mne skoro celou cestu tahal Jura, za druhe jsme se nemuseli stavet na bufetech, pač měli jsme doprovodne auto a za treti byl jsem o 7 let mladsi. Tak si davam za cil 7:15. Třeba to vyjde.

Po Beskydy mi bylo jasne, ze na skupinu kolem Ivci v Kocot rezii nemam, predbezne jsme se dohodli s Yettim, ze ve dvou to zvladneme. Na startu zrejme mame stejny plan: natlacit se co nejvic dopredu, snazit se udrzet baliku co to pujde a pak se treba podari chytit i orange expressu a dojet s nim aspon pod Huty. Jedu pochopitelne na chvostu pelotonu, straslive to tam cuka, kazdou chvili brzdy a zase spurt. Netrva to dlouho a odpadavam jako prvni. A hned se ke mne pripojuje Lubos Kavalir, nas stary dobry znamy z marathonu. Yetti mizi nekde v dalce, ale ze zadu dojizdi nas slapkovsky balik. Nu krasa... Dneska se nejede takova cocka, jako na Beskydu a tak se v klidu zapojuji. Kapitan Kocot cas od casu pokrikuje, at se zvolni, at se nezrychluje pri stridani, tempo se usedne na prijatelne urovni. Zacina mne to bavit. Ivcu zatim schovavame, sily potrebuje posetrit na pozdeji.

Huty. Prelomovy okamzik. Ivca, Pedro, Quit a Mike najizdeji dopredu, Laco krici, at zvolneji, ze urcite dostanou krizu, a nebudou schopni takove tempo udrzet. Posadka se bouri. Kde se bere takova neduvěra v sily lidra?! Vzpouru podporuji, „Jedte, jedte, my to s Yettim a Lacem nejak zvladneme“. Ctyrice se nam vzdaluje, jedu sve tempo, na bufetu pockam na Laco a Yettiho. Strasidelny je to kopec, jižní svah, slunko pali. Polar mi nameril hrozivých 46 stupnu, pot ze mne uz nekape, ale tece z brady na ram proudem. Jen to vydrzet, pak bude cas ty tekutiny doplnit a orazit se. Ctyrka lidru se nam

kupodivu nevzdaluje, odstup je vicemene porad stejny. Pak se taky drobi. Az dorazim na bufet, Ivca s Pedrem zrovna ho opousteji. Zbytek skupiny uz na to nemá a cekaji na nas. Mam krizi. A chytaji mi krece. Zjevne dehydratace. Vim, ze další bufet bude po neclych 30 kilometrech, a davam si za úkol do te doby vyprázdnit oba bidony. Disciplina, disciplina a disciplina. Napít se kazdych 5 az 7 minut, kazdych 20 minut něco snist. Do Zakopaného se soustredím jen na tohle. A lepsi se to postupne. Ve skupine máme 5 slapek, Lubose Kavalira, Madara a Polku. Slusna sestava. Zacinám Lubosovi závidět, ze jede porad za tou Polkou, ma totiž krasny vyhled. Při nejkem stridani se zarazuji za ni. Jenze ona jednou necekane zabrzdí, jednou zaklickuje, a pred krásným vyhledem davam radsí prednost ošklivému zadku jednoho ze chlapu.

V Zakopanem uz je definitivne po krizi, jede se mi dobře, v kopcich udavam tempo. Ještě lip je na tom Mike, poodjizdi nam a uz nechce na vrcholku zvolnit a pockat na zbytek. Nevadi, tahneme to s Quitem. Dojizdíme vyzdimaneho Pedra. Ale v krizi je i Laco. A to v totální. Na poslednim bufetu ma dost velky zasek a tak resime, zda na nej budeme cekat. Nu jo, jenze pak prijde dlouhansky pozvolny sjezd, tam mu muzeme vyrazne pomoci. A tak rozhodnuti padlo: počkáme. Po cca 4 minutach je tady a upalujeme dolu co to jde. Na 184 kilometru prichazeji poslední dva kopce v tesnem sledu za sebou, tady uz nikdo nikomu prilis nepomuze, každý to musí vytrpet za sve. Pedro zustava s Lacem, zbytek jede, co muze. Mne taky docházejí sily, přemyslím, zda vystoupim a dojedu to v klidu. Quit kamaradsky mne podporuje a tahne a tahne a tahne. Nic se neda delat, porad musim jet na doraz. Priserne to boli, ale nakonec to zvladame. Po prujezdu kobercem jen sprostě nadávám, abych si trosku ulevil. Je tu celkem znudeny Dreamer se zlomenou brzdní pakou. Ale vzhledem k tomu, ze se dostal do hromadneho padu a nemá ani škrábanec, tak mel velke stesti. Quit odlozi cip a jede zpatky na trat, aby ještě pomohl Lacovi s Pedrem (pozdej se mi prizna, ze to malem neprezil, jak to bylo tezky). Laco je vyrizeny. V cíli zvraci, neda si ani jidlo a jede domu autem.

Az tam dorazime, lezi v posteli a trpi. Postupne ho ale z posteli vytahujeme, nutime se osprchovat a jit do hospody. Za par hodin uz je nazivu.

Tak za rok se zase tesim.

KRUŠNOTON

Dreamer – Spravedlivy Krusnoton 2012

Protoze zitra bych se k reportu nedokopal, jdu ho rychle sepsat ted, takže se omlouvam ze bude asi trochu kratsi a neco mozna vynecham :) Po nepovedenych Tatrach jsem si spravil chut na Posazavi takže bylo jasne ze pojedu i Krusnoton. Mohl jsem jet do Teplic uz v patek vecer a prespat u kamarada, ale byl jsem linej a tak jsem jel klasicky s Kolikacem v 4:30 rano. To jsem si rano vycital kdyz jsme jeli, prselo, a normalni lidi byli v posteli. Ale jak rika Kolikac, Krusnoton je jednou za rok a na co bychom v zime vzpominali?! Koukam na radar, srazky uz doznivaji, no ale mokro asi trochu bude. Prijezd v 6h, registrace, toaleta, vse v poklidu, driv jsem byl vzdy nervozni abych na nic nezapomnel, ted uz jsem se v tomhle dost zprofesionalizoval, aspon neco. Vyuzivám nabidky od Jiruse a díky chladnu a mokru si mazu nohy jeho hrejivkou, no asi to ideal napad nebyl ale o tom pozdeji :)

Start v 7h, z Elity letos vystridal Whirpool Vokrouhlik nebo Focus Znojmo, k tomu klasika Lawi a Kolokram, takže cokoliv do TOP20 bude uspech, TOP15 velky uspech, TOP10 splneni snu Dreamerova snu :) Jede se v poklidu i kdyz uvodni kopec se docela jede. Koukam ze mi tepy dneska moc nahoru nejdu, no asi tím nevyspanim, zimou atd. Ale jinak jsem v baliku v pohode, takže si dovolim luxus a spis jsem v zadni casti baliku. On to nikdo nevi neb jsem se nepochlubil, ale ve stredu jsem se byl rozjet na Giant Lize v Plzni, hodina prumerem 47kmh, tak jsem byl zvedavy jak me to "urychli" dneska

Na dalnicnim privadeci musim jit mocit, vypil jsem pul litru pul hodiny pred startem a je to znat. Nastesti stavi i cely balik. Pak je prvni vetsi kopec na Neznabohy, ale vse se jeste sjede takže peloton

ma pred Snežníkem kolem 60 lidí. Předtím je delší sjezd na hodně mokrou takže se cedím zase až na chvost kousek přede mnou Kolíkáč. Ale tentokrát se to vyplatilo, protože v jedné zatáčce se to v přední části pelotonu kácí a na zemi jsou asi 3-4 lidi, vidíme ležet Pavla Kudu, to zamrzí, vybavuje se mi má zkušenost z Tater. Pak se v Pelotonu jede hodně opatrně v každém sjezdu. Kopec na Snežník trhá Peloton, odjíždí max 20 lidí a jsem tam, přesně jako před rokem. Citím že sice tam jsem, ale nohy mi tak netahnou, ani tepy, max snad 185/m, přitom jindy 195, asi tou zimou. Po 2h porad jen málo upito z bidonu. Sjezd jedeme na mokrou opět opatrně, tak se mi to líbí. Naklerov opět v balíku, snažím se být lepe zasaty a docela se daří, už i jím něco málo. Adolfov a obávaný sjezd obohacený a rally závody. Tady mi to loni ujelo. Letos na mokrou ale úplně v pohodě, dole dokonce nejsem poslední ale někde v pulce skupiny, no super. Takže se svezu až do Krupky pod Komáři Vizku!

Silnice konečně osychají, vykukuje slunce, takže další dobrá zpráva. A je tu top kopec závodu. Asi tři lidi odpadají hned dole, TOP10 mi ujíždí, ale zformujeme se do šestice Hajzler, Soušek, Strapek, Benes, Holan a Zechmeister. O kus dál před námi jste dvojčka, tak uvidíme třeba jste někoho sjedeme. Sjezd do Dubí je nový, je to zkratka za Dlouhou Louku. Sjezd je úzký, mokry, větvičky, písek, listy, no dole vidíme Libora Janouška jak stojí s defektem (později se dozvíme že defekt měl Petr Zahradka). Jedeme dál na Cinovci poměrně komfortně stavíme, stihnou se vyčurat a doplnit do té doby 1 vypít bidon, to je dobrý skóre po 3h. Nohy porad tak nějak nejedeou jak by mohly, snažím se tedy víc jíst a snažím se z nohou dostat tu hřejivku. Někde v kopci odpadl M. Hajzler pry defekt.

Usek kolem přehrady Flaje moc zázivný není jedeme spolu najednou k nám do kopce dolitl M. Hajzler s autem, asi kdo umí ten umí. Usek kolem Přehrady projedeme a je tu sjezd přes Klíny úplně dolu. No nejlepší sjezdář jetu evidentně prave Hajzler a protože je převážně sucho, dost to pouští. Dole jsem poslední 3 jsou odjeti, přede mnou 2 z CT Weber a pak já sám. Nastší se tam objeví autobus přesně na usek který potřebuju a tak je dotáhnou. Ale zase trochu zbytečně spíče, no ale začíná stoupaní na Mnisek. Tady mám trosku krizíčku, opět geluju a víc piju, protože porad jsem nevpil ani 2 bidony. Ale zas se chce na zachod tak nevím :) v Noví vši se domlouváme že stavíme, já beru jen nakousnutý meloun (nevím kdo ho nakoušl je mi to jedno) a pomalu jedu, protože CT Weber stojí jste. Říkám si že ten jeden plný bidon by mohl stačit do konce, ale trochu jsem zapomněl že to je jste 70km do cíle a pitný deficit už mám a jen jej tlumí to že není horko :)

No a teď k tomu sjezdu, Trojka v celé s Hajzlerem to pouští, já vláju za nima, pak mě dojedou Weberi, předjedou a dole jsem opět poslední s dírou. Rovinu pak jedu 5min srot abych sjel Webery, a společně pak jedeme 5min srot abysme sjeli Hajzlera a spol, protože kluci se rozhodli že nám zkusí odjet. Nakonec proč ne, je to závod no ne? :))

Výsledek je že místo spolupráce jsme po 10min zase spolu a pro změnu další půlhodinu skoro nejedeme. Stavíme na třetí curání, opět mi přijde vhod. Dost se ale oteplilo, ale to jsem zjistil až teď doma z Garmina. Dole je 20-23 stupňů. Blíží se Lukov a mě opouští síly, tuším že je to pitím, ale místo abych prostě vypil co mám a pak někde nabral i za cenu že mi ujedou, tak jedu mechanicky na chvostu, už ani nestřídám. A pak nás dojede Libor Janoušek že jsme pry snad byli na obědě někde. Libor je proti nám někde jinde, jede moc vysoké tempo, zvláště když jsem dehydratovaný. Chvilu to zkusím, ale pak s ním odjede Stratek a Hajzler a my zastavíme ve 4. To vítám protože fakt bych to s Liborem nedal. Lukov bolí ale dá se vyjet, nicméně nahore se i naše skupina dělí na dvě dvojčky, zastavám vzadu s tím mladším od Weberu. Starsí se snaží na kolegu počkat, po sjezdu je skoro mámě, ale ten poslední noname kopec nám zas logicky ujíždějí. No mám nahore dost ale říkám si pohoda do cíle 10km z kopce. Jenže ono je to samozřejmě 20km a posledních 10 je spis mírně do kopce, takže trpím velice hodně a brzo to vzdávám že bysme to dali pod 8h, což by bylo i docela reálný. Ale konec se vleče, čas běží, já jsem na dne a nestřídám Weberovi a mám problém za ním uviset. Porad mám nedopít ten poslední bidon, zkusím si loknout a hele, ono to trosku pomáha. Mám sílu loknout asi jste 2x a to mi stáčí k tomu že se vrátí síla uviset Weberovi v haku. Takže už dopředu mu říkám že

spurtovat nebudu když odtáhl poslední 15km. A tak se i deje, dorazím do cíle. Proti lonsku nejsem tak vyřizenej jako před rokem, takže super! :)

Letosní Krušnoton byl velmi spravedlivý, kdo na co měl to asi i zájel. Já jsem spokojený, škoda toho nepítí v závěru asi mě to zas 1-2 místa a komfortnější dojetí stálo, objezd 240 km na 3 bidony je prostě málo byt pulku závodu bylo 10-15 stupňů. Tak zase za rok, Krušnoton se mi líbí, má prostě něco do sebe a zážitek se pod kůži! :)

Ivča – Krušnoton – 6-tý korálek v seriálu 53x11 :-)

S ohledem na nedělní odjezd na dovolenou jsem využila volného místa v autě Kolikáče a jela na závod na otočku. Ze závodu jsem měla velký respekt (tedy mezi námi obrovský strach), který jsem získala čtením loňských reportů, vyslechnutím povídaní historek a ujišťováním všech, že se závod nesmí podcenit. Odjížděla jsem s tím, že pojedou na jistotu, že bude důležité dojet. Spokojená budu s časem okolo 11 h (ve skrytu duše bych moc ráda 10:59, aby na začátku ta jedenáctka nebyla).

Sobotní ráno bylo dost hnusné. Dreamer by nejraději otočil Kolikáče směrem ku Praze a celou cestu sledoval radar, kdy přestane pršet ;-). Na štěstí vlna šla od Teplic, tak v Teplicích nebylo tak jako celou cestu na dálnici, ale bylo přece jen mokro a poměrně chladno.

Na startu se zdravím s Hankou Doležalovou, Lenkou Bartošovou, Strejdou, Lacem, Fousáčem a dalšími. Od startu jedu volněji na jistotu, tak aby zůstala skupinka výše jmenovaných pohromadě. Nad Teplicemi se formuje početnější skupina, ve které je Strejda, Fousáč, Lenka, Kotlářovi, kupa dalších ale Laco chybí. Jede se opatrně a tak si nás Laco sjíždí. Z celé skupiny je cítit obava, jak to dnes dopadne. Na špici se nejvíce pohybuje Strejda, kterého nikdo nestřídá, tak je mi ho líto a snažím se mu pomoci a střídat špice s ním. Nikdo jiný se moc nezapojuje. Hlavou mi probíhá myšlenka, zda toho nebudu později litovat, ale jede se mi dobře, tak jedeme vstříc trase maratonu. Ve stoupáních se cítím dobře a jedu většinou v čele skupiny. Na kopci se sjedeme a jedeme dál. Takto to fungovalo v Neznabozích i na Sněžníku. Říkám si, že takto by se to ujet nechalo dobře. Stále sleduji mezičasy a vypadá to, že čas okolo 11 h by mohl být reálný. Zlom přichází při stoupání na Nakléřov. Zase jedu svoje úsporné tempo, ale při ohlédnutí na kopci, jsem zjistila, že jsme zůstali v 5 (já, Kotlářovi a dva další závodníci). Trochu mi je líto, že jsem skupině A zase frnkla, ale je taková zima, že nemůžu čekat. Klepala jsem se jako ratlík a ani v kopcích jsem se nezahřála. (před startem jsem prováhala výběr oblečení a vestu si nechala v autě). Jedou ve velké skupině, tak se snad zlobit nebudou a já se svezu s Kotlářovými. Během cesty probíhá debata, jak poznáme, že máme za zadkem sběrák. Všechny ujišťuji, že máme 45 min rezervu. Kotlářovi na tuto informaci reagují zmírněním tempa, což mě překvapuje a jedeme dál ve 3. V Krupce se mícháme do balíků střední a krátké trati a Kotlářům tento hák dopomáhá nás opět dotáhnout. Přichází další z 5 avizovaných stoupání (délka 5,7 km; průměrné stoupání 9%; max sklon 16%). Pětá Kotlářová se pustila do stoupání nebojácně. Za chvíli se ptá na parametry kopce, když slyší, co nás čeká, volí úsporné tempo a posílá mě dál.

Všechny 3 nejobávanější kopce se mi jedou moc dobře. Mám z toho velkou radost. Na závod mám půjčená lehká kola a moc si libuji v těch prudkých pasážích, jak je mnohem jednodušší kola ve stoje roztočit. Na mých už to bývá boj na morál, ale tady jako bych měla o převod víc moc moc děkuji. Ušetřilo mi to moc sil.

Před Komárkou mě předjíždí grupa Saxo bank, která jede některou z kratších tras a v kopci jedou kecací tempo. Trochu se kousnu, aby mi neujeli a pod Komárku mě svezli. Na Cínovec už jim nestačím. Trochu s tímto pozvolným stoupáním bojuji a snažím se trpělivě jet dál a dál. Dostávám neuvěřitelný hlad a tak z kapes vyjímám úplně vše. A hle hned se jede lépe, když je natankováno ;-). Na konci se kopec trochu utahuje a já jakoby získala další sílu a ještě před vrcholem předjíždím pár borců před sebou. Od bufetu jedu sama. Je mi dost zima, před sebou nikdo a za mnou také ne. Takto jedu až na Mníšek. Mám trochu psychickou krizi a děsí mě představa přejezdu do Středohoří takto na samotku s tělem zmrzlým. Hlavu zabavuji vymýšlením reportu a výzvy šlapkovských závodčáků, zda

by si do další sezony nechtěli dát předsevzetí a vyplnit mezeru mezi skupinou A a draky jako je Kolikáč, Dreamer, Kapr, ..., . Při sjezdu do Litvínova se začíná oteplovat. V Litvínově se zdravím s Kolikáčem a trpělivě šlapu na Mníšek. Serpentina mě baví a povzbuzena skalpy dalších závodníků, které nechávám za sebou, jsem nahoře coby dup . Nahoře na mě počkal jeden z německy mluvících závodníků, se kterým jedu na 4.buřet. Jupí sjezd do Litvínova (už z půjčených kol nemám takový respekt a sjezd si užívám). V Litvínově se přidává ještě jeden chlapík ze střední a tak mám radost, že rovinatou část pojedeme ve 3. Chlapi to nešetří a jedeme jako o život. Nejprve střídáme pravidelně všichni, ale 15 km před 5. buřetem už toho mám dost a s omluvou už jen visím v jejich háku, i tak to bolí, ale vystoupit by bolelo víc. Nedá se svítit. Na 5. buřetu chlapíci nestaví, ale já vidím už z dálky dresy CK Záluží. Kluci byli hodní a počkali. Celé Středohoří jsem se za nimi schovávala a kluci trpělivě v každém kopci čekali. Přiznám se, že ta stíhačí jízda přes Litvínov mi sebrala tolik sil, že do kopců sotva motám nohama. Po rovinách jede Mirek výborně a mě se daří jeho tempo uviset. „Kluci moc děkuji“. Cílem projíždíme společně a na časomíře klaplo právě 10 h. O hodinu méně než jsem plánovala. Kromě pár posledních km se mi jelo super. Mám obrovskou radost.

Jupí mám za sebou další maraton. Poslední 4 v řadě jsem si opravdu užila. Mám radost, že se mi podařilo zlomit strach z dlouhých kopců a místo obav z nich mám z nich radost. Moc děkuji všem, kteří mi jakkoliv pomáhají (psychickou podporou, důvěrou, radami, trpělivostí, ...) MOOOOC DĚKUJIIIIIIIIIII

Kolikáč – Životní pecka

Přestupem do staříků se mi letos předstartovní maratonské plány smrskly jen do sledování startovní listiny, kdo jede v mé kategorii. Takže neplánuji nějaký čas, pod který se chci dostat, v průběhu závodu se prostě musím pokusit jet v tom správném pořadí . A Krušnoton vypadal docela zajímavě, Prokeš a Strapek jsou pro mě nedostižní, ostatní soupeři byli tak výkonnostně okolo mě anebo je neznám a mohou jen nepříjemně překvapit. Samozřejmě i ti co se přihlásí až těsně před startem. Ale ta pódiová naděje pro mě povyšuje letos závody o další level výše. Přemýšlel jsem i o Quitově výzvě na pomoc Ivče, že jsem tak trochu sobec, určitě by si zasloužila nějakého domestika, ale vše jsem nakonec nechal na průběh závodu, třeba zafunguje vyšší moc, defekt apod. a Ivče pomohu.

Ranní počasí připomínalo 1. ročník, našťastí před startem přestalo pršet, ale silnice pěkně nahazovala . Vestu, návleky na ruce, narvat zadní kapsy a jde se na to. Hned po startu se jede docela svižně a první kopec na okraji Teplic pěkně rozevře plicní sklípky, až mě to děsí, jak se mi jede blbě, ale i ostatní potvrzují, že se za to docela vzalo. Pak klid před bouří, na hlavní se dokonce hromadně močí, i když je nás stále kolem 50 lidí, Mišutka jde do úniku, ale před trychtýřem Neznabohy je to zase všechno po kupě.

První vážnější kopec, Neznabohy, cpu se co nejvíce dopředu, úzká silnice tomu moc nepřidává, o kolize není nouze, jsem tam, i když se jede znovu docela zhurta, pokračuji s čelem, ale již je nás tak kolem 30 kusů. Sjezd do Jílového, silnice oslintaná, jedu se šíleným respektem, což není moc dobré, ale na hlavní si to nakonec sježu, natlačit do sebe trochu gelu, donutit se napít, je stále docela zima. Ajajaj, před odbočkou na Sněžník asi 5 borců letí k zemi a mezi nimi i Indián alias Pavel Kuda, safra toho jsem se chtěl udržet . To se nemělo stát, stále to budu vidět před sebou v dalších sjezdech letošního Krušnotona a to ve spojení s mými sjezdařskými schopnostmi není moc dobrá skutečnost.

Sněžník, hned odspodu řemeslo, Jirus zůstává za mnou, chvíli ještě pokračuji s hlavní skupinou, která se smrskla tak na 20 lidí, ale při představě dalších málem 200km si vystupuji, spojuji se s Jirusem, je tu i Robert Skřeček (KC Brno), jo, tady již musím vydržet. Gumujeme se nahoru, čelo stále na dohled a teď vysypali "bráchu" (Milan Sýkora). Konečně nahoře, je nás asi 6, a pravidelným střídáním si stříkáme do tlam a blížíme se k 1. buřetu. No moc se to nepovedlo, nějak nebyli připraveni, že něco chceme chytout za jízdy, takže ještě že mám svůj banán. Rychlý mokřý sjezd od Libouchec, vlaju na konci, chvílema již pěkná díra, ale na hlavní docvaknu kluky, ze zadu ještě přílitně veterán nad 50let

Kronich a dalších pár lidí, ale jsou tu i dva borci z Focusu, kteří mají snahu sjet čelo, které je znovu na dohled. Jedeme za nimi pekelnou kaši, ty wogo, to nemůžeme dlouho vydržet, až odbočka na další stoupání je umravňuje, ale pár lidí jsme utrhli, včetně Kronicha.

Nakléřov, již jsem se trochu srovnal, ale stále mi připadá, že jedeme šílené tempo, které odnesu křečemi, můj tempomat Jirus začal řídit a odjíždí mi, naskakuje i myšlenka svěsit nohy a jet si svoje, ale i přítomnost bráchy mě trochu nabuzuje. Blíží se finále Nakléřova, ta hnusná dvouciferně procentovitá zatačka, nějak jsem se zakecal s bráchou a naskočila pěkná mezera. Již se to narovnal, ale protivítr nám hodně znesnadňuje návrat do skupiny, jde to hodně ztěžka, táhnu Milana, moc se mu střídát nechce, má svoji obvyklou depku, jestli to má prý zapotřebí, ale já ho hecuji, potřebujeme ho, dokáže jet tempo. Jsme zpět, uff, docela mě to nakoplo, od této chvíle se to nějak zlomilo a začíná mě to bavit. Do Adolfova je to ještě pěkný opruz, houpe se to po rozbitém asfaltu, dvojka z Focusu se záhadně vytratila, smolař Víťa Novák spravuje defekt a před sjezdem do Telnice ještě zdravím u příkopu stojícího Tomáš Čera. Ve sjezdu zase ztrácím, je stále mokro, v tretrách čvachtá, ale naštěstí obloha se projasňuje a neprší. Bohužel teplota se mění každými nastoupanými metry, nahore je to dost o revma, ta nahá kolena. Zase jsem si to na rovině docvakl, Robert Skřeček se jen tak tak vyhýbá jámě na mamuty na silnici a Milan si o něj lízne, naštěstí vše ustává, ale pro jeho pochmurnou náladu je to další zásek.

Krupka, bohudík Jirus trochu povadnul, jede pro mě snesitelné tempo, za to Robert Skřeček se s tím nemaluje a pomalu nám začíná mizet. Šílený náměstí, kde bych tedy opravdu nechtěl bydlet, to když vykročíte v zimě z domu, tak vás najdou hned někde dole, jak se sklouznete z té hory. Lámeme to jen silou vůle, i Milan trochu odskočil, takže jsme jen ve čtyřech, jak se sklon trochu narovná, tak se dokonce kocháme panoramaty, je to až k neuvěření, že tam dole jsme před chvílí jeli. Zezadu si nás doskočil někdo z Koloshopu a hlásí, že následující sjezd je dost o ústa, že to tady dobře zná a že nám bude dělat průvodce. Ani se tomu nebráníme, věřím, že se pojedje trochu opatrněji, ale zase se jede pro mě vražda, zase nestíhám, a po chvíli si to již štrikuji dolů sám, grupa je fuč. S tímto musím něco udělat, jak já ty sjezdy neumím. Cesta úzká a mokrá, chvílemi i naplaveniny, do zataček vůbec není vidět, sluneční brýle nejsou tou ideální volbou do šera lesa, navíc náš průvodce z Koloshopu defektil a poskakuje s kolem na rameni dolů. Konečně domy a jsem v Dubí, ostrá pravá, kterou vůbec nečekám, a tak řetěz jen vzlyká při mém šíleném šaltrování. Stojí tu Líba Janoušek u svého mechanického, moje grupa má náskok asi 100 metrů, já jen zvolna točím, čekám na motorku Líbu, s ním si svoje kumpány doskočím jedna dvě.

Šplháme se na Cínovec po hlavní silnici, žádný vražedný sklon, ale široká, neustále se zvedající magistrála, Líba je tu, prohodíme pár slov o tom, že on neměl žádný defekt, že defektil Zahrada a Líba mu dal svoje kolo. No mít tak formu na to uviset Líbu, to by byla věc, představuji si, že jsme někde v našem oblíbeném Posázaví a magnetizují jeho zadní kolo... Naši skupinu jsme dolítli, kluci taky chytli háček, ale asi po 3 minutách je vymalováno, na to prostě nemáme Brácha ještě drží, my jsme zůstali zase ve čtyřech a svým tempem ukrajujeme kousek po kousku. Pod Cínovcem ďábelský kotol od fanynek Krušnotona, megafony do nás hučí bojové pokřiky, no to je famózní záležitost a doping!

Cínovec dobit, blíží se bufet, na kterém chceme zastavit, dvě housky, koláčky a jede se dál a hele Milan je tu taky, tak on hodoval pěkně na bufetu. Předjíždí nás nějaké auto a hlásí, že za chvíli tu máme čelo krátké trasy, tak to je ve správném místě, okolo přehrady Fláje bychom se mohli s nimi pěkně sklouznout. A je to tady, hukot galusek, plášťů a cvrlikajících ořechů, naposled se napít a zavěsit se nakonec. A do háje, Jirus chytá křeč, řve bolestí, ale obdivuhodným způsobem drží furt krok, párkrát ho ještě postrčíme, aby zůstal s námi, byla by ho velká škoda. Najíždím si do předních pozic na pokec s Kaprem, jak mi schází ta přítomnost našeho dresu na dlouhé trati někde okolo mě, vedle Kapra nasávám oranžový oheň do srdce do dalšího boje, prohodíme pár slov a pak se zase soustředím, jízda v tomhle rychlovlaku chyby neopouští.

Fláje, krásný výhled na modrou hladinu přehrady, ale blíží se delší kopec a to je pro nás dlouhotrasaře konečná, přece jenom máme o pár kilometrů více v nohách a nejsme schopni akceptovat nastolené tempo. Zůstali jsme ve stejném složení jako před Cínovcem, Vít a Novák ještě vydržel chvíli s nimi a zmizel nám pak z dohledu. Ale klid netrvá dlouho, je tu druhá grupa z krátké, dresy BMC na čele, včetně Vitase či Dixe, no taky nebudeme váhat a úspěšně hákujeme. Teď se zase jede mírně zvlněným terénem, tak není problém se jich udržet. A v malých magnetech, kde chytну někdy malou díru, tak je za mnou dobrá duše ze Sweepcycling se svým zadním přítlakem. Díky! No není to moc fair play, tyto hákovací epizody, cítím se i trochu provinile vůči těm, co si to museli odmakat sami, ale myslím, že kdyby byly na našem místě a ve stejné situaci, že to taky zkusí. Ono ten hák stejně není úplně zadarmo, a bylo to vždy jen na malou chvíli, protože rozdělení tras je tu, krátká po hřebeni, dlouhá pěkně šupem do Litvínova dlouhatánským sjezdem. Silnice oschla, trochu jsem ztratil respektu, a tak dole na kruháku nemusím pracně sjíždět kluky, jedeme teď ve čtyřech lidech (Milan, Jirus, + 1), jeden borec měl defekt u Fláji.

Houpeme se Litvínovem, mám dokonce čas pozorovat vybydlené paneláky, tak teď jedeme pěkný výlet . A i kopec na Mníšek se jede v rozumném tempu, spíše jsme ho prokecali, nahoře dokonce hromadně močíme a blížíme se k dalšímu bufetu. K němu ještě vede nepříjemný brdek, který se mi jede navýsost dobře, na rozdíl od Jiruse, který odhání asi křečovou vílu, ale vím, že on je šílený bojovník a na bufetu si nás dolítne. A bufet je to přenádherný, skvělá a milá obsluha nás zve na palačinky a jiné dobroty. Škoda, že spěcháme do cíle, tady by se strávilo mnohem více času . Před sjezdem zkouším trochu poodjet, ať mám náskok, ale kluci mě v půlce doráží a jdou přese mne. Znovu se pohoupat Litvínovem, tady úřaduje Milan a jeho dlouhá špice, ale pak svorně točíme všichni dohromady, v protisměru mávám na duo Záluží, které se veze asi 5-ti členné grupě a kousek za nimi osamocená naše hvězda Ivča, no tak to jede skvěle!

Přichází trochu nezáživný úsek na Braňany, ale ten nám je po chvíli zpestřen čelem střední trasy, a hele ono se v ní vezou nějací borci z dlouhé, včetně Kronicha. Tak to je mazec, tempo se navýšilo řádově o 5-10km/h., úřadují tu mladíci z Favoritu Brno a kluci z Focusu, za nimi mechaničáky s přísnými trenéry. Toto nesmím pustit, pod Lukov musím s nimi, nohy jedou, křeče jsem dnes někam zahnal hodně daleko, musím, musím! Bufet jsme prolitli a následný brdek začíná prosívat dlouhou od střední, a světe div se, já tam furt jsem! Jirus, Kronich už vycouvali, já tam plápolám s bráchou a ještě s jedním z dlouhé. A jde to, to je zážitek po 200km takový let. Dolítli jsme si i samotáře Roberta Skřečka, který ale nechytil háček.

Lukov je tu, z mechaničáku Favoritu se ozývá teď, teď, kluci nastupují a to je pro mne konečná, Lukov je pěkně nakloněný a již nejsem schopen takového nástupu. Milan ještě chvíli s nimi vydrží a mizí mi, já začínám svůj osamocený boj na posledních 30km. Tak já jedu na samotku, ty wogo, to já vůbec přeci neumím, to není moje parketa. Ale tam v dáli v myslí hoří malý plamínek naděje, že možná jedu o pódium na nejdelší trase Krušnotona, a tak musím, musím! Lukov jsem vyškrábal, občas se ohlédnu, ale za mnou liduprázdno, sjíždím do Milešova a poslední kopec je tu. Jede se mi skvěle, jak by řekl Malina, nohy jako z nebes ... Je mi ale jasné, že se sám již tolik nezmáčknu a nevyhecují, jako ti za mnou, co třeba jedou ve skupině. Ale užívám si to, okolo tratě i pár diváků, co skvěle fandí a i znovu holčiny s megafonem, to je kotel!

Konečně sjezd, slunce vše ozařuje do bronzova a já se blížím do Teplic, začínám tomu věřit, že mě již nesjedou, ale nějak jsem zapomněl, že před Teplicemi nás pořadatelé ještě potrápí několika vesnicemi, kde jsou i brdky a hlavně protivítr. Vzpomínám na Kapra, ten skvělý časovkář, by za to teď vzal a nebylo by co řešit, ale já se začínám pěkně plácet, neschopen nějakého rozumného tempa, průběžně se otáčím a asi 10km před cílem si ještě ten nahoře pro mě přichystal neskutečné a nezapomenutelné finále. Grupa je tu, další mladíci ze střední, ale hlavně v háku za nimi Robert Skřeček a Pavel Sucharda z KC Brno !!! No do háje, Pavlis, můj soupeř nad 40-let, celý závod jsem o něm nevěděl, a těsně před cílem je tu a vypadá hodně bojovně, určitě ví, že jedeme o pódium. Co teď? Vůbec si

nevěřím do spurtu, a tak se snažím skákat do úniků, které zkouší kluci ze střední, ale vše marné, do Teplic vjíždíme pohromadě asi v 10-ti lidech.

Kruhák, odbočka doprava ke stadionu, Pavlis za to bere a je asi 10 metrů přede mnou. Když si začnu říkat, je to ztracené, tak do mě vstupuje nějaká zázračná síla, pomalu se přibližuji k Pavlisovi, již vidím zúžení před cílovou bránou, jdu ze sedla, jde to, Pavlis je na dotek, ještě vydrž, koberec, jdu před Pavlise, jen slyším jeho sprosté kletí, je to tam! Z hrdla se mi vydere vítězný ryk, do teď nechápu, jak jsem to dokázal, ale prostě se to povedlo! V cíli si gratulujeme, Pavlis sportovně podává ruku, já tomu nemůžu stále uvěřit, říkám mu, že budeme určitě oba pod pódiem, ale při cestě do sprchy to vidím černé na bílém, Robert Sýkora 3. v kategorii. Skvělý okamžik, parádní životní pecka, kvůli tomu to všechno stálo za to, ty nekonečné kilometry v Polabí, Ještěd, Rytířov, Litoměřice, Děčín, Zlatáček, Koloděje, běží mě v mysli celá letošní sezóna... Šlapky díky za ni, bez Vás bych to nedal!

A jsou tu další skvělé okamžiky letošního Krušnohorského maratónu, zlatá Ivča dojíždí obklopena domestiky z CK Záluží, Kapr bere stříbro, Strejda dojíždí s Lenkou, Laco, Fousáč, Pantáta po kupě, a červenou lucernu přivezl mistr Kolbaba. To jsou Ti největší hrdinové největšího maratónu u nás!

Mírek – Defekt? Co to je? Neznám, nikdy jsem ho neměl.

Krušnohorský- tak zase po roce. Doufal jsem že to dopadne líp jak loni, kdy jsem defektlil na 10.km a všechno mi to ujelo. Na startu mokro, nevlídno, úvodní kopec se jede celkem svižně, ale bez problémů jsem tam, další kilometry byla spíš turistika. Vezu se na chvostu, až na 20.km v tom magnetu kolem dálnice si najíždím dopředu a jedu kolem 15. fleku, kdyby někdo začal nastupovat, tak aby se bylo kam propadat. Nic takového se nekoná a tak sjíždíme pod první vážnější kopec, Neznabohy. 2km průměrem 9%, jak se dalo čekat, tak nahoře mám 100m díru a mohu balíku s Kolíkáčem na konci jenom zamávat. Sjíždět to nemá cenu, stejně bude hnusnej sjezd do Jílového a hned pak stoupání a Sněžník, kde by mně stejně okamžitě odpárali.

Dává se nás dohromady asi 15, je tu ze známých tváří Mišutka a Radim Skála. Na Sněžník na můj vkus jedeme nějak svižně, hlavně Mišutka řadí vepředu, já jakmile se to zvedne přes 10%, tak trochu couvám, ale bez problémů si pak dojíždím zpátky, když to má jen kolem 5%. Tak přejíždíme Sněžník a Nakléřov a blížíme se na 90.km ke Komárce, ze které mám dneska strach. Přejet tenhle kopec, tak pak bych si už věřil, že se skupinou dojedu až do cíle. Na začátku docela trpím, ale výraznější ztrátu nechytám a od půlky kopce si to kontroloju. Nahoře jsem spokojený, že jsem to přežil, ale hned na začátku sjezdu do Dubí mám defekt předku. Rychle měním, ještě hmatem rychle kontroloju plášť, jestli tam není něco zabodlého a pak jedu dolů.

V Dubí ovšem přední kolo zase prázdné. Podél hlavní na Cínovec pár lidí taky mění, nejsem sám. Pořádně kontroloju plášť, teď už mi nic neuteče a opravdu je tam zaseklá malá ocelová špona, která ani nejde ven. Když ji konečně vydoluju a namontuju druhou duši, tak můžu pokračovat dál. V kopci se chytám skupiny ze střední, kde jede Jura, sice na mně jedou docela ostře, ale nahoru s nima vyjíždím. Pak ale musím stejně stavět na bufetu a ujíždí mi. Tak se alespoň pořádně nacpu a pokračuju dál.

Po kilometru pro změnu prázdný zadek. To už kolo letí do příkopu a pěší turisté okolo se ptají, jestli mi můžou nějak pomoci i Třetí duši už samozřejmě nemám a tak lepím. Jen co připlácnu záplatu, tak je tu Míra. „Máš duši?“ ptám se. „No jasně, mám dvě!“ Takže zkouším jeho duši trochu nafouknout, aby chytla tvar a mohl jsem jí dát do ráfku. Nějak se to nedaří, Míra pochybuje o mojí pumpičce, tou to ale nebude, už je dneska prověřená. Zkoušíme jeho druhou duši, taky nejde nafouknout a na ní i vidím místo, kde se prodřela v brašničce. No nic, během revize kvality jeho náhradních duší už záplata na mojí duši krásně zaschla a tak ji můžeme namontovat a společně pokračujeme dál.

Na Fláje se pak vezeme za slušně jedoucí trojicí z Vetas Kralupy ze střední trasy. Na bufetu nám ale ujíždí, protože jsem tam objevil palačinky. Takže dál jenom s Mírou, občas se za nás někdo chytne a sjíždíme krásným sjezdem do Litvínova. Ve stoupání na Mníšek nadávám na skřípající řetěz, ten Shimano olej stojí za prd, ani nepršelo a stejně se vyplavil. Míra: „A proč něco neřekneš? Mám

olejíček!“ A opravdu vyndává miniaturní balení. Mažu řetěz a spokojený pokračuju dál. Po předchozí akci s jeho dušema si mně zase udobřil. Mníšek i kopec v Nové Vsi zdoláváme v klídku, známe to z loňska a na bufetu se zase láduju palačinkami. Ještě si nechávám dofouknout kola a opět nádherným sjezdem padáme do Jiřetína.

Přes Litvínov trochu stoupání, ale za Lomem padáme s větrem v zádech až pod Mirošovice. Tady se zase začíná stoupat. Na bufetu se zase sháním po palačinkách, ale smůla, před čtvrt hodinou se dojedly, takže dávám pro změnu koláček. Akorát doráží grupa s Ivčou, tak chvilku čekáme a až do cíle jí děláme domestiky. Lukov ani kopec z Milešova dneska nebolí, spíš se kochám pohledem na sluncem krásně nasvícenou Milešovku a tak za Hostomicema můžeme nasadit svižné tempo a doletět až do cíle. Samozřejmě nespurtujeme a užíváme si dojezd do cíle všichni tři bok po boku.

Třetí Krušnoton tedy zdolán, ale kvůli technickým problémům opět jen dojezd do cíle bez závodních ambicí, tak snad za rok se to konečně povede na 100%. Čas 10:00:15 (pod těch 10 to ale šlo dát, na to jsme měli), čas jízdy 9:09. Nastoupáno slušných 4430m. Pořadatelům velké díky, super zajištění, atmosféra, moc jsem si ten den užil.

Strejda – Krušnoton s Lenkou

Letos před Krušnotonem poprvé vyzkouším fintu, co znam z knížky Chrise Carmichaela. Tri dni před závodem si dat veeeeelmi dlouhy trenink v primerených intenzitách, a pak uz se jen tak trosku udržovat, na hodku denne si vyjet protocit nohy. A soucastne testoviny, ryze, brambory. Zrovna prislo vhod, ze kamaradi naplanovali Zlatak. Ten se mi jel nejak podezrele dobre, a tak i na Krušnotona si zacinam verit.

Zacina se to vždy důkladným planováním. Musím odhadnout čas, potřebný ke zdolání trasy. Naš lonsky vysledek nemohu považovat za referenci, ve druhé pulce jsme totiž hodně ztratili. Ale letos bych mohl zkusit uviset Lence. Loni v její podání to bylo 11:34. Trasu nam slibili o 10 km kratši a prevyseni o 200 m nizsi. (nakonec tech -10 km opravdu bylo, ale prevyseni spadlo jen o 105 m). A pokud poradne makneme a dobře se zadari a nepotkame technicke problémy, pak teoreticky by pod 11 hodin to vyjit mohlo, a to nahlasuji jako cil. Priznam se, ze hned na startu vnitřne pocitam s tím, ze dneska nebudu brat ohled na skupinu A a budu se snazit maximálně držet Lenky. Proste citim formu a pak bych si třeba i vycital, kdybych to aspon jednou nezkusil.

Odstartovano. Zacatek nepochopitelne rychle, v prvni kopecku proste nemam sancí uviset. Poodjizdeji mi uplne vsechny. Pak se ale zvolnuje, dojizdim skupinu a pomalu se zapojuji do stridani. Vůbec se nekoukam dozadu, takže ani nevím koho tu máme, kde odpadl Kolbaba a kde jsme ztratili Fousace, jak se citi Kocot, a ani to, ze Pantata ma defekt. Jen kontroluji, ze Ivca, Lenka a Petra jsou tady a podle toho jedu.

Cca dve hodiny to jde, skupina je relativne velika. Pak ale Ivcu to zrejme prestava bavit, vyjizdi na celo a zvysuje tempo. To uz si s Lenkou usoudime, ze je na case vystupit. Zacatek byl dobry, ale dal uz to potahneme ve dvou. A hele, je tu i Laco, a říká, ze je na mne nastvany, ze to jedu moc rychle a on nestaci. Ještě sjedeme spolu ve trech do Krupky, ale ve vyjezdu na Komarku uz Laco definitivne ztracime.

Ve stoupani na Cinovec se Lenka docela trapi, tak ji nabízím šlehu, co jsem si přibalil pro pripad kizi. Dík, ale ma vlastní a tu si na bufetu dava. A zase ji to jede jako hodinky. Na hřebenu je docela kosa, ale aspon se neprehrivam v kopich. Porad porovnavam cas na kontrolnich bodech s nasim loňským a nekde v okoli Flaje zacina byt jasne, ze tech 11 hodin by mohlo vyjit. Obcas se kolem nas projede někdo z kratke nebo stredni trati, ale zachytit se nedari, prece mají o dost vic sil.

Ve stoupani na Mnisek prichazi krize na mne. Nechci si to pripustit, snazim se jet, co se da. Na bufetu si taky davam šlehu. Ani nevím, jestli zabrala, ale porad jedeme a naskok oproti lonsku se porad pomalu zvysuje. Jen Lenka taha cim dal castej, musim si schovávat. Nebyt ji tady, uz bych vyrazne zvolnil. Ale ted proste tyhle myslenky odháním pryč a slapu. Stredohori mi letos neprijde tak tezke

jako loni, až na poslední dva kopce, ty jsem tvrdě protřpel. V Lukove Lenka mi poodjízdi, využívám toho, že mne nevidí a na chvíli sežmám z kola a jdu pesky. Fuj, to je ostuda :(.

Na vrcholku posledního kopce nad Kostomlaty mne zasyčí přední kolo. Ale jen tak decentně. Tmel, který tam mám, to utesní a plastovka jen tak trosku zmekne, ale ani moc nebortí. A tak jedeme dál bez zastavení.

Ještě něco málo vydržet a jsme v cíli. Čas 10:47. U mne zlepšení 70 minut, pro Lenku přes 45. Prostě ve dvou se to táhne líp. Lenko, díky moc za spolupráci a že jsi mne donutila bojovat až do konce.

vyzobano z mytreneek:

zahradnik

53x11 Krušnoton - vše začíná vstáváním ve 3:15, cestou autem v lijáku a startem na mokru v 11°C. Pod Komárku se v podstatě nic nedělo - jen jeden větší pád, kopce sice svižně, ale žádné doraz, nikdo neodjížděl a tak nás do Krupky přijelo pod kopec cca 25. V Krupce jsme se ve 3 z týmu naskládali na špici a rozjeli do kopce peklo, které skupinu totálně rozsekalo. Jelo se mi dobře tak jsem jel hned za Forestem a v nejprudší části i nastoupil a poodjel. Zůstali jsme tak jen ve 3 - já, F a Vokrouhlík, za námi dvojice Svobodák a Hebík. Za nástup jsem ale zaplatil 2 km před vrcholem, kdy jsem musel zvolnit a chytil se až Svobodáka a Hebíka. Vokr nechtěl F tahat tak jsme se nakonec za vrcholem sjeli do 5 členné skupiny. Následoval nový lesní sjezd kam bohužel nevpustili mechaničáky. Ve sjezdu nás doráží kamikadze Líba, takže rázem jsme 3 z týmu v čelní 6 členné skupině. V ten moment mám bohužel v nájezdu na hlavní na Cínovec defekt zadku. Mechaničák dlouho nikde (to netuším, že jej za námi vůbec nepustili). Čelo mi odjíždí, ale nakonec se vrací Líba a dává mi své zadní kolo - Líbo díky!!! Ztráta byla ale už cca 2-3 min. V kopci na Cínovec jsem posbíral ještě 2 lidi hned za čelem, ale dojet se mi je už nepodařilo. Jeli jsme ve 2 pak ve 3 cca 4 min za čelem. Na Mníšku na mě přichází trošku krize, ale bageta s marmeládou zabrala a pak už dobrý. Po 200 km se pak začínám cítit až nepochopitelně dobře, a tak v předposledním kopci Lukov, 30 km před cílem, odjíždím 2 spolubojovníkům a jedu celkem šrot až do cíle. Ještě mi na posledním kopci hlásí že přede mnou je 1,5 min Svobodák, tak se mačkám co to jde, ale ví o mě, a tak se asi mačká a v cíli je to už přes 2 min. Posledních 10 km bylo proti větru nekonečných. V cíli totálně vymleto, nejsem schopnej ničeho. Vyhrál Vokr před F, 9 min za nimi Hebík, 9,30 Svobodák. Škoda toho defektu, ale i tak s výkonem spokojenost. V celkovém hodnocení Superprestige tedy zůstávám 2. za Svobodákem. Líba alias Ch.A. Sorensen po dlouhém čekání na rezervu nakonec vybojoval neuvěřitelné 11. místo

jirus

Křeče, to je motto letošního Krušnotonu. Ze začátku až překvapivě dobrý, Na Sněžník nám čelo odjelo, ale to jsem čekal a jelo se mi dobře, nahoře jsem i čekal, abych nejel sám. Pak dobrý až na Cínovec. Jak jsem se najedl nebo co, tak nastoupili křeče, zrovna ve chvíli, kdy nás předjíždělo čelo krátký trasy, svezli jsme se s nima pod první příští kopec. Já jen díky Kolíkáčovi a Hadovi (díky kluci), který mě museli trochu popostrčit, protože jsem nemoh pořádně zabrat. Pak už jsem s křečema bojoval až do cíle. Vždy se to na chvíli zlepšilo, aby to pak udeřilo s o to větší silou. Na cca 200 km jsem to zabalil a nechal si to ujet, protože už to nešlo dál. Těch 40 km jsem jel svým tempem a tak se to dalo ukočírovat.

time1

K-TON. Vůbec se mi nechce. První 2,5 hodiny přemýšlím, proč to dělám. Na komárku odjíždím s Vokrem, ale nechce jet, tak čekáme na ostatní. Po Mníšku už jedeme spolu až do cíle, musí na mě jednou počkat, v nástupech jsem nechal víc než jsem chtěl. Beru druhý flek... Uvedn čistý čas. Nahoře jen 10 stupňů

svobodak

poslední ze série 53x11..co napsat? Snad jen to že závodit nemocnej se nemá a nevyplácí :) ...od 160km prožívám nepopsatelná muka, a slibuju sám sobě, že takhle už nikdy...letošní vítězství v maratonské sérii a snaha o něj byla pro mě z tohoto pohledu pěkná blbost.

KRÁL ŠUMAVY

Dreamer – Kral Sumavy 2012 deluxe underground

Vzdycky když při peknem letnim pocasi jedu o vikendu na Sumave muj oblíbeny deluxe 180km - 2500m up trenink pokud zrovna nemam závody a lakam na nej pres Facebook nebo jine prostredky komunikace lidi co znam z kola, tak slysim same odpovedi typu "nejedu, mam zavod, nejedu, mam kompenzaci a zitra intervaly, nejedu protoze to a protoze tamto ...", takže jedu ve finale sam a pak když si uzivam krasnou Sumavu i Bavorsky les, tak premyslim ze to vlastne moc trenink neni, protoze ostatni ke kolu pristupuji zodpovedne, trenuji intervaly, kompenzují, setri se na závody dalsi tyden.

Po Krusnotonu prisel vikend a ja misto odpocinku dal v sobotu deluxe 180 - 2800 up, v nedeli sice "volno" ale v pondeli dalsich 140 - 2500 up protoze bylo rekordni teplo a mne proste bavi mit z kola zazitek, který si budu naporad pamatovat, ze jsem jel na Sumave a Garmin mi ukazoval 39,2 stupnu, to je pro me proste vic nez vysledek na nejakem zavode, protoze takove teplo nejspis dalsich 10-20 let nebude a ja u toho na kole! :) Ve stredu pred Kralem jsem si jeste dal Giant ligu, kde jsem jel tu hodinu skoro porad nekde na hrane ANP a par minut i na maximalce protoze jsem si nechtel vlacek nechat ujet.

Takze celym timhle uvodem chci rict, ze si uvedomuju ze moje vysledky v zavodech by byly jeste lepsi, kdybych se na ne vic v priprave soustredil a vic se setril zejmena v pokrocile sezone. Jenze setrete se na neco tyden dopredu, když pak muzete na 5.km pichnout, smotat se nebo tak, to by mi bylo ve finale lito jeste vic. A pisu to i proto ze i když jsem díky okolnostem dojel v druhem nejlepsim case, tak vim ze se mi nijak zazracne na letosnim Krali nejelo, je to trochu paradox! :)

V 6:25 stojim na startu a koukam kdo tam je, samozrejme chybi vsichni elite a poloelite, v podstate jsem tam ja, Kapr, Kolikac, Jirus a nejvetsi favorit vyjizdky Vitek Novak z Kladna a Jirka Voracek ze Suacu, nikdo jiny by asi celo moc tvorit nemel. Uvod mi dava za pravdu, cipem projizdim jako prvni, prvni jsem i ve vyjezdu z Klatov, s Kaprem jedem celo az do Mochtina kde odbocime smerem na Chlistov. Tam prve jdu z cela pryc, preci jen nemusim odhatahat celych 250 km ze ano :) Je po ranu pekne teplo k 18 stupnum, v Klatovech silnice sucha, ale vim ze v kopcich to bude mokre a taky ze ano, jakmile se blizime k Velharticim tak jsou silnice mokre, ale nijak extra to nenahazuje a protoze prset uz nema, tak je to nakonec lepsi nez slibovala predpoved! Navic rikam klukum ze na Kvilde bued slunce a 23st :)

Jedeme takove konstantni tempo, uz na Velharticaku je nas tak 15-20 lidi max, na Zamysli nahore je nas tak 10 max. Sice nejedeme uplne na max, ale docela si davame a citim ze nohy nejsou uplne cerstve, tepovka to potvrzuje, ve stredu na Giant lize x minut na maximu v takovem tom dejavu stavu kdy prestavate vnimat okoli, dneska na Zamysl ztezi kolem ANP. Sjezdy mi dneska jdou, do Hlavnovic jedu prvni i Jirus se divi jak dneska jezdím sjezdy, rikam mu to vis domaci prostredi je domaci prostredi :)

Prichazi Hartmanice, sjezd dolu na mokru jedeme 75kmh, mozna lepsi ze je nas 10 a ne 50 na tom mokru. Letime k Susici a tvorime kolotoc asi krome jednoho vsichni poctive toci, takže za chvili jsme za Susici na prvni obcerstvovacce. Tady je uz opet sucho, stavime, curame, doplnuju bidon snazim se pit co to jde, cekam ze odpoledne prijde to slibovane horko 24-28st. Simanov se mi jede prekvapive dobre, nahore nam i par lidi zafandi. Sjezd do Nezdic v poklidu, opet jsem na cele, vsimam si ze Kolikac se v kopcich i ve sjezdech drzi spise na chvostu v baliku, je mi to jasne, tyden na tom nesedel,

my bychom se asi meli nejak propojit, ja bych potreboval neco z jeho odpocinku, on neco z mych deluxe kopcu na Sumave

Javornik se mi jel asi nejhur ze vseh kopcu, obcas prislapne vic nez zdravo Vitek Novak, obcas jeste jeden borec co tahal v uvodu dost. Ale jsme pomerne rychle nahore a sjezd z Javorniku zase letim v Vitkem Novakem vepredu ze i Jirus na me nema, fakt dobrej pocit, ono to trochu ty sily setri kdyz si pod kopcem par vterin odpocnete nez dolitnou ostatni. Tocime ke Kasperkam silnice opet od Javorniku navlhle, hory v mlze a mracich ale porad komfortni teplo k 20st. Sjezd z Kasperek do Rejstejna a zahy stoupame na Kvildu. Uvod jedu na velkou, protoze tak to jezdim i v treninku, no musel jsem po chvili zvolnit protoze jsem vsem nejak moc poodjel. Dojizdi me Vitek Novak a rikam mu ze ted asi nema smysl trhat skupinu a domlouvame se ze to zkusime nekde u Zelezne Rudy, ze casu bude dost. Preci jen oba citime, ze mame na vetsi tempo nez se jede. Nee jako ze bysme se zvedli a najeli na Kvilde na ostatni 5minut, ale proste o trochu vic bychom to asi dali.

Kolikac ma ale trochu problemy opet, takze me Kapr kroti at jedeme spic trochu volneji. Takze jedu Kvildu pomaleji nez pri treninku, ale ani mi to nevadi, ty nohy se mi dneska stejne zlehka netoci, snazim se jet co nejvic kadencne a tak tocim pulku Kvildy i 34x25, odpocaty v treninku 34x21 nebo 34x23 :)

Jsme nahore, je tam zamraceno, nalyhke silnice ale cca 16st to se da. Stavime na bufetu, opet curam, takze je to dobry piju dost :) Sjezd pres Churanov do Zdikova opet na cele, dole opet sucho a stoupame smerem na Vimperk a pak zahybame do kopce na Borovou Ladu. Tady je neprijemny protivitr. Od Borove Lady tocime po hlavni ke Kvilde a mne se opet chce strasne moc curat a to tak ze v Kvilde v kopci stavim a musim si ulevit. Nic jsem skupine nerekla takze meli Kapr s Kolicakem trochu obavy co se mnou je, ale jeste nez se silnice zlomi do klesani na Modravu jsem ve skupine zpatky stastny a vyprazdneny! :)

Na Prasilech opet bufet opet stavime, uz se zacina oteplovat nad 20st, takze opet hlavne piti a hlavne, poprve na Krali beru i slavy chleba se skvarky, sice se trochu bojim ho dojist cely, ale risknu to a byl to dobry napad, zaludek ho prijal uplne dokonale, zadne zazivaci problemy jako kdyz si treba vezmu na zavoed rohlik se salamem. Blizi se Prasilske kostky a mam obavu z defektu nastesti je proletime kolem 40kmh a tak to drnca jeste primerene.

Pres mini brdky nahoru dolu letime na Gerlovu Hut kde je novinka, vynechan sjezd pres Zeleznou Rudu, ale pekne po cyklostezce po vrstevnici pod Pancirem! Tady chci s Vitkem odjet, jenze tak nejak od tech Prasilskych kostek vidim ze ostatni nejedou vubec spatne a tak premyslim jestli na to vubec mam odjet jim. No Vitek se taky moc k utoku nema ale rikam mu ze sice to je odsud 50km do do cile, ale je to tady posledni vetsi kopec. A tak to zkusime a ono to jde, zareagoval pouze Jirka Voracek, pred kterym me varoval Kapr. Je pravda ze cely zavod jede moc pekne na zacatku sicena spici moc nevlezl, ale od druhe pulky je tam pravidelne, takze se mu jede dobre. Nas nastup nebyl nijak dramaticky, ale diky tomu ze Kapr se obetoval pro Kolicace a vlastne i pro me, tak ve 3 odjizdime a v hupech a mlze pod Pancirem si delame naskok, v kazdem brdku hecuju kluky ze tady musime jet srot proste kdyz znate teren a vite kde jet maximum, tak se da odjet. Jedeme tam co to jde, sjezd na Spicaccke sedlo taky na hranici rizika no a pak po rovine do Hojsovky porad tocime co to jde, pres 40kmh, sjezd z Hojsovky taky deluxe na max a u prehrady se ohlizim a nikde nikdo, coz Vitek Novak lakonicky okomentuje slovy "ti jsou za nama tak 4minuty".

Asi ma pravdu, u Nyrsk a uz trochu zvolnime, hlavne taky vedrem ktere najednou je kolem 28 stupnu, jaka zmena kdyz pred 30minutama byla mlha a 18 stupnu :) Posledni obcerstvomacku jen projizdime, kopec na Blata jedeme svizne, ale docela sily ubyvaji, ostatni na tom nejsou ale o moc lepe. Strazov, posledni brdek, posledni cipova kontrola a sjezd do Besin. Tam nas jeste zbrzdi stazene zavory, nastesti vlak prave projizdi i tak ale slezame z kola a podlezame zavory po projetem vlaku. Podle casu jsme na posledni kontrole meli naskok opravdu 4minuty, v cili 3min, takze ten rozdil bude asi i ta stazena zavora castecne.

Z Besin tocime, chvilemi je to neprijemne proti vetru. Je mi uz dost blbe z toho horka, od Pancire uz jsem ani tolik nepil, protoze proste nebyl cas, kdyz jste v uniku a porad jen stridate :) No jsme v Klatovech, tesne pred nimi nas sjede nejakych 8 lidi nejdriv jsem si myslel ze je to zbytek nasi skupiny ze nas snad sjeli, ale nastesti to nejsou oni ale nekdo z kratke, respektive nejaci co si jen tak byli objet kratkou trasu. Ptam se Vitka a Jirky jestli budeme spurtovat, Vitek nic moc nerika, Jirka nadsene rika jasne budeme! To me asi melo trochu varovat, protoze ja mel v hlavě zafixovano ze prvni dojede Vitek protoze je papirove nejsilnejsi, druhy dojedu ja a treti dojede Jirka Voracek, protoze v Suacu ho pravidelne porazim :)

No a jak to dopadlo vite vsichni z vysledku, jak to probihalo v realu? V hlavne mam fix na Vitka, Jirku neresim. Prichazi rozkopany kruhac pod Videnskou ulici, jsme porad v te grupe s lidmi z kratke. V kruhaci pribrzduju za nekym z te kratke, najednou kolem chytre prolitne Jirka Voracek bez pribrdeni a hned nastoupi. Protoze porad mam fix na Vitka cekam co on. No a Vitek nic nechava Jirku jet. Tak se zvedam a jedu, jenze naskok uz ma Jirka vic nez maly díky tomu kruhaci a vim ze ho tezko dojedu. Na kostkach me navic jeste pribrzdi dodavka, takze ve finale je z toho 15 vterin, Leno i kdyz podle fotek od Kaprovic to bylo pri vjedz na namesti jen 9 vterin! :) Kdyz jsme totiz odjeli ve trech mel jsem v hlavě splneno a byl stastny. Takze jsem vubec neuvazoval ze bych mohl projet cilovym cipem jako prvni, to jsem zacal resit az kdyz jsem v tom cili byl druhy, ze vlastne bylo realne ten cil protnout i jako prvni za cely zavod me to proste ani nenapadlo, to je asi ma jedina chyba letosniho Krale! Samozrejme vsichni vi jak to ve skutecnosti bylo, i tak jsme ale v tak malo lidech jeli perfektni tempo a pri normalni ucasti lidi by to urcite bylo nekde mezi 20-30 mistem, coz by byl moc pekny vysledek!

At uz za rok bude Kral opet normalni zavod, nebo zustane stejny jako letos, porad je to ten stejny, uzasny a nezapomenutelny Kral Sumavy, ktery je povinnost jet, pokud mate kolo opravdu radi a nejezdite jenom pro financni premie, body do zebricku, nebo si falesne nehrajete na "profiky" pro ktere je ucast na "vyjizdce" pod urovni.

Ivča – Král Šumavy 2012 – poslední z korálků letošního ročníku 53x11

Po příjemném pocitu z Krušnotona a posledních našlapaných km v Kokořínském údolí jsem se na KŠ moc těšila. Loni se mi moc dobře jel Javorník a Zhůří, a tak se letos na tyto kopce moc těším. Svoji pomoc mi přislíbil Léňa a proslýchalo se, že i D!ablo možná přijede. S kluky by přejezdy mezi kopci mohly být velmi rychlé, až mám trochu obavu, zda si budu umět včas přibrzdit tempo. Trochu mi dělala vráska předpověď počasí, protože já vedra moc ráda nemám a neuvěřitelně trpím v tretrách. Do soboty se ještě může ledacos změnit.

V pátek odjíždím se Strejdou a Yetti do Klatov. Ubytovali jsme se, zaprezentovali a probrali plány na závod na večerní tiskovce. Evidentně jsme s Léňou oba trochu nervozní, jak se nám podaří kalibrovat dvě velmi rozdílné výkonnostní úrovně, ale co, nejdůležitější je jakkoliv dojet a závod si pokud možno užít.

Ráno v 6.30 vyjíždíme s ostatními účastníky cyklojízdy na trať 255 km z klatovského náměstí. Počasí je pro mě ideální. Spíš chladněji a na vedra to nevypadá. Snad nebude pršet. Jen je škoda těch mokrých cest. Díky pomalejšímu začátku čela pole se mi daří jet s Kaprem, Kolikáčem a ostatními zhruba na 6. mm potom raději vystupuji, abych toho později nelitovala

Dál už jedeme s Léňou a D!ablem a ostatními, kteří se na nás balí. Nějak se mi to oproti loňsku zdá blíže. V Sušici jsme coby dup. Šimánov se mi letos jel docela dobře, ale něco oproti Krušnotonovi nehraje. Nejedu vůbec tak v pohodě. Jsem unavená jako po 200 km. Na Zhůří, na které jsem se těšila, to je největší trápení sezony. Je mi až trapně, jak na mě musí kluci čekat. Snažím se hlavu udržet v klidu, ale moc to nejde. Není mi vůbec dobře, chybí síla, energie, motá se mi hlava, občas se mi zamílží vidění a tělo jako by chtělo usnout. Je to pěkná bída. První pokus něco udělat byl na 2. bufetu, kde jsem si dala polévku a slaný rohlík. Jedeme dál, ale moc to nepomáhá. Vzpomněla jsem si na

report Strejdy z Krušnohony, že při krizi použil šlehu. Jednu jsem sebou měla a tak jsem ji poprvé v životě použila a hle za pár km je to lepší a před Kvildou to už jsem zase já. Dost se mi ulevilo. Vůbec nevím, jak bych v takovém stavu ujela 160 km. Na Kvildě hlásí krizi Léňa. Do Srní to je s kopce, tak to snad přejde. Od Kvildy až do cíle to po rovinách pěkně letí. Léňa jel opravdu super a je moc velká škoda, že ostatní mu moc nepomáhali a jen se vezli. Na Srní nás dojíždí Petr Janda z RONALU. Koukla jsem, že je sám. Pěť a s Lubošem vidět nejsou. Petr se k nám přidává a jako jediný se s Léňou na špici střídá. Do Klatov jsme přiletěli dost slušnou rychlostí. V cíli nás čeká D!ablo, který uhnul na 210 km trať a Kapr s Kolikáčem.

Cílovou páskou projíždíme v super čase 9.56. Léňa a D!ablo MOOOC DĚKUJI. Na Zhůří jsem se rozloučila s časem 10,30, který jsem chtěla zajet. Ještě zajímavější bylo umístění, podařilo se nám dojet na 37. místě z 106 odstartovaných lidiček. Klukům se moc omlouvám za ten výpadek ve druhé čtvrtině závodu.

Kolikáč – Královská vyjížďka v nebesích

Sledování startovní listiny naznačovalo, že letošní královská vyjížďka nenalákala ty největší střelce na start, ale ti pravověrní tam byli a jsem rád, že i Šlapky byly vidět, i když o trochu v menším zastoupení než v minulých letech. Týden neježdění mi do žil nevléval moc optimismu, ale tajně jsem doufal, že pár kopečků bych mohl přejet s čelem dlouhé trasy, Kapr, Dreamer a Vít a Novák, ty jsem pasoval na hlavní favority a tahouny, ale samozřejmě bylo tajemkou, kdo se k nim další přidá. Věřil jsem, že nepojedou totální kaši jako v předešlých letech, když hákují borce zvučných jmen a týmů.

Nad poutačem s nápisem prezentace, která letos probíhá v sokolovně vlaje černá vlajka, trochu symbolicky nad tím, co nějací úředníci dokáží udělat z nejmasovějším sportem u nás . Duše Krále Šumavy, mírně skleslý Franta Šrait nás zdraví při přebírání čipu a děkuje, že jsme přijeli, Frištenský je v dobré náladě a hlásí, že v sobotu pršet nebude . Šlapkovská tiskovka je jako vždy rozjařená, probírá se taktika, oblečení a klubové drby...

Spíme v internátě, ve kterém jsme již v pradávných dobách taky spávali, ale díky zakazu kol na pokoje jsme se pak přestěhovali do Beránka. Letos ale zařadoval Mirek Helmich a i díky managerovi Kaprovi jsme měli skvělé ubytování i s našimi miláčky. Nemohl jsem si přát nic lepšího, navíc, když máte na pokoji srdcaře týmu Léňu s Diablem a přes jednu příčku spí ostrostřelec Kapr...

6:25 přijíždíme na náměstí, vládne uvolněná atmosféra, žádná tlačnice a loktovačka, někdo ještě sedí na místní zahrádce a dává si ranní kávičku. Je teplo, vestu odkládám ke Kaprovi holkám, jedu jen v návlecích na ruce a v dresu. Stavíme se do popředí, zahrají Manowar a jde se na to. Žádný startovní výstřel, jen se v klidu rozjíždíme na úzký čipový koberec v pořadí Dreamer, Kapr a já, oranžové trio tak otevírá bránu 19. ročníku Krále Šumavy!

Jaký to rozdíl oproti závodu, žádné zběsilé předjíždění a brždění, každý ví, kde je jeho místo, Mirek jde do úniku a užívá si chvíli slávy hned za Klatovy. Vedle mě i chvíli Léňa s Ivčou, ale první kopec na Chlístov pomalu cedí balík o cca 120 lidech na menší skupinky. Blíží se Velhartičák, chcete-li Maloničák, to už je výraznější síto, ale zatím stíhám tempu nejlepších, moje představy se vyplňují, rychlost určuje především Vít a naše elitní duo. Uff, tak první malý krůček je za mnou, blíží se další, Zámýšl je ale delší a není moc času na regeneraci. Ale jde to, jede se bez nástupů, ještě se přidali k určování tempa další dva borci, jinak si ostatní dokáží udržet za zády. Dokonce si začínám i dovolovat zakřičet na Vítu, že jede na můj vkus zbytečně rychle Zámýšl jsem přežil, je nás již jen kolem 10 lidí, za námi zeje velká díra. Kapr to glosuje již tradiční hláškou: "Jeli jsme normální tempo, najednou se otočím a je nás 10 " Ale já tam jsem! Soustředit se na sjezd a domydlit to k Hartmanicím, trochu mě začíná tahat zadní stehenní sval na levé noze, divný to pocit . Ale i přes to si začínám věřit, že ještě pár kopců bych měl zvládnout, tempo je krásně pravidelné, bez nástupů, každý cítí, že ve více lidech máme šanci si to lépe užít a v závětrí pošetřit síly.

Blíží se první bufet, odsouhlasíme si krátké zastavení i s močením, prostě krásná vyjížďka . Po

Krušnotonu již ze Šimanova nejde takový strach, zase sice bolí, ale zdá se nějaký kratší než v minulých letech . Sjezd přes Nezdice je zpestřen o rozkopanou silnici, ale šťastně přistáváme pod Javorníkem, kde trochu pozapomínám, že mírný kopec začíná hned za hlavní silnicí a není radno se ládovat müsli pochutinou, která mi zaskočila v krku, až se málem udusím. Ustál jsem to pomocí bidonu, ale díra na grupu naskočila a ne a ne ji sjet. Ale je tu Kapr, který si mě v kopcích stále hlídá, navždy již budu vidět tu jeho stále se otáčející hlavu, jestli tam jsem a pod Javorníkem jasně zavěsí: "Kolíkáči mazej sem a hákuj Jiruse!!". Toto jsme přesně potřeboval, hned přišlápnu a jsem u Jiruse ...síly tam jsou, to jen ta moje mizerná hlava si chtěla dát šlofika...

Javorník, co k němu říci, vlastně na každém místě trasy na mě vyskakuje nějaká vzpomínka, vždyť za těch 13 let v řadě jsem tady toho zažil na několikadílňý román Nemám čas přemýšlet, že máme před sebou málem ještě 200 km, prostě hákuji, hákuji, v mírnějších pasážích se dostávám dokonce na čelo a v hlavě mi táhnou myšlenky, tak tudy ještě dnes nikdo neprojel, jedeme zde jako první. Nahoře přebírá Kapr bidony od kamaráda, ale má to hodně složité, následující rozbitý úsek a kostky z něj dělají žongléra, ale ustojí to a řítíme se směr Kašperky. Šumava se zjevuje v celé své kráse, ten její hlavní hřeben, kam se budeme dnes 2x drápat je zahalen v mracích, ale není to tak zlověstné jako před rokem. Jiruse hecují, že je mi ctí jet s vítězem 53x11, maká jako zvíře, dnes mu to sedlo, krušnohorské křečky nechal doma . Mě ale znovu znervózňuje zadní stehenní sval, snažím se hodně točit, malá placka stále v permanenci, nohu i vyklepávám ve sjezdech, blíží se kopec kopců, legendární královské Zhůří...

Dreamer jako první protíná pomyslný start na tento velikán, teď bude důležité chytit tempo a nepustit, začíná mi být pěkné teplo, rozepínám dres až dolů, je to osvěžení, když vás ofukuje vzduch ze všech stran, chudáci profici až jim to zakáží Nejede se podlaha, zase je to pravidelné tempo, které ještě akceptuji, i když vím, že zadarmo to nebude, další kopce mi to ještě spočítají. Podle Dreamerova měření jsme jeli celý kopec kolem 31 minut, ty prudší úseky mě již dost bolely, ale zpětně si říkám, že tam bylo ještě něco nad námi, něco, co mi říkalo, z tohoto vlaku nesmíš vystoupit! Ztratili jsme 2 borce, finále Zhůří je skvěle okořeněno fandícemi a fotícemi holkami od Kapra, to dodá sil. Kapr si to šíleně užívá, glosuje to hláškou, že v čelní grupě je 50% orange, ano, jsme v šesti lidech a z toho 3 Šlapky. Neskutečné chvíle, okamžiky, které si budeme navždy pamatovat a které si budeme určitě donekonečna omílat při zimním najíždění v Polabí V té euforii si začínám uvědomovat, že teplota rapidně klesla a moje odhalená hrud' je zralá na zápal plic . Ale není čas se zapnout, musím ještě vydržet 2 kilometry na bufet, kdy budeme zase, po vzájemné domluvě, stavět. Dělán rozruch na bufetu, obsluha v zimních bundách a čepicích nevěřicně kouká na magora, který přijel málem nahý...

Houska, banán, šáteček, a až teď si s hrůzou uvědomuji, že jsem celé Zhůří vlastně nepil Snažím se to napravit a po luxusním asfaltu a s větrem v zádech se blížíme k Churáňovu a padáme do Zdíkova. Blíží se pro mě další z velkých a rozhodujících okamžiků letošního Krále, začíná nezáživné stoupání směr Vimperk a Borová Lada, tady jsem před rokem opustil Lénu a osud mi to asi chce vrátit, na pravé stehno si sahá křečová víla . Do háje! Díra naskakuje, musím zvolnit, ze sedla, do sedla, pomalu se loučím s čelní grupou, ale je tu Kapr! Couvá ke mně a nabízí mi hned ampuli magnesia, já odmítám, ať si ji nechá pro sebe, třeba ji využije v závěru, ale Kapr je neoblomný, přímo mi nařizuje, ať to do sebe hodím a schovám se za něj, že mě zpět dotáhne. Zázrak, křeč se nezakousla, pokračuji dále, ale nevěřím, že moc dlouho, při dalším zvýšení tempa to bude dozajista konec. Ale teď ještě bojuji, ani nemůžu jinak, přítomnost Kapra mi to nedovolí, hákuji ho a jsme zpět. DÍKY bejku!

Naštěstí se zdá, že deka padla na většinu grupy, každý hledá nějakou záchranu v zadních kapsách a motáme se stále nahoru. Je tu sice krásně, hluboké lesy, parádní asfalt, ale prostě ten úsek na nejvyšší bod trati Tetřevská slat' přes Borovou Ladu a Kvildu nějak nemám rád. Do cíle ještě daleko a sil nějak málo. Pravidelně točíme, i když moje špice jsou tradičně hodně krátké. Konečně Kvilda, hned za ní zastavuje nenadále u příkopu Dreamer, pokračujeme dál až na Tetřevskou slat', ale stále se otáčíme, jestli se tam snílek nezjeví. Po chvíli je tu, prý si jen potřeboval ulevit, no čuraní za jízdy musí ještě potrénovat, takhle nás vylekat Do cíle sice stále ještě kolem 90km, ale nálada se mi začíná zvedat,

nějak se to překlopilo a začínám věřit ve šťastný konec. Dreamer mi sděluje, že zkusí s Vítou někde u Špičáku odjet, Kaprovi to říkám, ať to zkusí s nimi, ale on rezolutně říká ne, dnes chci dojet s Tebou. Jsem hodně na měkko a dodává mi to hodně dalších sil, jdeme s Kaprem na špic a taháme to na Srní, prý tu ještě možná budou fotit jeho holky.

Bufet na Srní, rohlíky se salámem a sýrem a zapít to nealko točeným pivem, to je lááábuž. Ještě se vymočít, auu to pálí, to je daň za to Zhůří, jak jsem nepil. Roztáčíme řetízkač, předjíždíme lidi z kratších tras a blížíme se k rezeklaným kostkám, ale letos mě přišly nějak lehčí, nevím jestli tou euforickou náladou, že to stále jede, že jedu v takové vybrané společnosti, prostě jsem se letos ani nedíval raději na zem a jen jsem hypnotizoval Kaprovu orange helmu a najednou to bylo z mnou. Nepříjemné houpáky na Gerlovu Huť, tempo trochu upadlo, ale hlavní silnice je tu a s ní i netradiční přejezd přímo rovně do lesa, na úzkou asfaltku.

Trochu to tu připomíná Tour de Brdy, v d'olících nepříjemné naplavené bahno, jeden úsek je opravdu na cyklokros, ale naštěstí to ustáváme. Teď se bude lámat chleba, Dreamer nastupuje, za ním Vít'a, ale do háku skáče i Jirka Voráček, taky jsme trochu zrychlili, což má za následek, že jsme zůstali ve třech s Jirusem. Čelní trio začíná mizet, nás ještě hecuje Kapr ke zrychlení, ale Tomáš Zelba se rychle dokázal vrátit, takže jsme ve čtyřech, ale jednoho jsme tam nechali. Stále nahoru dolů, konečně lanovka a rychlý a úzký sjezd na špičácké sedlo. Jsme na hlavní silnici a začínáme další krasojízdu, stále přes 40km/h. Dreamer a spol. zmizeli, my s Kaprem nemusíme jet, máme přece vepředu zástupce. Ale toto není krátký závod, tady se již taktizovat moc nedá, samozřejmě jedeme, co nám ještě tělo dovolí. Posledních 35km, užíváme luxusního sjezdu do Nýrska, překvapivě mi to nějak z kopců jede, když na to lehnu, většinu předjíždím, dokonce i párkrát excelentního sjezdaře Jiruse. Kolem přehrady se zase párkrát protočit, napít se, poslední gel a pošeptat svému anděli strážnému do ouška, chtěl bych s Tebou projet cílem společně s rukama na ramenu. Přání je mi odsouhlaseno a plně se tak mohu věnovat závěrečným kilometrům letošního Krále, kde atakuji svůj nejlepší čas, přehoupnout se přes magický průměr 30km/h., užívat si té euforické týmové nálady, o čem se mi v zimě zdálo, je prostě tady!

Okolo Strážova se ještě trochu pohoupat, abychom na hlavní silnici směr Klatovy roztočili zase hodně rychlý kolotoč. Kapr se nešetří, jedu těsný hák za tímto fenomenálním časovkářem, za borcem, který se dnes pro mne obětoval a dal mi tak parádní dárek ke kulatinám, jak v osobním životě (40let), tak i v tom oranžovém (10let). Karle, toto Ti nezapomenu! Mačkáme ze sebe poslední zbytky sil, Klatovy jsou tu, Kapr vysílá pro bramboru Jiruse, ještě se zakroutit na náměstí a položit ruku na rameno borci ze Sojovic, který mě ještě postrkává dopředu, nééé ty tam musíš být dříve, ale vždyť nejde o čas či pořadí, dnes to byla přeci jen královská vyjížd'ka. Vycvakáváme tretry a endorfiny z nás stříkají na všechny strany, pevné chlapské obětí, stejné jako na Bělči či na Doksech. Kapře tato sezóna stála s Tebou za to, moc Ti děkuji!

Užíváme si té skvělé nálady, běhám do cíle s foťákem, abych zvěčnil ostatní Šlapky a nasál trochu té jejich euforie, protože ty jejich dojezdy, to byly skvělé momenty plné emocí. Ať si říká kdo chce, co chce, Král je prostě Král!

Stále mám takové roztodivné pocity, jel jsem závod nebo vyjížd'ku? Přece jenom ten závodní stres tam nebyl, ale přemýšlím, jestli to dokonce takhle nebylo lepší. Protože cyklistika je jen jedna, musím tam být ta radost, a navíc když okolo sebe máte týmové spolubojovníky, tak se vše povyšuje do nebeských výšin!

Lemond – Nezapomenutelný Král

Jak jedu Krále, vždy se něco stane, co mi neumožní ho zajet tak, jak bych si představoval. Na prvním jsem hromadně zabloudil, na druhém dlouho přšelo, byla zima a dojel jsem na poloprázdném zadním kole, no a na tom letošním toho bylo ještě mnohem víc.

Už na startu jsem na mé zvyklosti poměrně pozdě, protože jsem si zapomněl návleky a vracel se pro ně. Pět minut před půl sedmou je už většina lidí na náměstí. Snažím se mezi nimi najít Mišutkova tátu, abych jel s někým, o kom vím, že jezdit umí. Jsem ale příliš vzadu a nevidím ho. Po startu zkouším sjet co se dá, ale brzo to vzdám, protože musím šetřit síly. V mokrých sjezdech jezdím stále spíš opatrně. Pořád mám nějakou nedůvěru v 4000s, i když ty nové jsou už zdá se zcela v pořádku. Za mokra jsem s nima totiž nejel, tak nechci riskovat. Párkrát zkusím z kopce vzít víc za brzdy, abych zjistil, kdy půjde zadek do smyku. Příjemně mě překvapilo, že ať brzdím jakkoli, smyk žádný. Takže jsem klidnější. Jede se dlouho po mokru, z toho příliš radost nemám. Kolo musí být čisté, já ani tolik ne. Jinak pořád myslím na to, co bude potřeba zase rozebrat, vyměnit, znovu promazat atd. Konečně přichází Šimanov. Šlape se mi ale velmi dobře i s o trochu těžším převodem, tj. 39/28 než s 34/25 loni. Asi je to i tím, že poslední dobou občas vyrazím do podobně i mnohem víc prudkých kopců na kole horském. Jenže pak začíná být cítit, že spojka řetězu CN79 (nevím, z jakého důvodu je dlouhodobě absolutně nesehnatelná) se zdá se natáhla a hlavně mi při silnějším záběru něco začíná praskat v řízení a je tam i trochu vůle. Zkouším prohmátat představec, řídítka i rám, jestli něco není poškozené. Nic zásadního jsem neobjevil. Na Javorník jedu s Aquou, to se mi jede velmi pěkně. Ani nevím, kde jsem ho ztratil, asi někde na rozdělení tras. Dál musím sám a raději spojuji vykonání potřeby s dotazením všech šroubů na představci. Jsou ale utažené správně. To bude něco vážnějšího. Na to, abych rezebíral řízení nemám čas, a imbusy vezu jen 3, 4 a 5, 6 už ne. Proto jenom zkouším, jestli neprotočím řídítka a jedu dál. V kopcích musím víc ze sedla, abych kolo šetřil, z kopce zase tak max. 55 a ne 60-70, což by bylo i na závodní vyjížděče vhodnější. Až doma zjišťuji, že závada na řízení byla v povoleném dutém šroubu nahoře uvnitř trubky vidlice.

Další nepříjemnost je bolest kloubů u palce na levé noze po nějakých 80 km. S tím už bojuju od jara. Prostě jak vjedu na nerovnost vyšší rychlostí, palec se v botě začne mlátit nahoru a dolů a stále víc to bolí. Po čase i při každém šlápnutí. Hlavně, že mám speciální vložky za cenu bezmála čtyřcifernou. Na Horské Kvildě raději vyzouvám nohy z bot a jen trnu, jestli nebudou bílé ponožky zabarveny vepředu do červena nebo palce do modra. Pak je dlouho masíruju a opět se vydávám dál. Jak se ale soustředím na nohy a ne na jídlo, zapomenu si nalít do flašek a po dvaceti km jedu na sucho. Samozřejmě se do toho začíná oteplovat. To nejhorší ale přichází někde od 150. km. Už v pátek mám z neznámého důvodu lehčí střešní potíže, čímž přísun energie z mé trávicí soustavy počíná být zásadně omezený. Hlavně jak se smíchají enduro, karbošneky a gutar s tím, co mi ve střevech po trojnásobné raní velké potřebě ještě zbylo, je zle. Teda ruličku papíru jsem si vezl, ale ono se to projevilo jinak, než jsem čekal. Najednou vše řeklo dost, jako když dojde v nádrži palivo. K tomu nafouklé břicho. Když se kouknu na ujeté km, vidím to v téhle konstelaci na ne víc než dvacet procent, že se dostanu do cíle vlastními silami. Když poněkolkáté zastavuji a odpočívám u trati, předjíždí mě Yetti, se kterým to zkouším dál, ale je příliš rychlý. Pak ho nechávám odjet a jedu si své volnoběžné tempo. Dalším zpestřením je to, že jsem se zbytečně moc obléknul. Zateplené kostky s dlouhým rukávem a dvě tílka do 25°C skutečně nejsou ideální. Vůbec nevím, jak mě mohlo napadnout, se takhle obléknout. Opět zastavuji a přesně v místě, kde jsem loni rozbaloval pláštěnku, teď svlékám aspoň jedno tílko. Hned se jede líp a stále se to zlepšuje. To trvá ale jen asi 20 km k prášilským kostkám. Tam mě to pekelné drncání (a to jedu tak 15km/h) zase vrací zpátky do krize jako hrom. A tam také někde ztrácím zpod taštičky nerozbalenou duši Continental Supersonic s 42mm ventilkem, jenž se blbě shání! Takto se mě zde pokouší osud nalomit i po stránce psychické. Ostatně psyché znamená řecky duše, tak to spolu určitě nějak souvisí.

Na předposlední občerstvovače mě dojel pan Fousáč. Naštěstí z Pancíře je to do cíle víceméně z kopce, a kde není, pomůže vítr do zad. Využívám všech kvalit mého kola a vlastně ani moc už nešlapu, ono to nějak jede pořád. Krutá realita nastává na posledním bufetu, kde mám problémy slézt z kola a kde mě předjíždí Strejda i s panem Kolbabou, protože zde nestaví. Do cíle je to prý ještě 25 km,

to hravě dořídím. Hlavně si říkám, abych dojel a ve sjezdech se někde nevymetl nejen kvůli problémům s představcem, ale i bolestem hlavy z lehčího přehřátí.

Čas hanebný, ale co se dá dělat, s tím vším co jsem si musel vytrpět, by to každý druhý zabalil už na Kvildě nebo aspoň stočil na kratší. Ke všemu nemám lístek na pití, na jídlo, ani do tomboly. Ale průjezd branou po skoro dvanácti hodinách a kamarádi v cíli mi to vynahradí.

Ještě umyju kolo a jdu zalehnout. Je mi strašná zima a hřeje mě, že jsem "ujel" tu dlouhou. Na večerní tiskovku nemám energii se bohužel dostat.

Jsem ale samozřejmě také rád, že se Král pořadatelům opět povedl a přes patologicky se rozmáhající protivenství úřadů si zachoval vše, co k němu patří. Vlastně se mi líbil zatím nejvíc. Tahle trať je prostě paráda. Příští rok, pokud to jen trochu bude možné, zkusím zase tu Dlouhou a zdolám ji konečně snad důstojněji.

Léňa – Král nezemřel, Král povstal!

Letošní Král byl pro mě hodně speciální ani ne v tom, že jsem domestikoval, takových Králů jsem již pár objel, ale spíš proto, že jsem na něj a ještě k tomu na dlouho trasu vyrazil bez najetých kilometrů. Na jednu stranu jsem se těšil na lidi, které jsem díky tomu, že již nějakou dobu nezávodím, neviděl a upřímně musím, říct, že mi to chybí, ikdyž se někdy jen pozdravíme tak i pozdrav od těchto lidí mi dává hodně, ale na druhou stranu jsem se hodně bál, že 260km v kopcích Šumavy nedám. Jako předstartovní přípravu jsem si pročetl reporty Ivči z jejich úspěšných maratonů a většinou jsem se dočetl, že jí dvorní domesticci opustili v druhé polovině závodu v lepším případě pár kilometrů před cílem. Do toho ještě Quit s Lacem nastínili na diskuzy, že by někteří s z nás, kteří věnují kolu více času než ostatní, mohli také opustit své ambice a Ivče pomoci až do cíle. Ale i bez těchto dvou srdcařů jsem byl rozhodnut dát vše co mám najeto pro Ivču, s kterou jsem byl již domluven dávno před tím, než Quit s tímto nápadem přišel, jenže to jsem Ivče přislíbil v době, kdy mi to relativně dobře jezdilo a věřil jsem, že opravdu pomůžu, teď týden před Králem jsem si nebyl vůbec jistý, že Ivče budu k něčemu. Obava z toho, že se zařadím po bok všech, kteří pro Ivču nechali na tratích maratonů nejen duši a pak již nedokázali své snažení dotáhnout až do cíle byla obrovská, vůbec ne kvůli mně, ale kvůli Ivče, která si jistě ode mě slibovala, že to dám a nechtěl jsi jí opět zklamat (jak k tomu bylo blízko viz níže...). Přeci jen jak všichni přírodní cyklisti ví, cyklistika se nenechá ošálit a buďto tam ty kilometry člověk má nebo ne.

Král se bohužel díky rozhodnutí lidí, kteří nechtějí podporovat zdravý, životní styl v naší společnosti, konal jen jako vyjíždka. Tento rozdíl jsme díky organizátorům ani nevnímali, byl to spíš důvod proč nepřijeli prestižáci, nebo-li lidi, kteří jezdí na maratony kvůli pořadí a ne kvůli překonávání sebe sama. Na startu v 6:30 se nás schází oproti minulým ročníkům jen hrstka max. 100 kousků, taktiku mám jasnou, ze začátku si hlídat Ivču abych jí neztratil z dohledu a po jejím odpadnutí z hlavní skupiny jí společně s Diablem, který se k mé obrovské úlevě rozhodl jet s námi, obložíme jako hamburger a tak dovezeme až do cíle. Začátek probíhá jako klasická vyjíždka v režii Vinohradských šlapek, pohodička nikdo se nikam necpe, hlídat si v poklidu jedoucí Ivču mi nečiní žádný problém. Čelo balíku okupuje naše trio Dreamer, Kapr, Kolíkáč, naše trio Diablo, Ivča a já jsme hned na dostřel, naše převaha je naprosto zřejmá. Je vidět proč šlapky na tyto závody jezdí naše početní nadvláda (to máme ještě v druhé polovině balíku Strejdu, Yettiho, Lemonda, Zvíře) dokazuje, že naše hlavní síla není v počtu nebo v najetých kilometrech, ale v tom našem oranžovém srdci., v tom nemáme konkurenci.

Čelo nám odjíždí na šestém kilometru, podle dýchaní Ivči se ani nezkouším ptát, jestli chce ještě čelní skupinu dojet, jdu hned před ní, přeci jen ikdyž jedeme do kopce je to psychická vzpruha vidět před sebou týmové barvy, Diablo nám to jistí deset metrů před námi, čímž ho přejmenovávám podle letošní Tour de France na Froomieho. Před nájezdem na první kopec z dnešních dvanácti, které nás čekají mi oči spočinou na krajnici, kde minulý rok Kapr hledal zajíce v trávě a pak nás svou mašinou dovezl zpět do balíku. Na Velhartičáku všem ukazuju místo, kde nám společně s Kolíkem, Olinem a

Mišutkou minulý rok ujelo hlavní pole, jinak u nás vládne pohoda, jediné co mě nezklidňuje tak je Ivči zrychlené, hlasité dýchání, ze zkušenosti vím, že u někoho to je normální a jelikož Ivču neznám se tak se raději ptám jestli nejedeme moc rychle, na to mi odvětlí: Že je to u ní normální a je zvyklá objíždět maratony na maximálce dokonce i běhat maratony na této hodnotě. Na to nešlo říct nic jiného, než že Ivča není člověk. Kopec nám utíká rychle, v našem okolí se pohybují lidi co jezdí sem tam, v jednu chvíli nás raketově předjedou abychom si je za pár stovek metrů dojeli jako mrtvolu apod., často volám na Froomieho aby si uvědomil, že je placen za to aby byl domestik a ne aby nám pořád odjížděl, nuda opravdu není.

Po zdolání kopce mi začíná šichta pro kterou jsem tady, nechci čekat až na další kilometry, potřebuju se zkalibrovat s Ivčíným ZDV tak abych se nemusel stále otáčet zda-li tam Ivča je nebo aby nejela pod své možnosti. Ve sjezdech jedeme přes 60km, roviny přes 40km a Ivča bez problémů jede, tak už se moc neotáčím a jedu, sjíždíme postupně všechny, kteří nám v kopci poodjeli plus další korálky, Diablo alias Froomie mě střídá vždy když tempo mírně opadá, přeci jen dnes dost fouká zprava a jet proti větru ZDV je u mě problém.

Prvních 50km probíhá na první pohled ideálně s blížící občerstvovačkou se začínám s Ivčou domluvat zda-li zastavíme nebo jestli jí mám jen něco nabrat. Hlásí, že potřebuje doplnit bidon, zprvu mi jej podává, ale když se k ní přiblížím už jej mám zase v košíku, tak jo budu muset nabrat kelímky. Před občerstvovačkou je menší brdek, kde si trochu shodím a skupince odjízdim abych měl na vše dost času. Při příjezdu na občerstvovačku odevzdávám svůj bidon na doplnění a беру dva kelímky s ionťákem s plánem, když Ivča přijede zastaví dá mi bidon, který doplním a pak jí jej dovezu. Nakonec to dopadá tak, že Ivča přijíždí jen mírně zpomalí a dává mi bidon bez víčka! Skvěle tak co teď, jeden ionťák rychle hážu do sebe druhý přelévám do bidonu, jenže vše dělám již za jízdy takže, když kelímek přeleju do bidonu je to tak efektní jako bych do něho plivnul, беру tedy svůj bidon a jim doplňuju ten Ivči do plna, vše za jízdy, jenže nastává problém s tím, že nemám víčko! Napadá mě, že bych bidon bez víčka dal do košíku, jenže zrovna začíná dost rozbitý sjezd a to by v něm toho moc nezbylo, tak prostě držím říditka pravou rukou a v levé držím, vyvažuju otevřený bidon, z kterého i přes mou veškerou snahu stříká ionťák proudem přímo na mě, sjezd je ještě okořeněn zatáčkami, prostě ideální situace, marně vyhlížím ku předu, jestli Ivča někde na mě nečeká. Nakonec přeci jen s Diablem zpomalili a asi po dvou kilometrech předávám Ivče z poloviny plný bidon, Diablo se nechápavě usmívá a my s Ivčou víme, že takhle příště ne.

Král Šumavy se na toto cirkusové představení z vrchu díval a jelikož stojí na naší straně seslal na nás mrholící deštík, který ze mě smysl všechnen ionťák, takže jsem mohl pokračovat dál, bez toho nepříjemného lepkavého pocitu.

Čekala nás první zkouška dne a to Šimanov, Froomie nám zase odjíždí ani moc nereaguje na týmovu vysílačku a již definitivně se v naší miniskupince zabydluje Mišutka starší alias Zvíře. Mě Král trestá za mou lenost nechat si namontovat větší pastorek než s 23 zuby. Kolena dostávají nářez, jet rychlostí kolem 9km/h na převod 36x23 fakt bolí a je jasné, že když mi Šimanov ukazuje jak jsem blbe... tak mi to ještě další kopce osladí. Ivča jede úžasně, pořád rovně nekřížuje cestu, nádhera. Jen díky tomu, že měla lehčí převod, ale točila stejnou frekvencí šlapání jako já jsem na vrcholu o pár sekund dříve, kde se opět slučujeme v trojici Ivča, Zvíře, Léňa, která si dojíždí Froomieho. Mezi kopcema probíhá vše dle scénáře: Jsem na špici, Ivča za mnou a za ní korálky, které postupně nabalujeme. Mezi nejzajímavější korálky patří oddíl CykloPorg, který je tvořen šesti členy, když nás poprvé sjedou jsem za ně rád a těším se, že mě prostřídají na špici, jenže jakmile je tam pustím zvyšují tempo o 10km/h což je pro naše kvarteto neakceptovatelné, ono by to vlastně možná i šlo, ale toto zrychlení zase po chvíli opadá a kluci se moc nestřídají spíš se vezou, nevezou. Vzpomínám na pohádku O princezně koloběžce, která měla na zámek přijet, nepřijet, oblečená, neoblečená. Toto zajímavé uskupení nás provází až na konec Zhůří, kde jim již definitivně odjíždíme (ale to až později).

Kopce jako např. Javorník, kde pořizuju foto, probíhají dle scénáře: Froomie před námi v nedohlednu, Ivča za mnou a za ní klíště Zvíře. Na Javorníku si konec kopce užívám ve dvojici se Zvířetem, který se mi svěřuje, že takhle rychle kopec ještě nikdy nejel, při pohledu na tachometr kde mám 12km/h nevím jak to myslí.

Zhůří, kopec dne začínáme tak jak ho jedeme dle našeho obvyklého scénáře, rychlost 9 až 12km/h, u mě nedostatečný převod, s jistotou jedoucí Ivča se Zvířetem na zádech a vzdalující se Froomie. Seskupení Porgu najíždí do kopce plné síly v pořadí: ředitel Klaus a za ním postupně po pár metrech zbytek na konei stoupání ředitel na konci, ostatní tak nějak roztroušení před ním a všichni za námi, taková Porgovská klasika. Občerstvovací stanice na vrcholu se nám náramně hodí, všichni máme prázdné bidony i kapsy. Ivča moc nemluví, jen hlásí, že jsme to asi trochu přepálili a cítí se jako by neměla v nohách 110km, ale minimálně 200km. Okamžitě tím vznikla neverbální domluva, že teď pojedeme hodně, hodně volně.

Tak se i děje, opravdu tempo hlídám tak, abych za sebou slyšel buďto protáčení kol na prázdno nebo přibrzdování, Froomie přestává komunikovat, odjíždět a začíná tahat úžasné špice. Na Ivče je vidět, že je nějaká jiná, ještě se radši ujistím jak probíhá regenerace? Jo je to lepší. Začínáme se blížit k úseku kde jsem minulý rok jel sám, totálně na šrot s myšlenkami na konec mé cyklistické etapy života. Blížila se Kvilda. Nevím čím to je, když jsem až do teď jel na cukry max. jednu minutu, jedl jsem, pil jsem (teď už jsem vypil tři litry) ale ze žaludku mi šla taková sladkost a z nohou slabost. Nevím jak, ale Ivča to vycítila a ptala se jak jsem na tom? Jen jsem odvětil, nic moc. Už nějakou dobu se mi hlavou honili myšlenky o tom, že to prostě nedojeďu, tělo hlásí stop, hlava je taky mimo, jenže když se ohlédnu za sebe a tam vidím soustředěně šlapající Ivču, začnu spíš přemýšlet jako se z toho průseru dostat. Jdu na špici aby mě Froomie nezničil, protože v posledních kilometrech byl takový nemluvný, stále přehazoval, jízda za ním byla hodně o pozornosti a to jsem teď nepotřeboval. Shodil jsem na kašpara, sledoval jen asfalt půl metru před mým předním pláštěm a soustředil se na kulaté šlapání ve stejné frekvenci, teď si zpětně uvědomuju, že jsem si ani vteřinku nevzpoměl na ostatní jestli jedu optimálně také pro ně. Prostě jsem měl dutou hlavu a jen točil nohama.

Na vrcholu se k nám přirítí, černý Jaguár, a v něm Ivoš! To byla taková první vzpruha, ještě se po delší době otáčím abych se o tu radost podělil s Diablem, ale on tam není! Ivča mi hlásí, že už s námi není déle, to je škoda, čekat nemá moc význam to je jasné. Ještě zapózujeme Ivošovi, který jel 150km jen aby nám udělal radost svými fotkami, nadšenec, díky za něj.

Nejsem na tom fakte dobře, na špici nejsem schopný šlapat, občas jen vytáčím nohy a jedu na volnoběh, protahuju zkřehlá záda, začíná se ozývat puchýř na noze, prostě krizovka je ještě tady. Z té mě zachraňuje jako minulý rok občerstvovačka na Srní.

Těšil jsem se na tvarohové šátečky, ale ty mi vybrali kolegové ze Záluží, takže smůla.... Jako náhradní variantu беру škvarky s cibulí, rohlíky se sýrem, banány, pomeranče, čaj, tři kelímky s ionťákem, chleba se sekanou. Začínám se cítit jako nový člověk. Ivča zahlédla kolegu z týmu její soupeřky tak mi hlásí, že když je tady on určitě za chvíli přijede i Petra, její soupeřka. Do toho nám Diablo hlásí ať na něho nečekáme a jedeme.

Tak tedy jedeme, žene mě myšlenka na to aby nás nedojela Ivči soupeřka a tak nějak doufám, že Ivča bude tempo akceptovat, proto se docela často otáčím. Mé obavy jsou zbytečné, jede skvěle stále je tam, dokonce i Zvíře, který nám hlásí, že jede pořád na krev.

Předjíždíme jednoho borce za druhým, bereme i mini skupinky až při jednom zpětném pohledu vidím, že táhnu už asi dvacet lidí. Jeden z borců mi nabízí vystřídání jen, že prý nepojede tak rychle, už toho začínám mít plné zuby tak proč ne. Jenže on najednou zpomalil až někam k 20km/h, tak moc dlouho neodpočívám a zase to беру na své bedra. Skupinka se tím zmenšuje, ikdyž dost nepříjemně fouká. Těším se na Prášílské kostky, kde si jsem jistý, že z naší skupiny moc lidí nezůstane. Vítr se otáčí a máme jet v zádech, takže se jede k 50km/h na kostky najíždíme skoro v 60km/h, ani se neohlížím, vím, že tam Ivča je, rychlost držím kolem 43 až 46km/h, nevnímám bolest, drcání a jen kontroluju

Ivču, je tam! Ještě prohodíme pár slov o drncání a hop jsme za kostkami a jen ve třech se Zvířetem za zády. Třetí přibyl týmový jezdec tuším, že Petr Janda z týmu Ivčiny soupeřky.

Vím, že to nejhorší už máme za sebou, nohy jsou v pohodě, Ivča drží krásně, není možné aby nás kdokoli sjel, mám i lepší náladu, jen mi tady chybí někdo na prostřídání, ale i toto po pár kilometrech řeší Petr, který když vidí, že už nemůžu tak nám to chvíli potahá.

Závěr je už o pohodě, nic nás netlačí, škoda je Zvířete, kterého ztrácíme před Pancířem na dvoustém kilometru. Už vím, že Ivču neopustím a dovezu jí zdárně jako královnu až do cíle. Na posledním kopci dne pořizuju foto spokojené Ivči a už to jen dotáčím na klatovskou desetikilometrovou rychlodráhu, kde díky kolegům, které jsme ještě stačili nabrat, nejdeme pod 40km/h spíše atakujeme 50km/h, točíme ve třech, Ivča bezpečně drží a je jasné, že to dopadne dobře.

Do cíle vjíždí Ivča těsně přede mnou a Petrem v čase 9:56hod, což na 250km není tak špatné. Jsem tedy pěkně zmrtněný, přeci jen 10hod jsem na kole ještě v životě nejel.

Musím jen Ivče pogratulovat ke skvělému výkonu a poděkovat, že mi umožnila ještě v tomto roce zažít atmosféru Krále. Diablovi děkuji za pomoc na prvních 160km ve strážení Ivči a u Zvířete očekávám, že za to dvousetkilometrové svezení konečně se konečně převlékne do dresu ve kterém už stejně nějakou dobu morálně jezdí. Velké díky organizátorům, že boj s úřady nevzdali a podařilo se jim zachovat Krále i v této podobě, která nebylo o moc chudší. Na křižovatky se prostě najíždělo jako když jezdíme tréninky, vše probíhalo hladce, bezpečně, občerstvovačky bez chyb (teda na Srní došly šátečky!), zázemí na náměstí bezva. Za rok se zase těším ať to je v jakékoliv podobě. Nezapomňte Král nezemřel, Král povstal!

vyuc z mytrenek:

Jirus

Král. Ráno trochu nestíhám, málem pokuta zajízdu bez světel, prezentace otevřená až od 5:55, pak rychle oblíkat, Záluží už jede na start a já teprve hledám návleky. Nakonec v pohodě. Ještě pár slov před startem a hurá na trať. Zezačátku dost pomalu, vdyť je to vyjížďka a ne závod. ale už na Velhartice se to roztáčí a pak už každé kopec docela fest. Roviny celkem jdou a jede se jako slušně jen bez toho šrotu, když se snažím udržet ve skupině, ze který pak stejně vypadnu, abych si to samý na dalším kopci zažil znova. Jedeme asi v 8mi skoro celou dobu Svojshe zadírám asi nejvíc, jinak se cítím dobře. Až u Žel. Rudy odjíždí Dreamer a dva a tak to dotáčíme ve čtyřech, Já, Kolíkáč, Kapr a kdosi až do cíle. Že Krále miluju, ale tenhle byl ze všech nejhezčí. Skvělá společnost, skvělý tempo a hřejivý pocit, že snad vyjde 1. flek v celé sérii 53x11.

mirekz

Král Šumavy- jako loni špatný. Nevyspalý přes týden a před závodem jsem tradičně nemohl usnout, jestli jsem spal tři hodiny, tak to bylo hodně. Po startu se jede celkem rozumně, taky konkurence byla menší než obvykle, kdy je to ofiko závod. Takže úvodní brdky uvisím a odpadám na Velhartičáku. Jsem na tom bídně, vůbec to nejede a je mi jasný, že to dneska bude špatný. Pak se postupně dává dohromady asi 15 lidí, ale v kopcích jsem na tom dneska mizerně. Šimanov vyjíždím na chvostu, pak se ještě sjíždíme dohromady, Javorník nás zase dělí, já vzadu, ale nahoře to ještě dojíždíme a je nás asi deset. Zhůří odpadám hned dole, za mnou jenom asi dva lidi, trapně pomalu to vymotám nahoru a mám kliku, že je tam asi pět lidí ještě na bufetu, tak jedu s nima dál. Sjezd do Vacova a v následném kopci na Nové Hutě opět okamžitě odpadám dole a tentokrát už definitivně. Vůbec na to dneska nemám, jedu tak 70% výkonu, než normálně, chce se mi spát. Asi to chtělo před závodem trochu odpočívat a důsledně spát. Lidi se kterými jsem byl až sem ve skupině normálně v jiných maratonech bez problémů uvisím. Následuje tedy 120km časovka jednotlivců do cíle. Kopce jedu směšně, alespoň po rovinách se netrápím. Za Srním pár km střídám s někým z krátké trati, ale nechal jsem ho asi na

kostkách za Prášilama a tak dál opět solo. Za rozdělením tratí za Skelnou zase defekt. Když použiju Honzisoovu terminologii, tak je mi to "šumák". V klídku to vyměním, strávil jsem tam asi čtvrt hodiny. Pak ještě přežít brdky ke Gerlovce a nový úsek kolem Pancíře a konečně opouštíme Šumavu. Za posledním bufetem ještě dva kopečky a z Běšin už s větrem v zádech valím čtyřicítkou do Klatov. No to byl zase závod, během těch solo natočených hodin byla opět deprese, končení sezony a podobné myšlenky, ale za rok samozřejmě přijedu znova. Čas jízdy 9:14, jízdní průměr tedy 27km/h, na tu bídu je to ještě zázrak. Večer jsem si ale spravil náladu na náměstí při vyhlásování a koncertu mnoha "G"